

Konventionen sigter navnlig mod at styrke de berørte, især afrikanske, landes tilrettelæggelse af ørkenbekæmpelsesarbejdet. Der lægges blandt andet vægt på større inddragelse af lokalbefolkningen, udarbejdelse af nationale handlingsplaner og disses integrering i politikker for bæredygtig udvikling samt en forbedret koordination af bistanden udefra.

Der skabes ikke ved konventionen nye institutioner på internationalt, regionalt og subregionalt niveau ud over det, der følger med selve konventionskonstruktionen. Det væsentligste politiske organ på globalt niveau bliver således partskonferencen, som skal overvåge konventionens gennemførelse. Til at betjene partskonferencen etableres et permanent, uafhængigt sekretariat, som ifølge konventionsteksten begrænses til administrative funktioner.

Konventionen retter sig altovervejende mod problemer i udviklingslande, og dens betydning for Danmark vil hovedsagelig ligge i et styrket grundlag for udviklings- og miljøsamarbejdet med de berørte lande. Eksempelvis er omkring halvdelen af Danidas programsamarbejdslande udsat for alvorlig ørkenspredning. Hertil kommer et øget internationalt samarbejde på ørkenbekæmpelsesområdet generelt.

Der er ikke i forbindelse med konventionsforhandlingerne taget stilling til det nøjagtige omfang af finansielle ressourcer til konventionens gennemførelse. Fra dansk side vil bidrag hertil imidlertid kunne opfyldes inden for rammerne af de årlige bevillinger til internationalt udviklings- og miljøsamarbejde.

Idet jeg i øvrigt henviser til forslaget til folketingsbeslutning og til de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Jes Lunde (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om grøn beskæftigelse.

(Beslutningsforslag nr. B 43).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Peter Hansen-Nord (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om reduktion af afgiftsniveauet for brændstoffer baseret på biomasse.

(Beslutningsforslag nr. B 45).

Idet jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, anbefaler jeg det til Tingets velvillige behandling.

Ole Donner (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om helårsbeboelse i sommerhuse.

(Beslutningsforslag nr. B 44).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om neutralisering af den 20. almindelige vurdering.

(Beslutningsforslag nr. B 46).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af realrenteafgiften.

(Beslutningsforslag nr. B 48).

Jeg skal i øvrigt henføre til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det.

Skriftlig redegørelse

Redegørelse af 15/11 95 om produktions- og promilleafgiftssystemet med henblik på vurdering af behovet for og hensigtsmæssigheden af at videreføre adgangen til at opkræve produktionsafgifter.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Christensen):

1. Indledning

I 1990 blev der ved vedtagelsen af lov nr. 414 af 13. juni 1990 om administration af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v. (kaldet bemyndigelsesloven) foretaget en betydelig opstramning af reglerne for administration af produktions- og promilleafgiftsfondene. Der blev desuden indsat en bestemmelse om, at loven skulle tages op til revision i 1992. Revisionsbestemmelsen blev ophævet ved lov nr. 265 af 6. maj 1993 om ændring af bemyndigelsesloven. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at landbrugs- og fiskeriministeren inden udgangen af 1995 vil give Folketinget en redegørelse om behovet for og hensigtsmæssigheden af at videreføre adgangen til at opkræve produktionsafgifter, eventuelt med henblik på revision af loven.

Redegørelsen, der hermed fremsendes til Folketinget, er udarbejdet under hensyn til udviklingen i produktionsafgiftssystemet siden 1993, både i Danmark og i EU, samt efter høring af produktions- og promilleafgiftsfondene.

2. Formål og finansiering

Produktionsafgifter opkræves for en række landbrugs- og gartneriprodukter til finansiering af fælles erhvervsøkonomiske foranstaltninger i forbindelse med afsætningsfremme, forskning og forsøg, produktudvikling, rådgivning, uddannelse, sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse samt kontrol. Endvidere anvendes en meget beskedent del af afgifterne til kontrol med midlernes anvendelse og inddrivelse (revision og advokatbistand). I alt forventes i 1995 opkrævet knap 280 mio. kr.

Administrationen af ordningerne er henlagt til en række produktionsafgiftsfonde, for tiden 13 fonde, hvis bestyrelser inden for de respektive sektorer selvstændigt forvalter midlerne under hensyn til national lovgivning og EU's regler om statsstøtte. Bestyrelserne for produktions- og promilleafgiftsfondene er udpeget af landbrugs- og fiskeriministeren efter indhentet udtalelse fra de repræsentative brancheorganisationer, henholdsvis de generelle landbrugsor-

ganisationer, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Forbrugerrådet. Bestyrelserne er offentlige myndigheder omfattet af bl.a. forvaltningsloven og offentlighedsloven.

De lovbundne produktionsafgifter indbetales af producenterne og anvendes til aktiviteter inden for samme producentgruppe. Opkrævningen af afgifterne og fastsættelsen af afgifternes størrelse sker efter bestyrelsernes indstilling samt landbrugs- og fiskeriministerens godkendelse.

Alle producenter inden for en given producentgruppe betaler den samme afgift, og indsatsen for afgiftsprovenuet tilgodeser alle. Opkrævning af produktionsafgifter er omkostningsneutral for staten.

Der finder ikke kapitalopsamling sted i produktionsafgiftsfondene, da der alene kan overføres begrænsede midler fra ét afgiftsår til det efterfølgende. Midlerne bliver således principielt anvendt samme år, som de opkræves.

Produktionsafgiftsfondene modtager for flertallets vedkommende endvidere tilskud fra promilleafgiftsfondene for landbrug samt gartneri og frugtavl, som hidtil har modtaget den tilbageførte del (4,3 promille) af den amtskommunale grundskyld, der opkræves på afgiftspligtige grundværdier på jord tilhørende landbrugs- og gartneriejendomme, og som af kommunerne er indbetalt til statskassen.

Hovedformålet med tilskuddet fra promilleafgiftsfondene er direkte og indirekte at nedbringe produktionsafgifterne. Det er i øvrigt en forudsætning for anvendelsen af de midler, der indgår i promilleafgiftsfonden for landbrug, at hovedparten skal anvendes til fremme af beskæftigelse og værditilvækst i den animalske sektor.

I 1995 opkræves i alt ca. 170 mio. kr., og der forventes tilbageført ca. 154 mio. kr. til promilleafgiftsfondene, idet 16 mio. kr. af promillemidlerne med hjemmel i bemyndigelsesloven anvendes til miljøforbedrende investeringer i landbruget.

Promilleafgiftsfondenes midler udbetales for størstedelens vedkommende til produktionsafgiftsfondene, medens den resterende del af praktiske administrative årsager udbetales direkte til Landbrugets Rådgivningscenter og Landbrugets Eksportfremmecerter, hvilket således indirekte aflaster produktionsfondene.

Den hidtidige tilbageføring af den amtskommunale grundskyld til promilleafgiftsfondene forudsættes fra og med 1996 ændret, idet jord-

bruget som led i lovgivningen om afgifter på bekæmpelsesmidler fritages for at betale den del af den amtskommunale grundskyld, der for øjeblikket indgår i statskassen. Tilbageførslen til promilleafgiftsfondene m.v. erstattes samtidig af en overførsel fra statskassen af tilsvarende størrelse, jf. lov nr. 399 af 14. juni 1995.

Kommissionens godkendelse af dette ændrede system foreligger dog endnu ikke.

3. Aktiviteter, udvikling og fremtidsperspektiver

3.1 Afsætningsfremme

Til afsætningsfremme anvender produktions- og promilleafgiftsfondene ca. 35 pct. af de totale udgifter.

Aktiviteterne omfatter bl.a. markedsføring og kampagner i bredere forstand, herunder planlægning og deltagelse i udstillinger, messer samt tilsvarende PR-aktiviteter. Endvidere omfatter aktiviteterne formidling af markedsinformation, udarbejdelse af markedsundersøgelser, foretagelse af testmarkedsføring m.m.. Hertil kommer eksportfremmeaktiviteter i form af støtte til danske producenter af landbrugsvarer ved direkte og konkret rådgivning og vejledning. Endelig ydes støtte til fremme af den pågældende sektors eksportinteresser ved fremstød i udlandet.

Danske landbrugsvarer er udsat for hård konkurrence på hjemme- og eksportmarkedet. Der opleves en stigende handelsliberalisering både i forbindelse med EU's indre marked og senest efter GATT-aftalens ikrafttræden.

To tredjedele af den danske landbrugsproduktion afsættes på eksportmarkederne. Det er på den baggrund vigtigt, at der som supplement til de enkelte virksomheders indsats gennemføres en overordnet koordinering af markedsføringsindsatsen bl.a. med fokus på »jord til bord konceptet«.

I flere EU-lande ydes direkte statsstøtte til dette formål.

Generelt har danske landbrugsvarer været i stand til at opnå en højere pris på grund af især høj kvalitet og målrettet markedsføring. Dette kan bl.a. tilskrives gennemførelsen af forskningsprojekter samt sygdomsbekæmpende og afsætningsfremmende foranstaltninger finansieret af produktions- og promilleafgiftsmidlerne, jf. afsnit 3.2 og 3.4.

Det bemærkes i øvrigt, at tilskud til lobbyvirksomhed samt til organisationspolitiske opgaver ikke kan finansieres af afgiftsmidler.

3.2 Forskning, forsøg og produktudvikling

Disse aktiviteter udgør ca. 43 pct. af fondenes samlede udgifter og omfatter bl.a. forsknings- og forsøgsvirksomhed inden for den relevante sektor. Endvidere ydes støtte til produktudvikling, som tager sigte på at udvikle nye eller forbedrede produkter, produktionsmetoder, produktbeskrivelser og/eller tjenesteydelser samt udvikling af produktionsprocesser.

Egentlig grundforskning støttes ligeledes, men dog kun i begrænset omfang.

Det er påpeget, at der er stigende behov for forskning og udvikling i den danske fødevarersektor, hvis dansk fødevarerproduktion også på lang sigt skal fastholde sit konkurrencemæssige forspring.

Den egentligt offentlige jordbrugs- og fødevarerforskning opgjort i procent af jordbrugets værditilvækst i Danmark ligger således stadig i underkanten af de fleste øvrige EU-landes.

Det er derfor væsentligt, at der som supplement til den offentlige indsats er mulighed for at bidrage til forskning, forsøg og produktudvikling via produktions- og promilleafgiftssystemet. Hertil kommer, at der via fondsbestyrelsernes beslutninger om støttemidlernes anvendelse er etableret et velfungerende engagement fra erhvervenes side.

Som led i regeringens nationale strategi for den offentlige danske jordbrugsforskning vil statsmidlerne fremover blive prioriteret mere langsigtet med henblik på opfyldelse af de grundlæggende jordbrugsmæssige strategimål, medens den direkte produktrelaterede og kommercielt inspirerede forskning og produktudvikling i større grad forudsættes brugerfinansieret. Dette vil i sig selv forstærke behovet for en videreførelse af produktions- og promilleafgiftssystemet.

3.3 Rådgivning og uddannelse

Disse aktiviteter, der repræsenterer ca. 13 pct. af fondenes udgifter, omfatter bl.a. støtte til rådgivning ved ekspertassistance, dvs. konsulent-tjeneste og andre hjælpeforanstaltninger, både på producentniveau og i forarbejdningsleddet.

Hertil kommer rådgivningsaktiviteter i relation til visse private institutioner. Denne rådgivning ydes i form af teknisk assistance og ekspertudsegn om landbrugsfaglige emner inden for den relevante produktionssektors interessefelt.

Ydelse af støtte til uddannelse omfatter kurser, efteruddannelse og lign. samt formidling af information til den enkelte erhvervsudøver.

Rådgivningstilbudene og mulighederne for videreuddannelse er med til at sikre danske landmænds produktivitet og internationale konkurrenceevne.

Den stærke specialisering, der har fundet sted igennem en årrække, og den stigende forskellighed i produktionen fra bedrift til bedrift har forstærket behovet for, at rådgivningsydelse udvikles og differentieres målrettet til den enkelte landmand.

Finansieringen af nye rådgivningstiltag og serviceydelser sker i vidt omfang gennem øget direkte brugerbetaling, men det er fortsat væsentligt også at anvende produktions- og promilleafgiftsmidler til denne opgave.

3.4 Sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse

Sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse udgør ca. 8 pct. af udgifterne. Der ydes støtte til aktiviteter og foranstaltninger inden for forskning, produkt- og procesudvikling, rådgivning, uddannelse eller kontrol, hvor disse aktiviteter er rettet særligt mod forebyggelsen af sygdomme. Hertil kommer foranstaltninger, der er nødvendiggjort af konkret sygdomsforekomst samt godkendte erstatningsordninger.

Der stilles stigende kvalitetskrav til de færdige produkter, herunder krav om sunde produkter. Dette indebærer, at råvaregrundlaget skal være fri for sygdomme.

I eksportøjemed er det i stigende grad nødvendigt at opretholde et højt veterinært kvalitetsniveau for at kunne bevare en førende position på eksportmarkederne.

Det offentlige bidrag til disse opgaver har været stigende i de seneste år, men det er fortsat væsentligt, at erhvervets medansvar fastholdes.

Bekæmpelse og forebyggelse af sygdomme er et højt prioriteret område, hvor der er behov for en særlig indsats. Specielt i bekæmpelsen af smitsomme sygdomme på de animalske områder er det vigtigt, at producenterne medvirker gennem produktions- og promilleafgiftssystemet.

3.5 Kontrol

Tilskud til disse aktiviteter, der dækker knap 1 pct. af udgifterne, omfatter bl.a. foranstaltninger, der sikrer en høj kvalitetsstandard og/eller overholdelse af gældende regler og normer. Aktiviteterne er centreret om kvalitetskontrol, mærkningsordninger og klassificeringsordninger.

4. Landbrugs- og Fiskeriministeriets tilsyn

Landbrugs- og Fiskeriministeriet udøver et tilsyn med afgiftsmidlerne, der sikrer, at disse anvendes i overensstemmelse med bemyndigelsesloven og EU's statsstøtteregler. Endvidere fører ministeriet tilsyn med, at midlerne anvendes på en økonomisk forsvarlig måde.

Med hjemmel i bemyndigelseslovens § 9 er der udstedt en administrationsinstruks og en revisionsinstruks, der samlet fastlægger den nærmere praksis for fondenes budgetlægning, administration og regnskabsafklæggelse samt definerer revisors opgaver. Landbrugs- og Fiskeriministeriets tilsyn med fondene tager udgangspunkt i disse instrukser.

Fondenes regnskabsår falder sammen med finansåret, idet Svineafgiftsfonden dog anvender 1. oktober-30. september som regnskabsår. Senest 3 måneder inden regnskabsårets begyndelse indsender fondene budgetforslag til ministerens godkendelse. Dette budget kan principielt ændres i løbet af året, idet sidste forslag til ændringsbudget skal indsendes sammen med det kommende års budget senest 3 måneder før årets udløb. Fondene må ikke iværksætte nye aktiviteter, før disse har været forelagt § 2-udvalgene (Landbrugs- og Fiskeriministeriets rådgivende udvalg med hensyn til Det Europæiske Fællesskabs landbrugspolitik), og er godkendt af ministeren. Regnskabet må ikke afvige med mere end 10 pct. fra det senest godkendte budget for hver enkelt formålspost.

Fondenes årsregnskaber bilagt et revisionsprotokollat attesteret af fondens revisor, en beretning vedrørende fondens aktiviteter i det forløbne regnskabsår samt regnskaber for større tilskudsmodtagere tilsendes Landbrugs- og Fiskeriministeriet inden for de i administrationsinstruksen fastsatte tidsfrister. Efter behandling i ministeriet sendes regnskab, beretning og revisionsprotokollat for alle fondene i høring i det relevante § 2-udvalg forud for ministerens endelige godkendelse.

Der aflægges årligt en rapport til Folketinget om produktions- og promilleafgiftsfondenes virksomhed i foregående regnskabsår.

Fondenes administration har fungeret tilfredsstillende siden den stramning af regelgrundlaget, der blev gennemført ved lov nr. 414 i 1990 og revisionen af loven i 1993.

5. Produktionsafgiftssystemer i EU

I EU er systemet med finansiering af fælles erhvervsøkonomiske foranstaltninger ved hjælp af produktionsafgifter almindeligt udbredt. I 1993 blev der således opkrævet produktionsafgifter i Belgien, Tyskland, Frankrig, Storbritannien, Irland og Holland. Midlerne anvendes typisk til afsætningsfremme, forskning og forskning samt udvikling m.v. Omfanget af opkrævningen af produktionsafgifter inden for EU har ikke ændret sig nævneværdigt siden 1993. Med undtagelse af Spanien, Portugal, Grækenland, Sverige og Luxembourg opkræves der aktuelt produktionsafgifter i samtlige lande i EU.

I såvel Spanien som Portugal opkræves der imidlertid afgifter, som principielt minder om produktionsafgifter. For Portugals vedkommende er der således tale om afgifter i forbindelse med certificering af vin og med veterinærkontrol, medens der i Spanien findes en lov for opkrævning af afgifter for produkter med oprindelsesbetegnelser. Portugal overvejer at indføre produktionsafgifter i lighed med de danske.

Belgien har i 1993, 1994 og 1995 i tilslutning til de eksisterende produktionsafgifter indført nye produktionsafgifter til finansiering af bekæmpelse af sygdomme hos svin, fjerkræ samt kontrol og sygdomsbekæmpelse på det vegetabiliske område. Tyskland, Frankrig, Storbritannien, Holland, Belgien og Østrig har omfattende systemer til opkrævning af produktionsafgifter på en lang række landbrugsprodukter.

6. Produktions- og promilleafgiftssystemets virkninger

Siden opstramningerne af reglerne om administrationen af produktionsafgifterne i 1990 og senere mindre ændringer i bemyndigelsesloven, senest den omtalte omlægning af finansieringen af promilleafgiftsfondene, har erfaringerne med produktionsafgiftssystemet været udmærkede.

Systemet sikrer landbrugs- og gartnerierhvervets medvirken til at gennemføre en lang række fælles aktiviteter til fordel for erhvervet og det danske samfund. Der har endvidere været interesse fra erhvervets side om udvidelser af aktiviteterne til flere produktionssektorer, senest til oprettelse af Sukkerroefgiftsfonden i 1994. Og under hensyn til,

- at systemet sikrer, at erhvervet solidarisk medvirker til finansiering af en række aktiviteter, som den enkelte erhvervsudøvende ikke selv har mulighed for at iværksætte,
  - at produktionsafgiftssystemet er et velegnet instrument til supplerung af statslige bevillinger,
  - at systemet giver mulighed for en styrket og målrettet forsknings- og udviklingsindsats under medansvar og forpligtelser fra erhvervet,
  - at systemet sikrer, at afsætningsfremme kan finansieres med henblik på udviklingen og fastholdelse af en væsentlig dansk eksport,
  - at sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse sikrer en høj sundhedsstandard, samtidig med at systemet indebærer, at alle bidrager solidarisk, og
  - at systemet sikrer en høj faglig og kvalitativ standard gennem bidrag til rådgivnings- og uddannelsesaktiviteter, bør produktions- og promilleafgiftssystemet, som dette er tilrettelagt med udgangspunkt i den nugældende bemyndigelseslov, derfor videreføres.
- Hertil kommer,
- at produktionsafgifter opkræves i de fleste øvrige EU-lande og ikke bør afskaffes isoleret i Danmark, samt
  - at den nuværende ordning giver tilfredsstillende kontrol med midlernes anvendelse, og at administrationen har forløbet tilfredsstillende siden 1990.

Endelig er der enighed i jordbrugets produktions- og promilleafgiftsfonde om, at bemyndigelseslovens principper er velegnede for løsning af erhvervenes fælles opgaver. Der lægges samtidig stor vægt på, at det i en periode med krav om omstilling til nye markedsforhold (bl.a. GATT-aftalen), ændringer i efterspørgselsmønstret fra forbrugerne og generelt ændrede konkurrenceforhold fortsat sikres, at der er mulighed for at gennemføre aktiviteter inden for produktions- og promilleafgiftssystemets rammer.

7. Konklusion

Det er således fortsat nødvendigt at videreføre adgangen til at opkræve produktionsafgifter, samtidig med at der ikke på foranstående grundlag er behov for en revision af bemyndigelsesloven.

Bilag

Oversigt

Produktions- og promilleafgiftsmidler

Promillemidler 1995 (budget)	Mio. kr.
Promilleafgiftsfond vedr. landbrug: . . .	152
Promilleafgiftsfond vedr. gartneri- og frugtavl:	2

Produktionsafgifter 1995	(budget)
Svineafgiftsfonden	136
Mælkeafgiftsfonden	85
Kvægeafgiftsfonden	23
Fjerkræafgiftsfonden	4
Hesteafgiftsfonden	1
Fåreafgiftsfonden	1
Kaninafgiftsfonden	1
Pelsdyrafgiftsfonden	2
Kartoffelafgiftsfonden	4
Frøafgiftsfonden	1
Planteforædlingsfonden	10
Sukkerroeafgiftsfonden	1
Afgiftsfonden for frugt og gartneri . . .	11
I alt	280
Total	434

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 418

1) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil statsministeren garantere, at der bliver en bindende folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen, der starter i foråret 1996?«

Skriftlig begrundelse

Med sine udtalelser i Weekendavisen den 3. november 1995 har statsministeren sæt tvivl om, hvorvidt regeringen vil garantere en folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen. Ifølge Weekendavisen har statsministeren udtalt: »Det er langt fra givet, at vi behøver folkeafstemninger i henhold til grundloven – det er faktisk næppe sandsynligt. For grundloven taler jo om ny suverænitetsafgivelse, og det er ikke sikkert, det bliver resultatet.«

Siden 1986 har det været fastslået praksis i Danmark, at ændringer af Traktaten skal godkendes ved folkeafstemninger her i Danmark. I 1986 hævdede regeringen, at EF-pakken ikke indebar suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand. Ikke desto mindre besluttede et bredt flertal i Folketinget at gennemføre en folkeafstemning om EF-pakken. Det vil være helt undergravende for demokratiet i Danmark, hvis regeringen holder den mulighed åben at gennemføre nye unionstraktater eller ændringer af den nuværende traktat uden at sende spørgsmålet til bindende afstemning.

Keld Albrechtsen (EL):

I sidste uge sagde udenrigsministeren meget klart, at hvis der skal ske ændringer i det europæiske grundlag – altså hvis der kommer en ny traktat som følge af regeringskonferencen – så skal der være folkeafstemning. Meget klar besked fra udenrigsministeren.

Men statsministeren har udsendt signaler, som kun kan give det indtryk, at regeringen ønsker at snige sig uden om en folkeafstemning. Det vil være et nederlag for demokratiet, hvis det sker; og det vil være en bekræftelse af, at Unionen er og forbliver et udemokratisk projekt og heller ikke kan blive demokratisk i fremtiden.

Dertil kommer, at sådanne udtalelser øger parlamentsleden og øger tillidskløften, som i forvejen er så stor, mellem flertallet af unionstilhængerpartierne her i Folketinget og den store del af befolkningen, der er imod Unionen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Regeringskonferencen ventes at begynde i foråret 1996 og ventes at vare et års tid. Først da kender vi resultatet, og først da ved vi, om der er grundlag for at afholde en folkeafstemning. Det må være den rigtige rækkefølge. Spørgsmålet kan derfor ikke med rimelighed besvares i dag alene af den grund, at vi ikke kender resultatet af regeringskonferencen.

Jeg skal gerne bekræfte, at der selvfølgelig bliver en folkeafstemning, hvis der er grundlag for det. Omvendt vil det ikke være ansvarligt at lægge sig fast på en folkeafstemning på forhånd uden hensyntagen til regeringskonferencens udfald.

Vurderingen heraf, af udfaldet, resultatet og folkeafstemningen, vil til sin tid ikke være begrænset af grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse, men af det faktuelle, substansielle resultats rækkevidde.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes desværre, at statsministerens svar stadig væk lader tvivlen stå åben, stadig væk rummer den mulighed, at regeringen rent faktisk ønsker at snige sig uden om en folkeafstemning.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om han er enig i det, som jeg tror hans forgænger, hr. Poul Schlüter, sagde i sin tid: Hellere en folkeafstemning for meget end en for lidt. Er statsministeren enig i det synspunkt?

Er statsministeren enig med det, som udenrigsministeren er citeret for i Jyllands-Posten den 10. november 1995, hvor udenrigsministeren sagde:

»Suverænitetsafgivelse er ikke det afgørende for mig. Hvis der bliver traktatændringer, der muliggør optagelse af nye medlemmer og ændringer af stemmeregler, vil der også komme en folkeafstemning.«

Vi ved jo alle sammen udmærket godt, at det er lige nøjagtigt det med stemmereglerne, der vil komme som resultat af regeringskonferencen. Derfor ved vi udmærket godt, at det er det spørgsmål, som det i realiteten handler om. Er statsministeren enig i det, udenrigsministeren har sagt, i den klare melding, som jo altså betyder, at vi får en folkeafstemning?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, det kom som en overraskelse for de fleste, at statsministeren har sået tvivl om, hvorvidt der kommer en folkeafstemning som følge af regeringskonferencen, der starter næste år. Jeg tror, alle troede, det var sikkert, at der kom en folkeafstemning, fordi ingen kan regne med, at der bliver afholdt en regeringskonference, som ikke får et udfald, som ikke får et resultat.

Jeg vil gerne spørge statsministeren om ting.

Det første er: Er statsministeren ikke enig i, at den bedste måde at inddrage befolkningen i EU-debatten på netop er at spørge befolkningen? Jeg tror, det var Europaudvalgets formand, som er partikollega til statsministeren, der i sommerens løb var ude med en melding, der netop gik på, at den bedste måde at inddrage befolkningen på rent faktisk var, at man stillede befolkningen et spørgsmål, som befolkningen så tog stilling til.

Og det andet er: Når statsministeren nævner, at der kommer en folkeafstemning, hvis der er grundlag for det, vil statsministeren så uddybe, hvornår der er grundlag for en sådan folkeafstemning?

Annette Just (FP):

Forstod jeg statsministeren korrekt, når min forståelse af hans første besvarelse var, at kommer der en ændring i Traktaten, så vil den også komme ud til folkeafstemning, men bliver det blot en klarificering af det, der på nuværende tidspunkt står i Traktaten, er der ikke grundlag for en folkeafstemning? Det kan jeg godt forstå. Men vil statsministeren her love, at hvis der overhovedet kommer en ændring af Traktaten, så kommer der også en folkeafstemning?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror ikke, der kan koges meget mere suppe på den pind. Jeg har givet et klart svar: For det første at det vil være uansvarligt at tage stilling til spørgsmålet, før regeringskonferencen er færdig, og dernæst, at vurderingen af, om der kommer en folkeafstemning eller ej, når regeringskonferencen er færdig, må bero på det faktuelle resultats rækkevidde, på substansens omfang, og ikke være begrænset af grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse.

Det må være den rigtige rækkefølge at tage stilling til tingene i. Først må regeringskonferencen løbe over scenen og gøres færdig, og dernæst tager vi naturligvis stilling til spørgsmålet om folkeafstemning.

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren hævder, at han har givet et klart svar. Det eneste, statsministeren har sagt, er, at han forbeholder sig til sin tid at tage stilling til, om der skal være en folkeafstemning. Det er så uklart og så uforpligtende, som noget svar kan være.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren helt præcist: Er statsministeren enig i, at hvis der sker en ændring af stemmereglerne, så får vi en folkeafstemning, sådan som udenrigsministeren har sagt det? Vi må jo tage det meget konkret punkt for punkt. Vil en ændring af stemmereglerne udløse en folkeafstemning?

Dernæst vil jeg godt spørge statsministeren, om han vil tage afstand fra de udtalelser, som den konservative ordfører, hr. Kirk, er fremkommet med, hvor han fraråder en folkeafstemning, fordi han mener, den alene vil blive brugt af EU-modstanderne til at skabe yderligere isolation af Danmark i EU? Altså med andre ord: Hr. Kirk er bange for, at unionstillhængerne taber folkeafstemningen, og derfor vil han undgå den. Vil statsministeren tage afstand fra sådanne udemokratiske udtalelser fra Det Konservative Folkeparti?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan jeg forstå, at statsministeren vil have en folkeafstemning afhængigt af substansens omfang i stedet for af, om der er grundlag for det. Det er jo to sider af samme sag.

Er det ikke muligt for statsministeren at løfte lidt af sløret for, hvad det er for forandringer, der kan berettige til en folkeafstemning, hvis vi så skal tage det ad den vej?

Kan statsministeren overhovedet forestille sig, at den kommende regeringskonference – hvor statsministeren selv lægger stor vægt på, at man forbereder Unionen til en større udvidelse – kunne ende med et resultat, som er af et så begrænset omfang, at det efter statsministerens vurdering ikke berettiger til en folkeafstemning?

Og endelig: Er det i virkeligheden et spørgsmål om, at man i højere grad er bange for, at befolkningen slet ikke er med på den linje, som man lægger sig fast på, og det resultat, man så forhandler sig frem til? Det er jo det, vi bliver bange for, når statsministeren kommer med uklare meldinger om, hvorvidt vi får en folkeafstemning efter regeringskonferencen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det er den mest pjattede debat, jeg længe har været med til. Oprigtig talt, hvad er det for noget sniksnak at bilde befolkningen ind, at nogen i denne sal overhovedet kan svare klart på, hvad resultatet af denne regeringskonference bliver? Jeg kan i hvert fald ikke, og jeg vil godt se den statsminister eller det folketingsmedlem eller parlamentsmedlem i noget som helst andet land, der kan svare krystalklart på, hvad resultatet af regeringskonferencen bliver.

Oprigtig talt, skal vi nu ikke komme ned på jorden og sige tingene, som de er, så alle kan høre det? Det må være den rigtige rækkefølge: at gøre vores arbejde på regeringskonferencen, og når arbejdet er gjort, så har vi et grundlag for at vurdere spørgsmålet om folkeafstemning. Længere er den historie ikke, og den bliver heller ikke længere for mit vedkommende i dag.

Og jeg kan sige til alles oplysning, at jeg har givet udtryk for regeringens holdning – naturligvis – også i mit svar her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må desværre konstatere, at statsministeren, som jo her i spørgetiden udtaler sig på hele regeringens vegne, faktisk har dementeret de ting, som udenrigsministeren tidligere har sagt, bl.a. udtalelsen om, at hvis der sker en ændring af stemmereglerne, kommer der en folkeafstemning. Det løfte vil statsministeren ikke vedstå på regeringens vegne.

Det er dybt beklageligt. Jeg må sige, at hvor afstanden mellem Enhedslisten og unionsmodstanderne på den ene side og regeringen på den anden side i forvejen var stor, er den i dag fortvivlende stor – det må jeg sige – for nu gælder det hele forholdet til demokratiet, spørgsmålet om en demokratisk grundholdning til tingene. Det er jeg nødt til at sige til statsministeren.

Men jeg vil også godt spørge statsministeren, om det, der er sket: at regeringen har bevæget sig støt og roligt væk fra unionsmodstanderne og over imod Venstre og De Konservative, medfører, at der nu ikke vil komme flere indbydelser til Enhedslisten til forhandlinger? Man kunne jo godt tolke det signal, der også ligger i det, sådan, at man ikke har tænkt sig at snakke mere med unionsmodstanderne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 419

2) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Er det korrekt, at regeringen vil støtte et forslag om, at et eller to lande ikke skal kunne blokere for beslutninger om EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?«

Skriftlig begrundelse

Statsministeren har ifølge Weekendavisen den 3. november 1995 udtalt: »Danmark bør ikke være afvisende over for tanken om, at et eller to lande ikke nødvendigvis skal kunne blokere for beslutninger.« Det fremgår af artiklen, at der er tale om beslutninger inden for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og Weekendavisen oplyser, at regeringen på dette område er indstillet på at bryde princippet om enstemmighed.

Keld Albrechtsen (EL):

Regeringen har jo ikke været meget for at løfte sløret for, hvad der kommer til at stå i regeringens udspil til forhandlinger med de partier, som regeringen nu måtte indbyde til forhandlinger. Jeg kan forstå, at statsministeren ikke her vil oplyse, om Enhedslisten vil være iblandt dem, som bliver inviteret.

Men statsministeren har jo altså dog i Weekendavisen den 3. november løftet lidt af sløret, og derfor har jeg stillet dette spørgsmål med henblik på her i Folketinget at få meddelelse om, hvorvidt det er rigtigt, at det, der stod i Weekendavisen, er regeringens holdning.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Forhandlingerne med Folketingets partier er som bekendt ikke afsluttet endnu. På det seneste temamøde med partierne har vi bl.a. drøftet, hvordan man kan gøre beslutningsprocessen i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik mere effektiv.

Jeg kan bekræfte, at regeringen under drøftelserne med partierne – således også med Enhedslisten – har stillet spørgsmålet, hvordan man ser på en eventuel vedtagelse af en sådan fælles aktion ved det såkaldte konsensusprincip, altså princippet om, at man skal være enige minus ét eller to lande, sådan at ét eller to lande ikke kan blokere for en fælles aktion, som alle andre er enige om.

Regeringens holdning vil fremgå, når den fremlægger sit oplæg til forhandlingsgrundlag. Det sker kort tid efter afslutningen af temadrøftelserne med partierne.

Jeg skal gerne over for hr. Keld Albrechtsen tilføje, at regeringen som sit udgangspunkt – som sit *udgangspunkt* – har, at hvis systemet konsensus minus én kan fungere inden for OSCE, kan det ikke på forhånd udelukkes, at det også kan fungere inden for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må jo forstå det sidste, statsministeren siger, sådan, at det rent faktisk – som det også er fremstillet i Weekendavisen – er sådan, at regeringen er indstillet på at acceptere et afstemningsprincip, der hedder alle minus én eller alle minus to.

Når vi sammenholder det med, at regeringen også har overvejelser vedrørende en omdannelse af Vestunionen til såkaldte fredsskabende aktiviteter, så vil jeg godt spørge statsministeren, om han er opmærksom på, at man altså risikerer at komme i en situation, hvor Danmark bliver nedstemt i EU på en såkaldt fælles aktion, som kan komme til at indeholde militære dele, og hvor Danmark altså som medlem af Unionen får et medansvar og også kommer til at deltage i betalingen over EU's budget.

Er statsministeren opmærksom på, at en sådan politik rent faktisk vil være et brud med den ene af de danske undtagelser, som er nævnt iblandt de fire, nemlig den, der vedrører Vestunionen og det militære samarbejde?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er nødt til at sige, at det er altså i det her spørgsmål, som det var i spørgsmålet lige før. Vi er nødt til – jeg er ked af det, men sådan er det; nej, det er jeg egentlig ikke ked af – vi er nødt til at tage tingene i den rigtige rækkefølge. Jeg synes, det er bedst.

Og i øvrigt er det altså sådan, at man ikke kan tage en debat om regeringens holdninger, før regeringen har spillet ud. Man kan have sine drømme, forhåbninger eller det modsatte, men jeg deltager ikke i nogen debat om regeringens holdning til det konkrete udspil til EU-konferencen næste år, før regeringen har spillet ud. Så tager vi debatten. Det må være den rigtige rækkefølge.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er nødt til at sige, at en debat om regeringens udspil jo vanskeligt vil kunne foregå, før regeringen er kommet med det, og regeringen kommer først med udspillet, når det er for sent, kan man forstå.

Nu bliver det en gang til næste år – hørte jeg rigtigt, hr. statsminister? Jeg mindes en dagsorden, som man hidtil har henholdt sig til, hvori der stod, at det skulle komme her i efteråret. Jeg vil godt spørge, om det er rigtigt, at regeringen faktisk er forpligtet af en dagsorden, hvorefter det skulle ske her i efteråret.

Men så vil jeg godt spørge igen, for statsministeren kom ikke ind på det i første omgang: Er det ikke rigtigt, at hvis man fremlægger et udspil med afstemningsmetoden alle minus én, og man samtidig tillader såkaldt fredsskabende aktioner, altså militære aktioner, så er det i strid med det forbehold, som siger, at Danmark ikke deltager i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet? Vil det ikke indebære, hvis regeringen viderefører den linje, man nu er på vej til at komme med et udspil om, at man skal omgå den ene af de fire undtagelser?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er meget enig med statsministeren i, at det er svært at tage en debat om de substantielle spørgsmål, før regeringen har spillet ud med sit oplæg. Et af problemerne omkring denne her diskussion er jo netop, at det skal tage så lang tid for regeringen at komme med sit eget udspil til de kommende regeringsforhandlinger.

Det leder mig over til det spørgsmål, som jeg så vil stille statsministeren. Det går ud på, om statsministeren vil garantere, at regeringens udspil kommer ud til debat i offentligheden, inden det bliver færdigforhandlet med et flertal her i Folketinget, så vi er sikre på, at der kan blive en åben, fyldig og god debat i hele befolkningen og ikke bare blandt Folketingets partier om regeringens udspil, inden et flertal her i Folketinget har lagt sig fast på, hvad regeringens standpunkt skal være ved den kommende regeringskonference.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg synes ikke, jeg udtrykte mig uklart. Den dagsorden, Folketinget har vedtaget for lang tid siden, står regeringen naturligvis ved. Der kommer et regeringsudspil, og det kommer snarest

efter, at vi er færdige med første runde med partierne. Det er sagt til alle partierne, også til Enhedslisten. Når vi er færdige med de tre temaer, som regeringen har lagt til rette, vil regeringen koncentrere sig om at færdiggøre sit udspil, og det vil komme, så snart det er praktisk muligt efter den sidste runde.

Derfor tager jeg ikke hr. Kristian Thulesen Dahls bemærkninger i dag, der taler om, at det vil tage lang tid, til mig. Må jeg erindre om, at vi lige her til morgen har haft møde om det andet og tredje tema med hr. Kristian Thulesen Dahls parti – oven i købet hr. Kristian Thulesen Dahl selv. Vi kan dårlig nå at komme med et udspil i dag, for jeg har også møde med V og K og SF på fredag. Tingene skal også her gå i den rigtige rækkefølge. Og når det er færdigbearbejdet og drøftet – og dér forbeholder jeg mig altså at tage den nødvendige tid, det mener jeg også, SF og V og K naturligvis har krav på – så kommer regeringens udspil.

Og jeg kan sige til hr. Keld Albrechtsen, at det sker i år, som det hele tiden har været planen, og det sker så hurtigt som praktisk muligt efter den sidste runde med partierne om temaerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Så vil jeg godt spørge statsministeren: Kommer vi i den situation, at der ikke bliver offentliggjort et udspil, men at der nu bliver disse forhandlinger – som jeg kan forstå skal finde sted på fredag – med de partier, der stod bag det såkaldte nationale kompromis, og så aftaler man et nyt nationalt kompromis mellem disse partier bag lukkede døre, og derefter meddeler man Folketinget og befolkningen, hvad et stort flertal i Folketinget har besluttet sig til?

Kan vi risikere den fremgangsmåde? Eller vil regeringen engang, når det kan lykkes regeringen at blive færdig – jeg tror egentlig, det har lange udsigter – offentliggøre sit udspil forud for forhandlingerne med de partier, som regeringen har tænkt sig at indbyde til forhandlinger?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, at man lige siden debatten om Maastricht-Traktaten og de to folkeafstemninger fra politisk hold har diskuteret, hvordan man i større omfang kunne inddrage befolkningen i udformningen af, hvordan det kommende EU skal se ud.

En af måderne at inddrage befolkningen på er jo ved en åben og ærlig debat om de europæiske

spørgsmål, og derfor bliver jeg nødt til endnu en gang at bede statsministeren besvare det spørgsmål, som jo egentlig er ret enkelt: Vil regeringen spille ud med sit udspil, så det kan komme ud til åben debat, inden Folketinget lægger sig fast med et flertal om Danmarks udspil til den kommende regeringskonference? Eller agter regeringen at færdiggøre udspillet sammen med et flertal, inden det præsenteres, så vi ikke får den folkelige debat om regeringens udspil, som vi jo så gerne ser?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Kan vi ikke snart blive færdige med alt det proceduresniksnak og komme til sagen? Sagen drejer sig om, hvad det er for et Europa, vi vil have i fremtiden, set fra et dansk synspunkt. Den debat, der tales om, kommer; den har været der hele tiden. Det kan hr. Kristian Thulesen Dahls parti selv bidrage til, som andre partier kan det.

Ærlig talt, befolkningen er dødtræt af at snakke procedurer mig her og procedurer mig der. Det, befolkningen vil vide, er: Hvad er det for et Europa, der tegner sig i fremtiden? Hvad er det for et Europa, regeringen ønsker, og som landet ønsker og har behov for? Hvad vil være bedst for vores lands fremtid? Det er det, det drejer sig om.

Og dér er regeringen helt opmærksom på, at udspillet skal komme til tiden, som jeg har nævnt det. Forhandlingerne kommer i gang med partierne, når vi er færdige med sidste runde, hr. Keld Albrechtsen, på fredag med V og K og SF; så går vi i gang med næste fase. Det går præcis som forudset, veltilrettelagt og veltimet. Debatterne kommer, forhandlingerne kommer, og sådan må det være.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil altså bare sige til slut, at jeg synes, det er lidt skuffende, at statsministeren tager så polemisk en tone i brug og snakker om procedurer og sniksnak, og jeg ved ikke hvad. Det, der jo er problemet, er, at regeringen lurepasser, ikke melder ud, og derfor er der ikke noget grundlag for at få den nødvendige offentlige debat. Det er ikke et spørgsmål om procedure, det er et spørgsmål om indholdet.

Og det er regeringen, der ikke vil lægge indholdet frem. Vi andre har jo stillet vores forslag. Det, vi mangler, er regeringen. Det er regeringen, der ikke vil lægge indholdet frem. Så hr. statsminister, læg nu polemikken væk, og så lad os få en diskussion om indholdet, uden at vi

skal til at beskyldte hinanden for at snakke sniksnak, og jeg ved ikke hvad.

Formanden:

Nu har både hr. Keld Albrechtsen og hr. Kristian Thulesen Dahl opbrugt deres taletid under dette spørgsmål, så hvis ikke statsministeren ønsker at svare, er spørgsmålet sluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 436

3) Til statsministeren af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren redegøre for, hvorfor statsministeren ikke har opfyldt sine løfter i forbindelse med Thulesagen, og oplyse, om statsministeren vil sikre, at alle relevante dokumenter fra alle statsinstitutioner, ministerier m.v. øjeblikkelig bliver offentliggjort?«

Tom Behnke (FP):

For et år eller måske endda mere siden afgav statsministeren det løfte, at alle papirer ville komme frem i Thulesagen. Den Thulesag, spørgsmålet refererer til, er den ene af de to Thulesager, som verserer i øjeblikket. Der er jo kommet to Thulesager – det gør det hele lidt mere forvirrende – men den af Thulesagerne, som spørgsmålet refererer til, er den del, der handler om flystyrket og den efterfølgende forurening.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er glad for spørgerens præcisering af baggrunden for spørgsmålet, for jeg ville ellers have begyndt med at sige, at spørgsmålet var lidt uldent formuleret; men det tager jeg så til mig igen.

Derfor kan jeg give et helt klart svar: Regeringen har, når det gælder flystyrket i 1968 – det forstod jeg, spørgsmålet gik på, ikke sandt? – fremlagt de dokumenter, der skulle fremlægges.

Vedrørende de sundhedsmæssige aspekter af flystyrket i 1968 vil jeg erindre spørgeren om regeringens redegørelse den 7. januar 1995 til Folketinget og de deri indeholdte initiativer, som siden er blevet fulgt op af en offentlig høring, hvorunder alle relevante dokumenter blev fremlagt.

På baggrund af høring og dokumenter vil det være spørgeren bekendt, at regeringen på bag-

grund af netop dette forløb har besluttet at udbetale en kulancemæssig godtgørelse til de danske Thulearbejdere og de grønlandere, der var til stede på Thulebasen ved flystyrket og ved oprydningen derefter.

Tom Behnke (FP):

Statsministeren siger, at alle papirer er fremlagt, og at alle relevante dokumenter var fremlagt til den høring, der fandt sted; men ikke desto mindre viste det sig jo, efter at den høring havde været holdt, at der dukkede en rapport fra Risø op, som blev lavet i Thule lige efter ulykken, og den viste, at mere end 60 af de undersøgte havde plutonium i ansigtet og på tøjet.

Den rapport lå ikke på bordet, da høringen blev foretaget, og det er derfor, spørgsmålet er stillet. Jeg havde egentlig håbet på, at statsministeren havde en forklaring på, hvorfor de papirer ikke var fremlagt, men statsministeren fastholder, at alle dokumenter er fremlagt, til trods for at virkeligheden viser, at det er ikke tilfældet.

Så spørgsmålet er: Med hvilken begrundelse var de relevante dokumenter ikke til stede på det tidspunkt, hvor høringen blev foretaget, og hvad har statsministeren tænkt sig at gøre i fremtiden for at sørge for, at alle dokumenter og alle papirer i denne sag bliver offentligt tilgængelige? Der er givetvis stakkevis af papirer, som fortsat er hemmeligholdt for offentligheden, og det er ikke hensigtsmæssigt, specielt ikke da statsministeren har lovet, at alle papirer ville blive fremlagt. Det er de ikke endnu, det var de heller ikke ved høringen, og hvad er forklaringen på det?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg give hr. Tom Behnke et rigtig godt råd mere for fremtidens skyld.

Jeg tror, det ville være en god ting, hvis hr. Tom Behnke stillede spørgsmålene til de ressortministre, der har ansvaret for de pågældende områder. Man kan godt hygge sig lidt med at tage noget af min tid, men hvis man gør det, må man finde sig i, at man på nogle felter altid kan stille spørgsmål, jeg ikke er i stand til svare på.

Jeg skal så lidt venligt i dag sige til hr. Tom Behnke: Jeg tror ikke, det kan være forbigået Fremskridtspartiets opmærksomhed, at om den rapport om de strålingstal, hr. Tom Behnke nævner, har sundhedsministeren udsendt en pressemeddelelse, hvori hun gør opmærksom på, at den rapport, der her tænkes på, faktisk

indgik i høringens grundmateriale. Jeg kan kun gøre, som jeg har gjort tidligere, nemlig henholde mig til sundhedsministerens orientering om de pågældende oplysninger, og den danner selvfølgelig baggrund for mit svar til hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Det er beklageligt, at statsministeren ikke er i stand til at besvare spørgsmålet. Det er jeg ked af. Men ikke desto mindre var det vel statsministeren – og det kan han så bekræfte her – der med egne ord lovede, at alle papirer ville blive fremlagt i denne sag, og at alle papirer og relevante dokumenter ville være til stede ved den høring, der er blevet foretaget. Er statsministeren ikke selv kommet med den udtalelse? Det må statsministeren kunne svare på.

Det andet, som statsministeren må kunne svare på, er, om det ikke er korrekt, at statsministeren som statsminister har ansvaret for regeringen og for sine øvrige ministre og dermed også står til ansvar for, hvad de foretager sig?

Statsministeren afgav et løfte om, at alle relevante dokumenter ville blive fremlagt. Det var de ikke, og det er de ikke. Er det så ikke statsministerens pligt og opgave at påse, at hans ministre lever op til de løfter, som statsministeren afgiver?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er bange for, at Fremskridtspartiet er bagud. Det, jeg lige har gjort opmærksom på, er, at sundhedsministeren for længst har fået stillet spørgsmålet om, hvorvidt det pågældende dokument om den pågældende strålingsundersøgelse er tilgået under høringen, og det var det, jeg refererede til.

Sundhedsministeren har svaret i sagen. Sundhedsministeren har gjort opmærksom på – hvis vi vel at mærke taler om det samme, og det tror jeg vi gør – at den strålingsanalyse, hr. Tom Behnke refererer til, indgik i høringsrundens grundlæggende dokumentindsamling, og det tager jeg naturligvis til efterretning, ligesom jeg henviser til det i mit svar i dag til hr. Tom Behnke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 393

4) Til arbejdsministeren af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Mener ministeren, at det er rimeligt og foreneligt med den offentligretlige lighedsgrundsætning, at den skatteyderbetalte arbejdsformidling ligger under for utilbørlig politisk pression og derved bruger ekstra ressourcer i form af tid og penge på at holde dobbeltmøder med a-kasserne, bare fordi LO-forbundets a-kasser nægter at være i stue med den kristelige a-kasse?«

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er et yderst principielt spørgsmål på baggrund af, at arbejdsformidlingen på Bornholm er gået med til at afholde to fuldstændig ens informationsmøder, fordi LO-forbundets a-kasser nægter at være i stue med Kristelig A-kasse.

Jeg vil gerne vide, om arbejdsministeren finder, at det er rimeligt og acceptabelt, at en offentlig institution, som arbejdsformidlingen jo er – og dermed også en skattefinansieret institution – på denne måde lader sig bruge i et udemokratisk og intolérant felttog vendt imod Kristelig A-kasse? Finder arbejdsministeren, at det er foreneligt med den offentligretlige lighedsgrundsætning?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ved indførelsen af aktivloven den 1. januar 1994 har arbejdsformidlingen sammen med a-kasserne etableret en række samarbejdsråd bl.a. i forhold til det at udarbejde handlingsplaner, til den fælles vejledningspligt og til arbejdsformidlingens underretningspligt til a-kasserne. Jeg vil gerne sige, at regeringen finder det vigtigt, at dette samarbejde bevares og gerne udbygges til gavn for de ledige.

I forbindelse med det stillede spørgsmål har Arbejdsmarkedsstyrelsen telefonisk rettet henvendelse til de 14 AF-regioner for at høre, om den problemstilling, der bliver rejst i spørgsmålet, er kendt, eller om den er ukendt, og om den giver anledning til problemer eller dobbeltadministration.

Af tilbagemeldingerne fremgår det, at 10 regioner godt nok er bekendt med problemet, men at disse 10 regioner ikke bruger ekstra ressourcer på at holde dobbeltmøder med a-kasserne. Kristelig A-kasse og andre a-kasser er sidestillet med LO-forbundenes a-kasser med hensyn til mødeindkaldelser og med hensyn til mødedeltagelse.

I to regioner er samarbejdet organiseret på den måde, at der holdes særskilte møder med de a-kasser, der er repræsenteret lokalt, og særskilte møder med de a-kasser, der er centrale a-kasser, herunder Kristelig A-kasse, der ikke er repræsenteret lokalt i de to regioner.

De to regioner meddeler, at det er et reelt problem med en samtidig mødedeltagelse med LO-forbundets a-kasser og Kristelig A-kasses medlemmer. I én region gælder problemet i hele regionen, og i den sidste region gælder problemet kun i forhold til et lokalt kontor. I de to regioner – altså dem, der har defineret problemet med hensyn til at opnå et positivt samarbejde – har man holdt dobbeltmøder, og det har man ud fra AF's synspunkt ikke anset som et problem.

Jeg vil sige, at det efter rundspørget er min opfattelse, at der ikke er grund til at nære den bekymring, som spørgeren giver udtryk for.

Pia Christmas-Møller (KF):

Desværre kan jeg ikke takke ministeren for svaret, for ministeren har jo ikke besvaret spørgsmålet. Spørgsmålet gik på, om ministeren mener, at det er rimeligt, at AF bøjer sig for en sådan politisk pression, som LO åbenbart udøver i to regioner.

Mener ministeren, det er rimeligt, at en skattefinansieret institution skal afholde dobbeltaktiviteter, fordi et fagforbund ikke vil være i stue med en anden a-kasse? Det er det, jeg gerne vil have ministerens holdning til, og jeg vil gerne vide, om ministeren vil indskærpe over for de pågældende regioner og disses AF-kontorer, at offentlige midler ikke skal anvendes på den facon.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Når jeg tillod mig at svare lidt bredere, var det, fordi jeg kender spørgerens interesse og ved, at den rækker ud over et enkelt amt.

Jeg synes selvfølgelig ikke, det er rimeligt, at der foregår nogen form for chikane fra hverken det ene eller det andet forbund. Nu er problemet indkredset til i virkeligheden et enkelt lokalt kontor, og jeg skal gerne på foranledning af dette spørgsmål og denne ordveksling tage initiativ til at drøfte det med det pågældende lokalkontor. Det må være sådan, at de lovgivningsmæssigt forpligtede vejledningsmøder kan foregå blandt ledige, uanset hvilket tilhørsforhold de har.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for det seneste svar og konstatere, at det altid er bedre sent end aldrig. Jeg håber, at ministeren vil benytte lejligheden til også at give LO-forbundene et vink med en vognstang om, at den slags intolerance er der faktisk ikke særlig grund til, og at man måske bør prøve at vise en lidt mere demokratisk stil. Men jeg er tilfreds med ministerens svar.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg takker for den positive kvittering, men vil godt sige – også for at give en illustration af, hvor stort problemet er – at det drejer sig om et enkelt lokalkontor. Alle de andre AF-regioner håndterer det her på en ganske udmærket måde, og der holdes stribevis af vejledningsmøder ud over det ganske land, hvor medlemmer af FTF, LO og altså også Kristelig A-kasse sidder side om side – går jeg ud fra – i nogenlunde ro og orden. Så det er et mindre problem, men jeg skal nok tage de initiativer, som jeg omtalte før.

Pia Christmas-Møller (KF):

Ministeren svarede i første omgang, at der var tale om, at 2 regioner ud af de 14 kendte problemet og slås med det i dagligdagen, så jeg synes, at det er meget vigtigt, at ministeren nu her har givet tilsagn om at ville løse problemet og sørge for, at de lokale arbejdsformidlere ikke bøjer sig for den slags politisk pression. Jeg synes ikke, man skal undervurdere problemets omfang, for det har jo virkelig mange principper i sig. Jeg forstår, at arbejdsministeren vil tage hånd om det og løse det, både for så vidt angår det ene lokalkontor, og for så vidt angår den hele region, som kendte problemet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er noget af en overfortolkning. De to regioner er bekendt med problemet, men har håndteret problemet på en måde, som ikke giver anledning til, at jeg skal påpege noget som helst over for dem. Der, hvor jeg føler, der er brug for at påpege, er de steder, hvor der er et problem, og det er der så lige nu et enkelt sted. Det vil jeg tage hånd om, for jeg er enig med spørgeren i, at det ikke er rimeligt, at der sker en diskrimination hverken i den ene eller den anden retning i et offentligt neutralt arbejdsformidlingssystem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 434

5) Til arbejdsministeren af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Har regeringen planer om at blande sig i arbejdsgivernes frie ret til at ansætte og afskedige medarbejdere, og hvad vil regeringen gøre, hvis arbejdsgiverne ikke vil indrette sig efter regeringens planer?«

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsgiverens ledelsesret er en almindelig anerkendt arbejdsretlig grundsætning, der bl.a. fremgår af hovedaftalens § 4, stk. 1. Rammerne for udførelse af ledelsesretten er løbende blevet tilpasset den generelle samfundsudvikling. Ledelsesretten er bl.a. blevet begrænset gennem lovgivning, som har haft til formål at sikre lønmodtagerne beskyttelse inden for bestemte områder. F.eks. er der regler, der begrænser arbejdsgiverens mulighed for at beskæftige børn og unge, og regler, der forbyder arbejdsgiveren at forskelsbehandle mænd og kvinder.

Det er regeringens opfattelse, at vi til stadighed må sørge for, at den danske lønmodtagerbeskyttelse har et niveau, der er nutidigt, og som svarer til de lande, som vi normalt sammenligner os med.

Bl.a. af den grund planlægger jeg senere i denne folketingssamling at fremsætte et lovforslag, der forbyder arbejdsgiverne at forskelsbehandle lønmodtagere på grund af en række kriterier, bl.a. race og hudfarve. Dette forslag er i øjeblikket under udarbejdelse, og det bliver fremsat, fordi det faktisk er nødvendigt at gøre det, for at Danmark skal opfylde sine internationale forpligtelser.

Til den anden del af spørgsmålet kan jeg oplyse, at arbejdsgiveren både efter hovedaftalen og efter andre beskyttelseslove kan pålægges at betale en godtgørelse, hvis reglerne ikke overholdes. Det forhold har regeringen ikke tænkt sig at ændre på, og den model forventer jeg også bliver anvendt i forbindelse med det lovforslag, som er på vej.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om hun virkelig mener, at det har voldt så store problemer på arbejdsmarkedet, at hun behøver at gribe ind.

Jeg forstod ikke rigtig ministeren, for det er fremgået af pressen, at ministeren vil udsende et cirkulære. Jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, om det er det, hun vil gøre. Jeg må

sige, at jeg bryder mig ikke om, at man pålægger arbejdsgivere denne tvang og politiske korrekthed, som jeg vil kalde det, som ministeren åbenbart pønser på.

Og så har ministeren udtalt til Jyllands-Posten, og jeg citerer direkte:

»Virksomheder skal ikke kunne opføre sig uanstændigt og untlade at tage nogle ind med mørkt hår og brune øjne.«

Det var dog en besynderlig udtalelse. Nu er der jo adskillige danskere, der også har mørkt hår og brune øjne. Er det ikke en meget plat udtalelse, som ministeren kommer med? Og jeg vil som sagt godt høre fra ministeren: Er det et cirkulære, der kommer, eller venter ministeren på sit lovforslag?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der kommer et cirkulære, der skal præcisere, at arbejdsgiveren, når der bedes om arbejdskraft fra arbejdsformidlingen, skal opføre sig anstændigt og ikke diskriminere på grund af etnisk baggrund – altså racediskrimination, om spørgeren vil. Det er på vej ud i arbejdsformidlingen, fordi vi faktisk har en anstændig holdning til, at når der er tale om folk med samme kvalifikationer, bør det ikke være afgørende for, om de kan få et ståsted på arbejdsmarkedet, om de kommer fra det ene eller det andet land.

Derudover er der et lovforslag på vej, som skal præcisere, hvad det er for nogle internationale forpligtelser danske arbejdsgivere også skal leve op til, og det er altså, at der ikke må foretages nogen form for diskrimination.

Der er stadig væk tale om, at arbejdsgiveren har sin ledelsesret og selvfølgelig på baggrund af de kvalifikationer, som ansøgerne nu kommer med, kan vælge at træffe beslutning om at ansætte en dansker eller vælge at træffe beslutning om at ansætte en indvandrer eller en flygtning. Det er op til arbejdsgiveren, men man skal altså ikke kunne diskriminere på grund af race og hudfarve.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om det virkelig kan være lovligt at nægte arbejdsgivere arbejdskraft fra arbejdsformidlingen, hvis disse arbejdsgivere efter ministerens mening overtræder nogle regler.

Nu har jeg helt klart den opfattelse, at arbejdsgiverne bestemt lever op til de konventioner, vi har. Jeg har dog aldrig hørt noget lignende, at man nu begynder at beskyldte arbejdsgivere for ikke at leve op til nogle konventioner.

Jeg kan forstå, at det indgår i det cirkulære, at man ikke må stille krav om dansk skolebaggrund, dansk statsborgerskab eller gode dansk-kundskaber i forbindelse med job. Det kan da ikke være rigtigt. Selv om man ikke direkte behøver det danske sprog i det daglige arbejde, må der også indgå det sikkerhedskrav, at man i det mindste kan forstå, hvad det er, man skal; der må være nogle sikkerhedsregler, der skal overholdes, så man simpelt hen kan indgå i et team. Det må da være et helt og aldeles relevant krav.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes, at man skal koge det her ned til noget, der ikke har de over- og undertoner, som fru Pia Kjærsgaard forsøger at få det at se ud som om det har.

Det er faktisk sådan, at arbejdsgivere i dag ikke lever op til FN-konventioner, som taler om, at man ikke må diskriminere. Det har vi ganske mange eksempler på, og det synes vi i regeringen at vi ikke længere vil acceptere. Vi vil gerne have, at arbejdsgivere skal leve op til internationale konventioner med nogle lighedsgrundsætninger. Derfor siger vi, at arbejdsgiverne selvfølgelig kan betjene sig af arbejdsformidlingen, som er et statsligt, neutralt formidlingssystem – naturligvis, men de kan ikke gøre det på en diskriminerende måde.

Vi kan ikke medvirke – det er sådan set det, vi ville gøre, hvis vi skulle følge fru Kjærsgaards tankegang – hverken direkte eller indirekte til den diskrimination, at arbejdsgivere igen og igen og igen kan komme til arbejdsformidlingen og bede om arbejdskraft, men arbejdskraft, der har dansk oprindelsesbaggrund. Det er ikke noget, der er relevant i forhold til arbejdets karakter, og det, vi alene siger, er: Ingen diskrimination. Det, arbejdsgiveren skal være interesseret i, er selvfølgelig, om den pågældende ansøger har de kvalifikationer, der er nødvendige for at udføre arbejdet.

Jens Løgstrup Madsen (V):

De eksempler, som arbejdsministeren var inde på, med at danske arbejdsgivere ikke lever op til deres internationale forpligtelser, de undersøgelser, som ministeren henviser til – er der her tale om konkrete sager, hvor regeringen eller undersøgelsesinstitutioner har været inde og sammenligne disse ansøgere, eller er der tale om generelle, statistiske undersøgelser, som arbejdsministeren bygger sine udtalelser på?

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes netop, at det er meget forkert at komme med over- eller undertoner i denne debat, og det synes jeg faktisk er, hvad ministeren gør. Jeg synes, det er ministeren, der diskriminerer arbejdsgiverne. Jeg synes rent faktisk, det er det, der sker. Jeg mener ikke, at det er så stort et problem, som ministeren åbenbart mener det er.

Jeg må have et helt klart svar på, hvordan i alverden arbejdsgivere skal kunne ansætte arbejdskraft, når man ikke er sikre på, at vedkommende måske ikke ligefrem kan udtale korrekt dansk, men i hvert fald forstå korrekt dansk. Vil det ikke gå ud over den pågældende arbejdsplads' sikkerhedsregler og sikkerheden i det hele taget?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er første gang, jeg har hørt Fremskridtspartiet være interesseret i arbejdsmiljøet på danske arbejdspladser, men bedre sent end aldrig. Undskyld – ikke Fremskridtspartiet – Dansk Folkeparti. Undskyld.

Det, vi har at bygge på i forhold til dette her, er, at der findes en FN-konvention, og det er faktisk blevet påpeget fra Ombudsmandens side, at vores aftalesystem ikke i tilstrækkelig grad er bygget op til at leve op til FN's konventioner. Det er det ene, og det er faktisk ikke uvæsentligt.

Det andet er, at vi har eksempler på – og faktisk lidt for mange eksempler på – at arbejdsgivere spørger efter arbejdskraft i arbejdsformidlingen på en sådan måde, at vedkommende sikrer sig, at der ikke kommer indvandrere ud blandt de ansøgere, der henvises til det pågældende arbejde. Og her kan man sige – det er i hvert fald min opfattelse – at det er en diskrimination i forhold til den formidling, som skal optræde neutralt, og som skal handle ud fra, at folk er det værd, de kan, uanset hvor de kommer fra.

Ole Donner (DF):

Ministeren sagde i sit forrige svar, at der var mange eksempler på arbejdsgivere, der ikke lever op til internationale konventioner. Jeg vil gerne spørge ministeren: Har man navne og adresser på disse firmaer? Hvad har regeringen gjort i alle de tilfælde?

Og så talte ministeren i samme svar om overtoner osv. Men samtidig sagde ministeren, at man havde eksempler på nogle, der igen og igen ... – jeg tror endda, der var tre, hvis ikke der

var fire, gange igen – og det mener jeg ikke er overtoner, men overdrivelse. Men det fremmer selvfølgelig forståelsen.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Er det efter arbejdsministerens opfattelse forkert, hvis en indehaver af en butik kræver af en butiksassistent, at vedkommende skal kunne tale dansk?

Pia Kjærsgaard (DF):

Er det f.eks. efter ministerens opfattelse forkert, hvis et taxaselskab, fordi kunderne ønsker det, foretrækker at ansætte danske chauffører, der kan forstå dansk og finde ud af, hvor vejene ligger i København? Er det sådan nogle ting, som ministeren agter at forbyde?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tror nok, jeg fik sagt i mit allerførste svar, at arbejdsgiveren selvfølgelig er i sin fulde ret til at stille de samme krav om kvalifikationer til danskere som til indvandrere, kvalifikationer, som er nødvendige for at udføre det arbejde, der søges arbejdskraft til. Og det siger sig selv, at hvis man skal være butiksassistent eller taxa-chauffør for den sags skyld eller underviser eller noget andet, hvor man har med kunder at gøre, og hvor man skal formidle varer eller tjenesteydelser, jamen så er det da et rimeligt krav at stille fra arbejdsgiverens side, at man skal kunne tale dansk.

Det, der er planen med lovforslaget, er altså ikke, at man skal fratage arbejdsgiveren ledelsesretten, men blot at sige til arbejdsgiveren: Stil de krav, der skal til i forhold til arbejdets udførelse og udøvelse, men lad dog være med at stille krav om, om man nu er født i Tyrkiet, eller om man har sin bedstemor fra Tyrkiet, eller om man er fra Slagelse!

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard har opbrugt sin taletid, og når spørgeren har opbrugt sin taletid, kan medspørgere ifølge reglerne ikke komme til, så jeg må desværre sige også til hr. Ole Donner, at spørgsmålet er sluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 417

6) Til kulturministeren af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren fastholde forslaget om at give kokke kunstnerstøtte via finansloven, selv om Statens Kunstfond er imod det?«

Skriftlig begrundelse

Formanden for Statens Kunstfond, John Frandsen, har i medierne udtalt sig stærkt imod planerne om kunstnerstøtte til kokke.

Det må mane til eftertanke, når formanden for statens egen kunstfond ikke bare er imod regeringens planer, men også mener, at kunstnerstøtte over finansloven til kokke ikke kan gives inden for rammerne af lovgivningen for Statens Kunstfond.

Formanden:

Spørgsmålet er stillet til kulturministeren af hr. Ole Donner. Spørgsmålet vil blive besvaret på kulturministerens vegne af socialministeren. Ønsker hr. Ole Donner at begrunde spørgsmålet?

Ole Donner (DF):

Når jeg har stillet det spørgsmål til ministeren, om hun vil fastholde forslaget om at give kokke kunstnerstøtte via finansloven, selv om Statens Kunstfond er imod, kan det godt lyde lidt utidigt, for jeg har bedt ministeren om at komme i samråd i Kulturudvalget i næste uge for at fortælle, hvor mange penge der skal sættes af, om regeringen står bag dette her, og hvem de næste er, der skal på finansloven.

Det, der har fået mig til det, er, at det af pressen er fremgået, at Socialdemokratiet har været i oprør, og at den socialdemokratiske kulturordfører har udtalt i tv, at ministeren har slået en skæver, som det blev udtrykt.

Og jeg spørger selv: Hvem er de næste? Er det julemanden, der skal på finansloven, er det dem, der klipper billetter i IC 3-togene, fordi de gør det på en særlig kreativ måde, eller hvem er de næste? Jeg synes selv, at konditorer var helt oplagte emner, for når de laver en bryllupskeg eller noget andet, så er der virkelig tale om kunstneriske genstande.

Men det, der har fået mig til at stille spørgsmålet, er, om jeg kunne trække samrådet i næste uge tilbage, for hvis man nu klart fik at vide i

dag, at ministeren trækker dette forslag, som alle i Danmark minus måske kulturministeren kan se er tåbeligt, kunne man jo godt trække dette samrådsspørgsmål tilbage.

Derfor kunne man tro, at jeg er ked af, at det ikke er kulturministeren, der svarer i dag. Men jeg er faktisk glad for, at det er en anden minister, for det er ikke lykkedes mig i pressen at se en eneste minister bakke op om kulturministeren i det her spørgsmål.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Kulturministeren er i dag til møde i Nordisk Råd i Finland. Jeg skal derfor på vegne af kulturministeren først slå fast, at der hverken er fremsat noget lovforslag om kokke på kunstfundsloven eller noget konkret forslag til finansloven om støtte til kokke.

At den kulturpolitiske debat ikke tidligere har omhandlet madkunst, betyder vel ikke, at en kulturminister eller andre er afskåret fra at rejse diskussionen. Nu er det sket, og så må den kommende tids debat vise, om tiden er moden til at virkeliggøre ideen.

Jeg kan oplyse, at kulturministeren vil nedsætte en brainstormgruppe, som skal se på madkunsten. Denne gruppes arbejde vil indgå i den kulturpolitiske perspektivplan, som ministeren fremlægger for Folketinget næste forår.

Ole Donner (DF):

Jeg takker ministeren for svaret, som jo var meget præcist læst op, og jeg er da glad for, at man laver sådan en brainstorming. Jeg kan forstå, at ministeren har haft så travlt, at hun ikke har haft tid til at følge med i den brainstorming, der har været på alle landets tv-stationer og i hele den danske presse – men jeg kan ikke forstå, at man skal nedsætte en gruppe, der skal se på madkulturen.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om der er andre brancher med, julemanden og de andre eksempler, som jeg nævnte før. Man kunne med rette sige, at de også ville være relevante at tage med, og jeg vil spørge, om man ikke samtidig i denne brainstorming kunne overveje, om der er nogle personer eller grupper, der *ikke* kan komme med på finansloven, for man kunne lige så godt begynde at sortere fra og sige: De og de har ingen chance.

Hvad med guldsmeden, der laver et flot smykke? Hvorfor kan han ikke komme med? Hvad med hr. Søren Hansen, som er sølvsmed, og som er en dygtig håndværker? Hvorfor er

han ikke med? Og sådan kunne man blive ved. Hvorfor skal det absolut være folk, der putter deres egen afføring i et syltetøjsglas og sender det til USA og får kunstnerstøtte til det, eller som udstiller grise i Esbjerg, indtil de rådner? Hvorfor er det kun de grupper?

Det vil jeg meget gerne høre, men jeg kunne forstå af socialministerens svar, at der var ligesom ikke taget højde for de ting endnu. Jeg er ked af, at ministeren ikke er her, men jeg er glad for, at jeg kan møde hende i TV3 i aften, for det har hun da accepteret, og så kunne det måske være, at vi kan fortsætte debatten dér.

Formanden:

Hermed er spørgsmålet slut.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg trykkede på knappen, og den lyste også!

Formanden:

Sagkundskaben siger, at det er ikke nok at trykke på knappen, man skal også række hånden i vejret, og det må gøre, at afgørelsen står fast. Jeg er ked af det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 433

7) Til indenrigsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»På hvilken måde og med hvilken begrundelse vil regeringen give etniske mindretal særrettigheder?«

Jens Løgstrup Madsen (V):

Særrettigheder til etniske mindretal er et brud på princippet om lighed for loven. Det er også en krænkelse af et af de mest fundamentale principper i et retssamfund. Særrettigheder sætter skel i befolkningen, skel mellem danskere og skel i forhold til de etniske mindretal. På flere områder har regeringen overvejet og overvejer i øjeblikket at indføre sådanne rettigheder, og dette spørgsmål er stillet for at få klarhed over regeringens intentioner på dette område.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Udgangspunktet for regeringens integrationspolitik er, at der ikke gælder nogen særregler for flygtninge og indvandrere, og at de således ikke gives nogen særrettigheder, men har præcis

samme pligter og rettigheder som andre borgere.

Det betyder selvfølgelig ikke, at der ikke kan stilles særlige tilbud til rådighed for etniske minoriteter i form af f.eks. danskundervisning og andre særlige uddannelses tilbud. Det er vel også sådan, at for at man kan få en ordentlig integration, er det nødvendigt, at der er den slags særlige tilbud.

Begrundelsen for disse særrettigheder, som jeg præcis lige så godt synes man kan kalde for særpligter, er, at udlændinge i Danmark hurtigst muligt skal tilegne sig de grundlæggende færdigheder med henblik på at blive selvhjulpne, det vil sige det, der er hele grundlaget for, at man kan få en ordentlig tilværelse i det danske samfund. Dermed har den nuværende regering fortsat den linje, som også den tidligere regering havde.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Er regeringen ikke bange for, hvordan almindelige danskere vil reagere, hvis man ser, at etniske mindretal får særlig adgang til kollegier og almennyttige boliger, særlige rettigheder til at erhverve parcelhuse?

Er regeringen ikke bange for, hvordan almindelige mennesker i Danmark vil reagere på den slags tiltag?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er ked af at måtte konstatere, at hr. Løgstrup Madsen løber med en halv vind. Denne halve vind har bl.a. været ventileret i Søndagsavisen, en reklameavis, der udgives i hovedstadsområdet, hvor man har haft den påstand, at der var udsendt et cirkulære, der ville give forrettighed for bosniske krigsflygtninge til at komme ind på danske kollegier.

Jeg er glad for nu at få lejlighed til at korrigere det. Det er i øvrigt også sket i en pressemeddelelse, som hr. Løgstrup Madsen kunne have fået adgang til, hvis realiteterne havde interesseret ham.

Hvad var det så, denne særlige lille ordning gik ud på? Den gik alene ud på, at de bosniske krigsflygtninge i Danmark, som får afslag på asyl, skulle have mulighed for at søge ind på kollegier, ikke få kollegiepladser, men søge ind på kollegier på lige fod med alle andre, der har fast opholdstilladelse i Danmark.

Hvor mange drejer det sig så om? Ja, der er i alt 17.000 bosniske krigsflygtninge i Danmark. Deraf har de 13.504 i dag fået asyl, og der er 101

– og det er det tal, der er det relevante – der har fået afslag på asyl, og det er dem, det cirkulære omfatter.

Af de 101 er der formentlig højst 25, måske færre, der er i kollegiealderen, og dette meget opreklamerede lille ordenshensyn, der blev taget – at de ikke skulle være afskåret fra at søge ind på kollegier – er ikke nogen særrettighed. Det er alene et spørgsmål om, at de skal være ligestillet med andre borgere.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Nu er det indenrigsministeren selv, der vælger at gå ind i de konkrete sager. Ministeren tager sagen med kollegier op. Jeg har også læst ministerens svar i Det Fri Aktuelt.

Men jeg nævnte også et andet område: Spørgsmålet om de almennyttige boliger. Er indenrigsministeren uenig med professor i offentlig ret, dr.jur. Steen Rønsholdt fra Københavns Universitet, som jo, når det gælder de almennyttige boliger, kritiserer den måde, Indenrigsministeriet fortolker lovgivningen på? Der er jo også et område, hvor man må sige, at regeringen indfører særrettigheder.

Vil indenrigsministeren tilbagevise Steen Rønsholdts udtalelser?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Ja, jeg kan helt klart tilbagevise den fortolkning. Sagen er ganske enkelt den, at kommuner kan overtage anvisningsretten til hver fjerde ledig-blevne lejlighed i almennyttigt boligbyggeri.

Det er ikke en regel, der særlig vedrører flygtninge eller indvandrere, men den giver mulighed for, at kommunerne kan bidrage til et hensigtsmæssigt og afbalanceret bosætningsmønster. Kommunerne må naturligvis ikke, når de anviser lejligheder efter denne regel, lægge vægt på usaglige forhold. De må ikke udelukke bestemte grupper fra at komme i betragtning, og de må heller ikke begunstige bestemte befolkningsgrupper ved at give dem en fortrinsret.

Det er det svar, som Indenrigsministeriet har givet Frederiksberg Kommune, som havde en helt rigtig fortolkning af den lov, der ligger til grund for deres ønske om også at kunne give plads til bosniske krigsflygtninge i deres kommune. Men det, der er det fuldstændig afgørende, er, at det naturligvis skal bygge på en konkret vurdering af, hvem i kommunen der har det største boligbehov.

Så det er ikke nogen form for særrettighed. Der er alene tale om, at man tager konkret stilling til, hvem der har det største behov.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg har forstået indenrigsministeren således, at indenrigsministeren anerkender princippet om lighed for loven, og at regeringen ikke på nogen områder ønsker at indføre egentlige særrettigheder for indvandrere.

Er det korrekt forstået?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det burde være fremgået klart af de svar, jeg har givet, at vi ikke opererer med særrettigheder for flygtninge eller indvandrere, men som jeg gjorde opmærksom på i mit første svar, er der tale om, at der i nogle tilfælde stilles særlige tilbud til rådighed, f.eks. et tilbud om danskundervisning.

Så kan hr. Løgstrup Madsen vælge at sige, at det er en særrettighed, at man skal have danskundervisning, når man er fremmed i Danmark. Jeg kalder det en særligt, og jeg kan ikke forestille mig, at der skulle være noget forslag om, at man skal give danskere særlig danskundervisning.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Bortfaldne spørgsmål

Spm. nr. S 358

Formanden:

Spørgsmål nr. S 358, der er stillet til statsministeren af hr. Jan Køpke Christensen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Til statsministeren (3/11 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil statsministeren redegøre for, hvorfor statsministeren ikke har opfyldt sine løfter i forbindelse med Thulesagen, og oplyse, om statsministeren vil sikre, at alle relevante dokumenter fra alle statsinstitutioner, ministerier m.v. øjeblikkelig bliver offentliggjort?«

Spm. nr. S 446**Formanden:**

Spørgsmål nr. S 446, der er stillet til arbejdsministeren af fru Pia Kjærsgaard, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Til arbejdsministeren (10/11 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Har regeringen planer om at blande sig i arbejdsgivernes frie ret til at ansætte og afskedige medarbejdere, og hvad vil regeringen gøre, hvis arbejdsgiverne ikke vil indrette sig efter regeringens planer?«

Skriftligt besvarede spørgsmål**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 312

Andersen, Bent Hindrup (EL): spm. nr. S 293 og 294

Auken, Margrete (SF): spm. nr. S 184, 185 og 271
Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 111 (suppl.besv.), 224, 226 og 229-231

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 169 og 177

Baastrup, Anne (SF): spm. nr. S 113

Christensen, Jan Kørpke (FP): spm. nr. S 192 og 233

Dahl, Kristian Thulesen (DF): spm. nr. S 193 og 310

Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 252

Espersen, Lene (KF): spm. nr. S 235 og 301

Fergo, Tove (V): spm. nr. S 74, 199, 200, 202 og 205-207

Gade, Steen (SF): spm. nr. S 203, 204 og 254

Hovmand, Svend Erik (V): spm. nr. S 236

Højland, Niels (FF): spm. nr. S 244 og 245

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 243

Jacobsen, Erik (V): spm. nr. S 234

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 237-240

Kjær, Henriette (KF): spm. nr. S 218 og 219

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 232, 242, 285 og 287

Larsen, Ester (V): spm. nr. S 255

Madsen, Jens Løgstrup (V): spm. nr. S 154, 155, 158, 176 og 209

Oppfeldt, Flemming (V): spm. nr. S 283, 284, 289 og 290

Sams, Pernille (KF): spm. nr. S 256, 257 og 270

Sander, Helge (V): spm. nr. S 316

Schmidt, Hans Christian (V): spm. nr. S 265

Seeberg, Gitte (KF): spm. nr. S 168

Severinsen, Hanne (V): spm. nr. S 258

Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 126

Thrane, Bodil (V): spm. nr. S 223

Tørnæs, Ulla (V): spm. nr. S 186-189 og 216

Aaen, Frank (EL): spm. nr. S 2248 (suppl.besv.).

Spm. nr. S 312

Til sundhedsministeren (1/11 95) af:

Sonja Albrink (CD):

»Kan ministeren bekræfte, at amterne har forskellig praksis med hensyn til fortsættelse af metadonbehandling af narkotikamisbrugere i tilfælde af, at misbrugeren begår kriminalitet, og vil ministeren i bekræftende fald arbejde for, at amterne samordner deres praksis?«

Begrundelse

Ifølge det for spørgeren oplyste bliver metadonbehandling af narkotikamisbrugere i nogle amter stoppet i forbindelse med ny kriminalitet. De amter, som stopper metadonbehandling, har forskellig praksis med hensyn til, hvornår behandlingen stoppes. For fængslerne udgør det et særligt problem, når behandlingen stoppes, umiddelbart før misbrugeren sendes til afsoning.

Svar (9/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget følgende oplysninger:

»Sundhedsstyrelsen ligger ikke inde med oplysninger, der beskriver de enkelte amters fremgangsmåde i tilfælde af, at en stofmisbruger i metadonbehandling begår kriminalitet.

Generelt kan Sundhedsstyrelsen oplyse, at de nugældende regler for behandling af stofmisbrugere med metadon anbefaler behandlingsophør ved kriminalitet i form af salg af ordineret medicin og vold mod personale eller medpatienter.

Der er intet til hinder for, at man i forhold til den enkelte stofmisbruger kan have andre kriterier for, hvornår behandlingen afbrydes.

I denne forbindelse bør det nævnes, at det ikke er enhver form for kriminalitet, der er relevant i relation til stofmisbrugsbehandling.

En arbejdsgruppe i Sundhedsstyrelsen er for tiden ved at udarbejde en ny vejledning vedrørende behandling af personer for stofmisbrug. Når denne foreligger, vil styrelsen i samarbejde med Direktoratet for Kriminalforsorgen udarbejde regler for behandling af indsatte stofmisbrugere i Kriminalforsorgens institutioner. Det er hensigten at opnå en så høj grad af koordination som muligt, og at der ikke opstår utilsigtede pauser i behandlingen på grund af, at stofmisbrugeren flyttes mellem Kriminalforsorgen og det amtskommunale behandlingssystem.«

Jeg kan tilføje, at en beslutning om at standse metadonbehandlingen mod stofmisbrugerens ønske baserer sig på en konkret helhedsvurdering af stofmisbrugerens situation. Det gælder også i tilfælde, hvor stofmisbrugeren har begået kriminalitet. En vis samordning af amternes praksis på dette område vil dog kunne opnås ved at fastsætte retningslinjer for behandlingen og sikre kontinuitet i tilfælde, hvor stofmisbrugeren flyttes mellem det amtskommunale behandlingssystem og Kriminalforsorgens institutioner, og dette er Sundhedsstyrelsen som nævnt i færd med.

Spm. nr. S 293

Til miljø- og energiministeren (30/10 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Hvorledes har de danske forhandlere henholdsvis ministeren forholdt sig til nedprioriteringen af den vedvarende energi i JOULE-programmet frem til den 17. oktober 1995, hvor dagbladet Information offentliggjorde nedprioriteringen, og hvad er grunden til, at Energiudvalgets medlemmer først hører om nedprioriteringen via pressen i oktober måned, når den konkrete nedprioritering er sket i juli måned?«

Svar (8/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Efter drøftelse med forskningsministeren kan jeg oplyse, at det vedvarende energiområde under JOULE III-programmet er opprioriteret væsentligt i forhold til tidligere JOULE-programmer i overensstemmelse med danske ønsker. I den første runde af JOULE III-programmet har det ud fra Kommissionens gældende kvalitetskriterier ikke helt været muligt fuldt ud at opfylde intentionerne fra Kommissionens programudmelding. Komitémedlemmerne forventer imidlertid, at den samlede målsætning kan nås, når der inden årets udgang er sket en fordeling af midler til reserveprojekter og anden runde af programmet er gennemført. Dette forudsætter, at der i anden runde af programmet er tilstrækkeligt kvalificerede ansøgninger. Det afsluttende møde i programkomiteen vedrørende første uddelingsrunde fandt sted den 4. oktober 1995. Resultaterne fra møderne i komiteen er på sædvanlig vis blevet afrapporteret til den task force i Forskningsministeriet, der er tilknyttet komiteen. Sagen har ikke været forelagt for miljø- og energiministeren eller forskningsministeren.

Spm. nr. S 294

Til miljø- og energiministeren (30/10 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Findes der danske projekter blandt de vedvarende energiprojekter, som blev nedprioriteret af Generaldirektorat DGXII's ledelse i JOULE-programmet, og vil ministeren i givet fald sikre en dansk finansiering af de pågældende projekter, så udviklingen af vedvarende energi i Danmark ikke bremses af EU?«

Svar (8/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
På området vedvarende energi er indsendt 110 ansøgninger med dansk deltagelse. For 33 af disse ansøgninger var de tekniske eksperter vurdering mere positiv end den samlede vurdering, der blev foretaget af Generaldirektorat DG XII's ledelse. 23 af disse projekter endte alligevel med at blive indstillet til støtte.

Europæiske programmer som JOULE III-programmet støtter hovedsagelig projekter med en bredere europæisk dimension, medens danske programmer støtter projekter af betydning for den danske energipolitik. At et projekt er blevet indstillet til eller er blevet afvist støtte i EU, ændrer ikke på den danske behandling af projektet, såfremt det indsendes til nationale forsknings- og udviklingsprogrammer. Projekterne vil derfor inden for de eksisterende økonomiske rammer kunne opnå støtte i et dansk nationalt program, såfremt programmets kvalitetskriterier er opfyldt.

Hidtil er der ikke blevet afholdt forsøg i København, fordi bl.a. kommunen ikke har vist interesse herfor.

Da Københavns Kommune nu viste interesse, skulle der en særligbegrundelse til at afvise ansøgningen. Denne særlige begrundelse findes ikke i de indvendinger, politiet og HT er fremkommet med, idet disse indvendinger i princippet var Retsudvalget og Folketinget bekendt, da det indsatte bestemmelsen i loven og opfordrede ministeren til at gennemføre forsøg.

Der henvises i øvrigt til trafikministerens svar af 17. oktober 1995 på Trafikudvalgets spørgsmål 9 (alm. del – bilag 15).

Spm. nr. S 184

Til trafikministeren (20/10 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvorfor har ministeren besluttet at tilsidesætte indvendingerne fra politi og HT mod at lade taxi køre i busbaner og givet tilladelse til, at et forsøg igangsættes?«

Begrundelse

Ministeren har gentagne gange sagt, at den kollektive trafik skal styrkes, ligesom det også er hans erklærede mål, at der skal gøres noget alvorligt ved færdselssikkerheden. Af ministerens svar på spørgsmål 5-9 til Trafikudvalget den 17. oktober 1995 er der ingen spor af, at han ønsker at slække disse målsætninger, og der er heller ikke kommet nye argumenter for forsøget. Af svarene fremgår det med prisværdig tydelighed, at forsøget sandsynligvis både vil genere busserne og svække færdselssikkerheden. Så meget desto mere underligt er det så, at tilladelsen er givet alligevel.

Svar (26/10 95)

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Efter færdselslovens § 14, stk. 6, er trafikministeren bemyndiget til at fastsætte bestemmelse om hyrekørsel i busbaner. Det er ved bestemmelsens indførelse i færdselsloven klart forudsat, at der skal laves forsøg med taxier i busbaner.

Spm. nr. S 185

Til trafikministeren (20/10 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvor grove skal overtrædelserne af færdselsloven være, og hvor store skal generne for bustrafikken være, før ministeren stopper forsøget med at lade taxier køre i busbanerne?«

Begrundelse

I svaret ønskes det oplyst, om ministeren anser f.eks. for høj hastighed i busbaner for en alvorlig overtrædelse, om det, at andre personbiler kører ind i banen, er alvorligt, om taxiers slalomkørsel og standsninger i busbanerne for optag af passagerer er uacceptabel, eller om der skal endnu grovere overtrædelser til. Det ønskes også oplyst, om det accepteres, at taxier spærrer for busserne, eller om en generel overopfyldning af sporet er grund nok til, at forsøget bliver standset.

Svar (26/10 95)

Trafikministeren (Bjørn Westh, fg.):

Den 17. oktober 1995 meddelte Trafikministeriet tilladelse til, at Københavns Kommune gennemfører et forsøg med hyrevognes brug af de for busser særligt anlagte baner på strækningen mellem Christiansborg Slotsplads og Christmas Møllers Plads, hvilken Retsudvalget modtog kopi af ved brev af samme dato. Tilladelsen er tidsbegrænset.

Som det fremgår af tilladelsen, er denne givet på en række nærmere opstillede betingelser om afmærkning, evaluering og information. Det er endvidere en forudsætning for ministeriets tilladelse, at trafikministeren til enhver tid og uden varsel kan kræve forsøget bragt til ophør af hensyn til færdselssikkerhed eller af hensyn til bus-trafikken.

Det er ikke muligt – og næppe heller hensigtsmæssigt – på forhånd at beskrive, hvornår kriterierne for, at ministeren vil stoppe forsøget inden tidsfristens udløb, er opfyldt. Dette må primært bero på HT's og Københavns Politis løbende vurdering af forsøget.

Det må således være op til de involverede parter at rette henvendelse til Trafikministeriet, såfremt de finder, at forsøget bør standses af hensyn til færdselssikkerheden eller bustrafikken, hvorefter Trafikministeriet på denne konkrete baggrund vil vurdere sagen.

Der henvises i øvrigt til trafikministerens svar af 17. oktober 1995 på Trafikudvalgets spørgsmål 7 (alm. del – bilag 15).

Spm. nr. S 271

Til trafikministeren (27/10 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Gælder færdselslovens hastighedsbestemmelser ministerbiler, og har ministerbiler i bekræftende fald fået fartbøder og i givet fald hvor mange?«

Svar (3/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Færdselslovens bestemmelser om hastighed fremgår af lovens §§ 41, 42 og 43. § 41 er den almindelige regel om hastigheden. Bestemmelsen beskriver de hensyn, der skal iagttages forud for de generelle hastighedsbegrænsninger i § 42. Disse bestemmelser omfatter uden undtagelse alle køretøjer, herunder også ministerbiler.

§ 43 fastsætter særlige køretøjsbestemte hastighedsbegrænsninger, og disse grænser gælder forud for højere generelle og lokale hastigheder efter § 42.

Der er ikke i færdselsloven særlige hastighedsbestemmelser for ministerbiler.

Rigspolitechefen har i sagens anledning oplyst, at man ikke er i besiddelse af oplysninger om, hvorvidt ministerbiler har fået fartbøder, allerede fordi eventuelle overtrædelser af hastighedsbestemmelserne ikke relaterer sig til bilen, men til føreren af bilen.

Ad spm. nr. S 111

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kim Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 566, var sålydende:

Til socialministeren (13/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om grunden til, at Midtdjurs Kommune kan slippe for straf i den sag, hvor en kommunal dagplejemor har tabt et barn?«

Supplerende svar (31/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet er foreløbigt besvaret den 20. oktober 1995, idet Socialministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet har bedt Midtdjurs Kommune om en redegørelse for sagen.

Midtdjurs Kommune har i brev af 24. oktober 1995 oplyst følgende:

»Sagen omhandler en 7 måneder gammel dreng, som medio februar 1994 afgår ved døden. Dødsårsagen er legemsbeskadigelser, som en kommunalt ansat dagplejer den 7. april 1994 tilstår at have udøvet.

Voldsudøvelsen behandles som en tilståelses-sag ved retten i Grenaa den 31. 10. 94, hvor dagplejeren idømmes 5 års fængsel samt et erstatningsbeløb, jf. almindelig praksis.

Daglejeren var ansat efter gældende overenskomst mellem Kommunernes Landsforening og Forbundet af Offentligt Ansatte. Ansættelsen skete medio oktober måned 1993 med efterfølgende ophør ultimo februar måned 1994, efter som dagplejeren ultimo januar måned s.å. opsagde sin stilling. Forud for opsigelsen pågik der vurderinger om dagplejerens ansættelsesforhold, idet det overvejedes, om ansættelsesforholdet skulle fortsætte eller ej, bl.a. af kapacitetsmæssige årsager, men der var ikke truffet beslutning om en opsigelse.

Eftersom der ikke forelå observationer/for-modninger om abnorm adfærd, indberetninger eller andet, der kunne betinge en fritstilling af dagplejeren, eller instrukser/cirkulæremæssige bestemmelser om omgående ophør med pasning af børn ved modtagelse/afgivelse af opsigelse, fortsætter dagplejeren i stillingen efter sin opsigelse.

Den politimæssige efterforskning i voldssagen foretages af Rigspolitiets Rejseafdeling. Der foretages afhøringer af ansatte i forvaltningen, ligesom Midtdjurs Kommune bidrager med de ønskede dokumenter til politiets efterforskning. I forbindelse med sagens opklaring, har Politimesteren i Grenaa ikke rejst sigtelse mod ansatte i forvaltningen.

Efter afslutning af straffesagen stævner barnets forældre Midtdjurs Kommune og dagplejeren i en erstatningssag, idet Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab – ud over et beløb til begravelsesomkostninger – ikke har fundet adkomst til at udbetale yderligere erstatning til forældrene. Dagplejeren har godkendt sin erstatningspligt samt erstatningsbeløbet ved straffesagen. Erstatningspåkravet er desuden blevet behandlet af Erstatningsnævnet for Voldsofre. Stævningen angår bl.a. beløb til yderligere omkostninger ved begravelsen samt tort for en i en avis refereret udtalelse fra kriminalpolitiet.

Erstatningssagen behandles ved retten i Grenaa den 5. og 6. oktober d.å., hvor sagens dokumenter fremlægges, og der foretages vidneafhøring af implicerede personer. Efter proceduren kommer dommeren med en tilkendegivelse, hvori han anbefaler forældrene at hæve sagen, hvilket de beslutter efter samråd med deres advokat.

Hverken ved erstatningssagen eller tidligere i forløbet har Midtdjurs Kommune erklæret sig ansvarsfri for forhold i den kommunale dagpleje. Ved proceduren fremførte kommunens advokat det synspunkt, at som arbejdsgiver kunne kommunen ikke pålægges ansvar for en medarbejders uforudsigelige og aldeles abnorme handling.«

På det foreliggende grundlag finder jeg, at der er tale om et strafferetligt og erstatningsmæssigt spørgsmål, der hører under domstolene, hvilket ligger uden for mit område.

Men jeg vil godt understrege, at jeg finder det overordentlig vigtigt, at forældre trygt kan overlade deres barn til en kommunal dagplejer. Jeg vil derfor også i forbindelse med revisionen

af dagtilbudscirkulæret sørge for, at der sker en yderligere præcisering af betydningen af kommunernes tilsyn med dagplejen og herunder henlede kommunernes opmærksomhed på at reagere straks, hvis det skulle vise sig, at forholdene ikke er, som de burde være i et kommunalt dagplejehjem.

Spm. nr. S 224

Til justitsministeren (24/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at statsadvokaten i Viborg ikke svarer en forsvarsadvokat angående statens stilling til et rejst erstatningskrav indsendt den 23. maj 1995, hvor der er rykket for svar den 2. august 1995 og den 31. august 1995?«

Begrundelse

Den 23. maj 1995 fremsendes erstatningsopgørelse til statsadvokaten i Viborg fra forsvarsadvokaten i den såkaldte Roumsag. Da der ikke kommer noget svar fra statsadvokaten, bliver der først den 2. august 1995 og senere den 31. august 1995 rykket for et svar. Der er endnu ikke kommet noget svar.

I en sag, som har fundet sin endelige afgørelse, må det være rimeligt, om statsadvokaten på 5 måneder formår at give en forsvarsadvokat svar på, hvordan staten vil stille sig i erstatningsspørgsmålet.

Svar (2/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten i Viborg, som bl.a. har oplyst følgende:

»Nævningedommen i »Roum-sagen« blev afsagt den 8. april 1995. Nævningene fandt alle fem tiltalte skyldige i forskellige sædelighedsforbrydelser. Bortset fra nogle få forhold for . . . (A's) . . . vedkommende kunne de juridiske dommere ikke tiltræde nævningernes afgørelse. Der blev derfor bestemt ny domsforhandling. For de forhold med hensyn til hvilke der var

enighed mellem nævninger og juridiske dommere, blev .(A). idømt fængsel i 1 år.

Den 4. maj 1995 frafaldt Rigsadvokaten tiltale i de forhold, med hensyn til hvilke der var bestemt ny domsforhandling. Frifindelsesdom blev herefter afsagt den 21. juni 1995. Dommen vedlægges som bilag a (udeladt).

Der er fremsat følgende erstatningskrav, idet bemærkes, at flere af advokaterne har taget forbehold om yderligere erstatning:

Vedr. .(B). : Advokat . . . fremsatte den 31. maj 1995 et foreløbigt og udokumenteret krav på 6 mio. kr. Den 11. oktober 1995 modtog jeg et krav, der nu er opgjort til 7.238.499,17. Advokaten vedlagde delvis dokumentation og tilkendegav, at yderligere ville fremkomme. I en skrivelse af 24. oktober 1995 til politimesteren i Viborg meddelte advokaten, at kravet forhøjes med ca. 170.000 kr., og at der vil fremkomme yderligere dokumentation.

Vedr. .(A). : Advokat . . . fremsatte den 29. maj 1995 krav på 1.621.586 kr. I erstatningsansøgningen blev angivet, at et krav på mistet pension i anledning af sagen tillige var indbragt for Den Sociale Ankestyrelse. Jeg modtog ankestyrelsens afgørelse den 21. august 1995.

Vedr. .(C og D). : Advokat . . . fremsatte den 31. maj 1995 et krav på 3 mill. kr. til hver. Advokaten har ikke fremlagt nogen dokumentation, men har nu meddelt, at sådan kan forventes senest i uge 45.

Vedr. .(E). : Advokat . . . fremsatte den 23. maj 1995 under vedlæggelse af dokumentation et krav på i alt 4.396.368 kr.

Samlet er der således krævet godt 19 mio. kr. i erstatning.

Om min behandling af kravene kan jeg oplyse:

Kravene har i første omgang afventet dommen, der blev afsagt den 21. juni 1995. Derefter forelagde jeg den 11. juli 1995 samtlige krav for politimesteren til foranstaltning og udtalelse. Jeg anmodede samtidig politimesteren om at rykke advokaterne .(advokaterne for B, C og D). for dokumentation. Dette er sket henholdsvis den 1. september 1995 og 20. oktober 1995, jf. bilag e og f (udeladt).

Henholdsvis den 1. september 1995 og den 6. september 1995 forelagde politimesteren sagerne vedrørende .(E og A). med sin indstilling. Som det fremgår af vedlagte bilag b og c (udeladt), har jeg fundet det nødvendigt med en uddybende udtalelse fra politimesteren om disse sager. Den 17. oktober 1995 bad jeg tillige

politimesteren meddele advokat .(advokat for C og D)., at sagerne nu må forventes behandlet på det foreliggende grundlag, såfremt dokumentation ikke er modtaget hos politimesteren senest den 27. oktober 1995, jf. bilag d og g (udeladt).

Politimesteren har den 26. oktober 1995 oplyst, at sagerne forventes forelagt for mig på ny i uge 44.

Om tidsforløbet skal jeg samlet udtale, at jeg kunne ønske en kortere sagsbehandlingstid, selv om kravene, i det omfang de imødekommes, forventes fra fremsættelsen. Det har imidlertid været og er fremdeles min opfattelse, at erstatningskravene, der samlet antagelig er de største, der hidtil har været fremsat, og som udspringer af samme sag, må afgøres under ét. Som det fremgår af ovenstående, mangler der fortsat dokumentation for nogle af kravene. Det er uheldigt, at også advokat .(advokat for E's). klient, for hvem dokumentation fremkom tidligt, har måttet vente på dokumentationen fra de øvrige. Dette er grunden til, at jeg i bilag d meddelte, at kravene nu måtte forventes behandlet på det foreliggende grundlag, med mindre dokumentation foreligger den 27. oktober 1995.

Sagerne vil snarest muligt, efter at jeg har modtaget dem fra politimesteren, blive forelagt Rigsadvokaten til afgørelse.

Ad spørgsmål nr. 224.

Jeg har hidtil antaget, at advokat .(advokat for E). var bekendt med, at anklagemyndighedens stillingtagen til kravene afventede dokumentation fra advokaterne .(advokaterne for B, C og D). . Dette er flere gange refereret i pressen, og jeg mener, uden at jeg dog er i stand til at dokumentere det, at have gjort advokat .(advokat for E). bekendt hermed i en samtale i forbindelse med domsforhandlingen i en anden sag den 29. juni 1995. Jeg forstår nu på spørgsmålet, at min antagelse om advokatens kendskab må være forkert. Jeg har derfor i dag orienteret advokat .(advokat for E). og beklaget, at dette ikke er sket tidligere, jf. vedlagte bilag h (udeladt).«

Justitsministeriet kan supplerende oplyse, at statsadvokatens beslutning om at behandle erstatningssagerne samlet i givet fald kan påklages til Rigsadvokaten og Justitsministeriet, hvorfor Justitsministeriet ikke finder at burde udtale sig yderligere i anledning af det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 226

Til trafikministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen på spørgsmål nr. S 2518 (folketingssamlingen 1994-95) oplyse, hvorfor mindst 11 firmaer m.v. opnåede betaling for deres deltagelse i projektet med udnyttelse af spildvarme fra DSB-færger på Storebælt, når opfinderen John Gjerrow Jensen ikke kan honoreres for sit arbejde med projektet?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 119 til Folketingets Energipolitiske Udvalg den 28. april 1995 (Alm. del – bilag 275) oplyser ministeren: »I forbindelse med disse henvendelser har det offentlige aldrig betalt idémanden John Gjerrow Jensen for at bruge hans idé, idet det bl.a. anføres, at der aldrig har været givet bindende tilsagn om, at færgeprojektet ville blive gennemført . . .«.

Det er over for John Gjerrow Jensen blevet tilkendegivet fra skiftende ministre, at man ikke vil honorere ham for hans arbejde med projektet, fordi han ingen kontrakt havde med myndighederne.

Projektet blev gennemført som et forsøgsprojekt, hvor mindst 11 firmaer m.v. deltog. De fik alle honorar for deres arbejde med projektet. Spørgeren har kendskab til 11 firmaer. Samtlige disse firmaer arbejdede med projektet, de havde ingen kontrakt med det offentlige, men fik betaling for de fakturaer, de fremsendte, med en samlet sum på adskillige millioner. Spørgeren er i besiddelse af kopi af samtlige fakturaer. Den eneste, som ikke fik noget, var (er) den mand, som fik ideen til projektet.

Når ministeren tilkendegiver, at der ikke har været givet bindende tilsagn om projektet, forhindrer det ikke det offentlige i at betale 11 andre aktører for deres arbejde. Når det offentlige tilkendegiver, at John Gjerrow Jensen ingen kontrakt havde, var det samme tilfældet for de 11 andre aktører – alligevel fik de honoreret deres fakturaer.

Svar (7/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljø- og energiministeren, som fra Energistyrelsen har fået oplyst, at det er korrekt, at en række firmaer m.v. har modtaget honorar for rekvireret arbejde i forbindelse med gennemførelsen af en række forundersøgelser i 1980-84 vedrørende udnyttelse af spildvarme fra DSB-færger. Hensigten med forundersøgelserne har været at vurdere de tekniske og økonomiske forhold vedrørende projektet som beslutningsgrundlag for en eventuel realisering. Efterfølgende er projektets realisering blevet opgivet af økonomiske grunde.

Undersøgelserne i forbindelse med projektet blev støttet fra Energistyrelsens daværende tilskudsordning: Statstilskud til energiøkonomiske enkeltprojekter med et samlet beløb på ca. 860.000 kr. Støttetilsagnene er ydet til DSB og til Formidlingsrådet under det daværende Industriministerium, som har rekvireret den nødvendige tekniske bistand hos relevante firmaer m.v.

Det fremgår af det daværende Energiministeriums tidligere korrespondance med John Gjerrow Jensen, at John Gjerrow Jensen mener sig berettiget til at modtage erstatning for tab, udnyttelse af patent m.v. i forbindelse med opgivelsen af projektet, men at Energiministeriet ikke har fundet, at der var grundlag for at imødekomme dette.

Spm. nr. S 229

Til miljø- og energiministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilken hjemmel kontorchef Birgit Herslund har til offentligt at fremsætte garantier om, at lovgivningen vil blive ændret?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten fra den 14. september 1995, side 3 kan man under overskriften »Skarp kritik af sommerhusloven« læse følgende vedrørende en prøvesag afgjort ved domstolen: ». . . »Den dom kan vi ikke leve med. Og jeg

kan garantere, at loven ændres, hvis landsretten stadfæster afgørelsen», siger kontorchef Birgit Herslund«.

Det er selvfølgelig helt i orden, at en kontorchef giver udtryk for sin faglige vurdering af en sag, når pressen spørger. Men det er vel næppe kontorchefens opgave at erklære, at en dom ikke er til at leve med. En kontorchef skal vel ligesom alle os andre rette sig efter en dom. Værre bliver det så, når kontorchefen afgiver garantier for, at loven vil blive lavet om. Siden hvornår er det blevet en kontorchefts lod at ændre loven? Det er vel Folketingets opgave og mulighed at ændre lovgivningen, hvis behov opstår.

Svar (3/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Skov- og Naturstyrelsen har også lagt mærke til den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte artikel i Jyllands-Posten, som indeholder en række ikke korrekte »citer« og andre fejl eller misforståelser.

Anledningen til presseomtalen var nogle domme i prøvesager om helårsbeboelse i sommerhuse, dvs. om rækkevidden af planlovens § 40. I henhold til § 40 må en bolig i et sommerhusområde bortset fra kortvarige ferieophold m.v. ikke anvendes til overnatning i perioden fra 1. oktober til 31. marts.

Skov- og Naturstyrelsen har midt i september 1995 udtalt til en række aviser, at der verserer prøvesager om håndhævelsen af planlovens § 40 ved flere domstole, og at ministeriet er interesseret i ved anke af byretsdomme (som fortolker forskelligt) at få domstolenes endelige afgørelse af, om bestemmelsen i den nuværende udformning kan håndhæves, eller om den ikke kan, som Kommunernes Landsforening hævder det.

Styrelsen har derfor anmodet Statsadvokaten i Aalborg om at få de nævnte prøvesager fra Sejlflod Kommune anket til Vestre Landsret.

På Sjælland forberedes prøvesager fra Jægerspris Kommune ved politiet i Frederikssund, og de er endnu i efterforskningsfasen.

Hvis begge landsretter kommer frem til, at helårsforbudet ikke kan håndhæves med den gældende formulering i planlovens § 40, må ministeriet se på formuleringen igen.

Det er ministeriets opgave at sikre, at lovgivningen virker efter Folketingets hensigt og at forberede lovgivningsinitiativer for ministeren, hvis dette ikke er tilfældet.

SpM. nr. S 230

Til justitsministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser det har for dannelsen af retspraksis og borgernes retsstilling, når Højesteret træffer afgørelser, der ikke er i overensstemmelse med den lovgivning, Folketinget har vedtaget?«

Begrundelse

I tidsskriftet Advokaten, nr. 5 fra 1995, side 142 og 143, beskriver advokat Mogens Tange en sag, hvor en borger taber en sag ved Landsskatteretten, vinder samme sag ved Landsretten og så igen taber den ved Højesteret. Problemet med Højesterets præmisser for dommen er, at de er i direkte strid med såvel lovgivningen som forarbejdet til lovgivningen. Højesteret kommer derved til at få funktion som lovgiver – med tilbagevirkende kraft.

De langsigtede konsekvenser for retspraksis såvel som for borgernes retsstilling er nok så problematiske, hvis Højesteret går ud over gældende lovgivning og laver et helt eget sæt bestemmelser, hvorfor ministeren bedes give en fylldig vurdering af problemstillingen.

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en artikel af advokat Mogens Tange i tidsskriftet Advokaten, nr. 5 1995, side 142 og 143. I artiklen omtales en højesteretsdom, der efter advokat Mogens Tanges opfattelse er betænkelig, idet den er udtryk for, at Højesteret optræder som lovgiver.

Af principielle grunde finder jeg ikke at burde kommentere Højesterets afgørelse af en konkret sag.

Generelt kan det dog fastslås, at danske domstole ikke – som det siges i spørgsmålet – kan træffe afgørelser, der ikke er i overensstemmelse med den lovgivning, som Folketinget har vedtaget. Undtagelse herfra gælder dog, hvis loven findes at stride mod grundloven eller eventuelt Danmarks internationale forpligtelser.

Når domstolene træffer afgørelse i en konkret sag, sker det ved at sammenholde sagens faktiske oplysninger med en eller flere retskilder.

Hvis der findes lovbestemmelser på det pågældende område, er udgangspunktet for afgørelsen bestemmelseens ordlyd. En række andre faktorer kan imidlertid få betydning for fortolkningen af en lovbestemmelse, herunder f.eks. lovens formål, lovens forarbejder, Danmarks internationale forpligtelser (EU-retsakter, konventioner m.v.), tidligere retsafgørelser, sædvaner og retslitteraturen.

Spm. nr. S 231

Til skatteministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan skattereglen om, at man kan forudbetale renter for et halvt år og opnå skattefradrag for disse, har udviklet sig siden 1985, hvordan Skatteministeriet opfatter bestemmelsen, og hvad intentionen var, da loven blev vedtaget?«

Begrundelse

I tidsskriftet Advokaten, nr. 5, 1995, side 142 og 143, beskriver advokat Mogens Tange en sag omkring retten til at foretage skattefradrag for forudbetalte renter.

Sagen har været behandlet af såvel Landskatteretten, Landsretten og Højesteret. Højesterets dom er imidlertid i strid med såvel lovteksten som forarbejdet til loven.

Svar (2/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I henhold til ligningslovens § 5, stk. 2, skal fradrag for renteudgifter m.v., jf. ligningslovens § 5, stk. 1, som vedrører en længere periode end 6 måneder, og som forfalder mere end 6 måneder før udløbet af perioden, fordeles ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst og formue over den periode, renteudgiften m.v. vedrører.

Bestemmelsen i ligningslovens § 5, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 203 af 17. maj 1984 om ændring af ligningsloven (Fradragstidspunkt for renteudgifter m.v. og tidspunkt for beskat-

ning af visse renteindtægter). Bestemmelsen er ikke ændret siden.

Som det fremgår af lovens titel, drejer det sig om fradragstidspunktet. Af bemærkningerne til lovforslaget (L. 125 af 15. marts 1984) gik lovforslaget »først og fremmest ud på, at der fastsættes nærmere regler om, hvornår renteudgifter, der er fradragsberettigede, skal påvirke opgørelsen af den skattepligtige indkomst . . . Forslaget tilsigter ikke at give regler om, hvorvidt en renteudgift m.v. er fradragsberettiget eller ej, eller hvorvidt en renteindtægt er skattepligtig.«

I begrundelsen henviser spørgeren til Højesterets dom af 14. oktober 1994 og en artikel i Advokatbladet 5/1995. Det påstås, at dommen er i strid med ligningslovens § 5, stk. 2, og at Højesteret har påtaget sig lovgiverens rolle.

Dommen er offentliggjort i Tidsskrift for Skatter og Afgifter 1994.718. Dommen tager stilling til, hvorvidt et specifikt lånearrangement kunne anses som reelt begrundet eller om det savnede økonomisk realitet. Efter en konkret bedømmelse af de nærmere omstændigheder nåede en enig Højesteret frem til, at arrangementet savnede realitet i skattemæssig henseende i 1986. Et flertal af dommerne (4) fandt dog, at dette var tilfældet i 1987, da skatteyderen faktisk anvendte lånebeløbet, og fradrag for renteudgifter blev anerkendt.

I en række andre domstolsafgørelser er fradrag for renteudgifter blevet nægtet, selv om betingelserne formelt set var opfyldte, idet der også foretages en vurdering af det reelle økonomiske indhold.

Sådan forholder det sig også med den omhandlede højesteretsdom, som – ligesom mange andre domme, f.eks. de såkaldte »fælleskasser-sager« (SKAT 1987.294 og Tidsskrift for Skatteret 1994.587) – alene vurderer, hvorvidt der er fradragsret for renteudgifter for et specifikt lånearrangement. Jeg mener derfor ikke, at dommen hviler på et forkert grundlag.

Spm. nr. S 169

Til indenrigsministeren (18/10 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for årsagen til, at en amerikansk statsborger, der har været dansk gift, har fast bopæl i Danmark, har fast beskæftigelse og kan forsørge sig selv, skal udvises af Danmark?«

Begrundelse

Det fremgår af Næstved Tidende den 12. oktober 1995 på forsiden samt side 22, at Tove Bekken, der er nordmand, men med amerikansk statsborgerskab, skal forlade Danmark.

Hun har været gift med en dansk mand og boet sammen med ham i Danmark, efter at de forlod USA. Nu er manden afgået ved døden, og Tove Bekken skal forlade Danmark, trods det at hun har fast bolig, fast arbejde og kan forsørge sig selv.

Det virker helt urimeligt specielt set i forhold til, hvilke andre udlændinge der får lov til at blive i Danmark, trods det at de ligger det offentlige væsentligt til last.

Ministeren skal ikke forholde sig til den konkrete sag, men med udgangspunkt i den redegørelse for, hvilke bestemmelser det er, der bevirker, at den pågældende ikke kan blive i Danmark, og eventuelt hvilke ændringer af udlændingeloven der skal til, for at personer, som godt kan forsørge sig selv, kan få lov til at blive i Danmark.

Svar (7/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Den i spørgsmålet omhandlede amerikanske statsborger har – umiddelbart før modtagelsen af spørgsmålet – fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, på baggrund af de helt særlige omstændigheder i sagen.

Udlændingeloven bygger på et princip om stop for indvandring i Danmark.

Det er dog således, at nordiske statsborgere kan indrejse frit og opholde sig her i landet samt arbejde uden tilladelse.

EU-statsborgere vil ligeledes under visse nærmere betingelser kunne opholde sig og arbejde her i landet.

For andre statsborgere gælder, at de uanset nationalitet alene kan meddeles opholdstilladelse efter de særlige bestemmelser i udlændingeloven.

Spm. nr. S 177

Til justitsministeren (20/10 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til fastlæggelse af regler for indsamling, brug og arkivering af DNA-profiler?«

Begrundelse

Det fremgår af Ritzaus Bureau den 20. oktober 1995, at politiets indsamlede blodprøver til fastlæggelse af DNA-profiler ganske vist ikke bliver gemt af politiet, men at prøverne dog bliver gemt på Panum Institutet.

Det nye fantastiske »værktøj«, som kan være med til at opklare mange alvorlige forbrydelser, skal naturligvis bruges, men det skal bruges med omtanke.

Politiet skal have mulighed for at bruge DNA-profiler i opklaringsarbejdet, men det må også være et krav, at de test, som viser sig irrelevante, bliver slettet igen.

I dag er det meget usikkert, hvilke regler der gælder. Dette er ikke tilfredsstillende for hverken borgerne eller politiet.

Spm. nr. S 113

Til socialministeren (15/10 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Er det korrekt, at kemistuderende under udførelse af kemiøvelser ikke er omfattet af arbejdsskadelovgivningen, og finder ministeren, at det i givet fald er en hensigtsmæssig afgrænsning af loven, henset til at disse studerende er omfattet af arbejdsmiljølovgivningen?«

Begrundelse

Af Berlingske Tidende den 15. oktober 1995 fremgår det, at en kemistuderende ikke er omfattet af arbejdsskadelovgivningen. Det finder spørgeren ganske uheldigt, når det drejer sig om praktiske øvelser, der kan være farlige at udføre.

Spørgeren skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at studerende er omfattet af arbejdsmiljølovens udvidede område, når der udføres praktiske øvelser.

Hvis spørgsmålet besvares bekræftende, at denne gruppe studerende ikke er omfattet af arbejdsskadelovgivningen, ønskes oplyst, om ministeren agter at komme med en ændring af lovgivningen, som udfylder det hul.

Svar (24/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til brug for besvarelsen er indhentet en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Jeg kan oplyse, at det er korrekt, at kemistuderende ikke er omfattet af lov om forsikring mod følger af arbejdsskade under ophold på uddannelsesinstitutionen.

Den forsikrede personkreds efter lov om forsikring mod følger af arbejdsskade er først og fremmest personer, der er antaget i en arbejdsgivers tjeneste. Uddannelsessøgende er derfor som udgangspunkt ikke omfattet af loven.

Personkredsen er imidlertid i tidens løb blevet udvidet til at omfatte visse andre persongrupper, som ikke er antaget til at udføre arbejde.

Der er etableret et antal statsfinansierede forsikringsordninger for uddannelsessøgende under arbejdspladslignende vilkår på skoler og uddannelsesinstitutioner.

Disse ordninger har hjemmel i uddannelseslovene. Det drejer sig om lov om erhvervsuddannelser, lov om erhvervsgrunduddannelser, lov om de erhvervsgymnasiale uddannelser til højere handelseksamen og højere teknisk eksamen samt lov om landbrugsuddannelser.

For personer i uddannelsestilbud efter lov om en aktiv arbejdsmarkedsindsats og lov om kommunal aktivering findes hjemmelen i en tekstanmærkning til finansloven.

Det er fælles for disse ordninger for visse uddannelsessøgende, at Arbejdsskadestyrelsen træffer afgørelse om erstatning efter lov om forsikring mod følger af arbejdsskade, mens staten ved Undervisningsministeriet betaler udgifterne til erstatninger og administration.

Der findes ingen ordning, der dækker personer i videregående uddannelser under laboratorieundervisning og lignende, som foregår på undervisningsinstitutionen.

Derimod er personer, der er i obligatorisk praktik på en arbejdsplads som led i en uddannelse, der er godkendt som støtteberettiget efter lov om statens uddannelsesstøtte, omfattet af lov om forsikring mod følger af arbejdsskade.

Det er en betingelse, at praktikken er formidlet eller godkendt af uddannelsesinstitutionen. Den studerende er under et sådant praktikophold forsikret under praktikværstens lovpålagte arbejdsskadeforsikring.

Reglerne herom findes i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 127 af 15. december 1992.

Begrundelsen for at medtage denne persongruppe har været, at praktikanter under det obligatoriske ophold på arbejdspladsen er udsat for samme risiko for ulykker eller erhvervs sygdomme som de ansatte.

Endelig findes der ud over denne forsikringsordning for praktik i forbindelse med videregående uddannelser en statsfinansieret ordning, der sikrer personer under praktisk erhvervsorientering.

Ordningen omfatter hovedsagelig skoleelever og har hjemmel i en tekstanmærkning til Arbejdsministeriets finanslovskonto.

Baggrunden for at indføre denne ordning var, at arbejdsgiverne stillede som betingelse for at tage imod erhvervspraktikanter, at staten sørgede for forsikringsdækning.

En udvidelse af dækningsområdet for arbejdsskadeforsikringen til at omfatte de ikke-arbejdspladslignende uddannelsesaktiviteter ville udhule arbejdsskadeforsikringens karakter af en arbejdspladsrelateret ordning.

Spm. nr. S 192

Til justitsministeren (23/10 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Agter ministeren at overveje et politisk indgreb i Ri-Bus-konflikten, efter at formanden for Dansk Politiforbund, Tommy Agerkov Thomsen, har opfordret regeringen til et sådant indgreb?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at Tommy Agerkov Thomsens opfordring må medvirke til, at regeringen vurderer, om det vil være en overve-

jelse værd, at der kommer et sådant politisk indgreb. Når man tænker på, at man politisk set har kunnet gribe ind vedrørende Christiania, må det i allerhøjeste grad også gælde en så langvarig uacceptabel konflikt omkring Ri-Bus.

Politiet spilder sine kræfter på noget, der for længst kunne være stoppet. Gadens parlament, som vi nu har set i udfoldelse i alt for lang tid i Esbjerg fra de fritstillede Ri-Bus-chaufførers side, indebærer et andet stort faremoment, og det er, at kommuner og amter måske vil tøve med blandt andet udlicitering og privatisering. Derfor må denne konflikt stoppes hurtigst muligt med hjælp fra politisk hold. I svaret ser spørgeren også gerne, at ministeren kommenterer formanden for politiforbundet, Tommy Agerskov Thomsens opfordring. Er ministeren enig eller uenig i forbundsformandens udtalelser?

Svar (8/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til nogle udtalelser fra formanden for Dansk politiforbund, Tommy Agerskov Thomsen, vedrørende et politisk indgreb i Ri-Bus-konflikten.

Jeg antager, at der herved henvises til udtalelser, som formanden for Dansk Politiforbund er citeret for i Ekstra Bladet den 12. oktober 1995 under overskriften »Fjern alt politi fra Ri-Bus«.

Det fremgår bl.a af artiklen, at formanden for Dansk Politiforbund, Tommy Agerskov Thomsen, opfordrer mig til at gribe ind i Ri-Bus-konflikten og beordre alt politi fjernet fra blokaden af garageanlæggene. Det fremgår endvidere, at man fra forbundets side ikke ønsker at blive part i en arbejdskamp.

Jeg har tidligere tilkendegivet, at hverken politiet eller Justitsministeriet kan eller skal løse faglige konflikter. Sådanne konflikter må løses af parterne via det fagretlige system. Jeg har derfor med tilfredshed noteret mig, at konflikten nu gennem forhandlinger har fundet sin løsning.

Spm. nr. S 233

Til sundhedsministeren (25/10 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Agter ministeren at overveje ændringer i reglerne omkring tavshedspligt for apoteksansatte?«

Begrundelse

På baggrund af Danmarks Radio, Radio-Syds oplysninger om, at apotekerne har problemer med patienter, der fupper flere læger til at udskrive recepter på beroligende og vanedannende midler, mener spørgeren, at der er grund til at vurdere, om reglerne bør ændres, hvad angår tavshedspligten for apoteksansatte. Oplysningerne fra Danmarks Radio, Radio-Syd går på, at apoteksansatte ikke må foretage sig noget, når de fatter mistanke om, at nogle patienter fupper lægerne ved udskrivning af recepter på beroligende og vanedannende midler.

Eksemplet, som Danmarks Radio, Radio-Syd nævner, er, at patienterne typisk opsøger både deres egen praktiserende læge, en læge i en anden by eller en eventuel vagtlæge, og inden for få dage er der eksempler på, at de stiller med flere recepter på f.eks. beroligende midler som stesolid og rohypnol.

Spørgeren er godt nok bekendt med, at det er straffeloven, der skal ændres, og spørgeren er også af den mening, at tavshedspligt er noget, vi skal værne om, men her er der efter spørgerens opfattelse et stort problem, idet de nugældende regler åbenbart kan medføre et misbrug af beroligende og vanedannende midler.

Svar (3/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Apotekere er undergivet tavshedspligt efter straffelovens § 152 med hensyn til fortrolige oplysninger om kunderne, herunder oplysninger om medicinforbrug.

Kun i helt ekstraordinære situationer, f.eks. hvor der er risiko for kundens liv eller helbred, har apotekspersonalet mulighed for at videregive oplysninger om medicinmisbrug uden kundens samtykke. Det kan ske med henvisning til straffelovens § 152 e om berettiget varetagelse af andres tarv.

Jeg er opmærksom på, at lægeordineret medicin i nogle tilfælde anvendes som led i et misbrug. I visse situationer kan det derfor synes urimeligt, at tavshedspligten afskærer apotekere fra at rette henvendelse til de ordinerende læger, når apotekeren har mistanke om, at kunden i misbrugsøjemed har formået flere forskellige læger til at udskrive eksempelvis afhængighedsskabende lægemidler.

På den baggrund vil jeg snarest drøfte problemstillingen med Danmarks Apotekerforening og Lægeforeningen med henblik på, om man eventuelt kan udvide mulighederne for at udveksle oplysninger i forbindelse med ordination og udlevering af afhængighedsskabende lægemidler.

Spm. nr. S 193

Til økonomiministeren (23/10 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for anvendeligheden af de statistiske beregninger af handelen mellem EU-landene, specielt handelen mellem Danmark og Tyskland?«

Begrundelse

Den 23. oktober 1995 kunne Berlingske Tidende skildre, at der er stor uenighed mellem Danmarks Statistik og Statistisches Bundesamt i Wiesbaden om handelen mellem Danmark og Tyskland.

Mens de danske myndigheder når frem til, at Danmark har et overskud i samhandelen med Tyskland på 4,6 mia. kr. i første halvdel af 1995, når de tyske myndigheder frem til, at Danmark har et underskud på 4,4 mia. kr., en forskel på 9 mia. kr.

Det er administrativt besværligt for især de små og mellemstore virksomheder at indberette varer med over 10.000 EU-varekoder, og samtidig er handelsstatistikken med til at fastlægge kronekursen. Det er derfor vigtigt, at tallene enten er troværdige, eller at man erkender, at man ikke samtidig med den frie varebevægelse kan lave tilnærmelsesvis rigtige statistikker.

Spørgeren ønsker derfor ministerens kommentarer til de nævnte tal, herunder ministerens vurdering af det nuværende systems holdbarhed.

Svar (3/11 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I anledning af spørgsmålet har jeg indhentet følgende redegørelse i Danmarks Statistik:

»Efter gennemførelse af det indre marked udarbejdes statistikken om samhandelen mellem medlemslandene efter et fælles system, jf. Rådsforordning (EØF) nr. 3330/91 af 7. november 1991.

Opgørelsen i henhold til dette system er i alle medlemslande stødt på større eller mindre vanskeligheder. Et generelt træk er det, at tal fra samhandelen mellem to lande er større, når de gøres op fra eksportsiden, end når de gøres op fra importsiden. Forskellen udgør på europæisk plan 5 pct. af den samlede handel mellem medlemslandene, eller hvad der svarer til 225 mia. kr. De europæiske statistikmyndigheder sørger at lokalisere disse forskelle bl.a. ved udarbejdelse af såkaldte spejlstatistikker, der tager udgangspunkt i, at samhandelen mellem to lande opgøres både fra eksport- og importsiden. Disse viser, at den tyske import typisk ligger lavere end de modsvarende eksporttal fra andre lande.

Specielt vedrørende opgørelsen af samhandelen mellem Danmark og Tyskland kan henvises til nedenstående oversigt, hvori den danske samhandel med Tyskland er belyst ud fra henholdsvis dansk og tysk udenrigshandelstatistik.

Sådanne sammenligninger vil normalt vise moderate differencer, der skyldes forskellige værdiansættelsesprincipper, omregningskurser, lande- og tidsafgrænsninger, forhold omkring transithandel m.v.

Dansk import fra Tyskland

	Iflg. danske import-opgørelser 1	Iflg. tyske eksport-opgørelser 2	Difference 1÷2
	Mia. kr.		
1992	47,0	50,2	-3,2
1993	43,4	44,3	-0,9
1994	47,8	49,4	-1,6
1995, 1. halvår	25,7	26,7	-1,0

Dansk eksport til Tyskland

	Iflg. danske eksportopgørelser 1	Iflg. tyske importopgørelser 2	Difference 1+2
	Mia. kr.		
1992	56,8	55,5	1,3
1993	55,4	41,4	14,0
1994	57,7	46,7	11,0
1995, 1. halvår	30,3	22,3	8,0

Efter det indre markeds indførelse er der imidlertid tale om en markant forskel mellem den opgjorte værdi af den danske eksport til Tyskland og den tilsvarende tyske opgjorte import fra Danmark, der vurderes 20-25 pct. lavere.

Da de danske tal er kontrollerede for dobbeltregning og er minimumstal, idet en del eksport ikke kan fordeles på lande, er der stor sandsynlighed for, at de danske eksporttal ikke er overvurderede.

Der kan imidlertid tilføjes, at der er risiko for, at de danske importtal er undervurderede, men efter alt at dømme i langt mindre grad end tilfældet synes at være for de tyske.«

På baggrund af denne redegørelse fremgår det, at der er usikkerhed i opgørelsen af den europæiske samhandel. De danske tal kan dog med rimelighed anvendes, når usikkerheden tages i betragtning.

Ikke desto mindre er det naturligvis vigtigt, at handels- og betalingsbalancetallene, som er uundværlige til belysning af den økonomiske udvikling, snarest bliver helt retvisende, og jeg er bekendt med, at man i Danmarks Statistik sammen med danske og EU-samarbejdspartnere arbejder intensivt på at nå dette mål.

Spm. nr. S 310

Til erhvervsministeren (31/10 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage af oplysningerne om, at mere end hvert andet danske anpartsselskab ikke kan klare de nye

påtænkte kapitalkrav, som træder i kraft for det kommende år?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten har Erhvervsministeriet konstateret, at 17.800 danske anpartsselskaber skal finde 100.000 kr. til at skyde ind i deres selskaber eller omdanne firmaet til et personligt drevet selskab, for at selskaberne skal kunne overholde de nye kapitalkrav, der træder i kraft om godt et år.

Hævelsen af kapitalkravet fra 80.000 kr. til 200.000 kr. for anpartsselskaber og fra 300.000 kr. til 500.000 kr. for aktieselskaber blev oprindeligt indført for at forhindre tab i moms og skat for det offentlige. Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten betragter Told- og Skattestyrelsen imidlertid ikke længere anpartskapitalen som noget vigtigt element i forhold til offentlige restancer.

De mindre danske virksomheder er så vigtige for det danske samfund, at det virker forkert, at firmaerne eventuelt må lukke, fordi det offentlige engang havde et problem med nogle offentlige restancer. Et problem, der allerede inden ikrafttrædelsen af de nye kapitalkrav altså kan betragtes som uvigtigt.

Derfor foreslår spørgeren, at Erhvervsministeriet snarest muligt nedjusterer anpartskapitalkravene til det gamle niveau eller som minimum udskyder ikrafttrædelsen af de forhøjede kapitalkrav med et eller to år.

Svar (6/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Mindstekravet til indskudskapitalen for anpartsselskaber blev ved lov nr. 886 af 21. december 1991 fastsat til 200.000 kr. mod tidligere 80.000 kr. Bestemmelsen fandt umiddelbart anvendelse for selskaber, der senere end den 6. december 1991 blev anmeldt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. For selskaber, der var anmeldt eller registreret senest på denne dato, blev der fastsat en overgangsperiode på 5 år, dvs. til 1. januar 1997, før disse selskaber skal efterkomme det øgede krav.

Da overgangsperioden nu nærmer sig udløbet, er der fra flere sider øget opmærksomhed om, hvordan situationen stiller sig for de selskaber, der endnu ikke har tilpasset indskudskapitalen til det nugældende krav. Erhvervsministe-

riet har derfor foretaget undersøgelser for at belyse forholdene blandt de selskaber, der er omfattet af overgangsordningen. Undersøgelserne har, som det har været omtalt i medierne, givet en række talmæssige oplysninger, men har ikke givet et entydigt og fyldestgørende billede af, hvordan situationen faktisk forholder sig i de enkelte selskaber.

Erhvervsministeriet har derfor i forbindelse med høringsrunden om udkast til forslag til ny anpartsselskabslov opfordret erhvervslivets organisationerne m.fl. til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til indskudskapitalen.

Spm. nr. S 252

Til trafikministeren (26/10 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at mindske de mange overtrædelser af færdselsreglerne, som cyklister åbenbart gør sig skyldige i?«

Begrundelse

I en artikel i Berlingske Tidende den 25. oktober 1995 refereres der til en razzia, der afslører, at cyklister i vidt omfang bryder færdselsreglerne. Det er flere gange blevet påpeget, at cyklisterne ofte gør sig skyld i alvorlige overtrædelser af færdselsreglerne. Der er endnu ikke kommet et udspil fra ministeren om, hvad der skal gøres ved problemet.

Svar (3/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil gerne indledningsvis benytte lejligheden til at anføre, at jeg lægger stor vægt på at få nedbragt de alt for høje uheldstal. Dette kræver en indsats på flere områder, og jeg er overbevist om, at vi kunne nå langt, hvis alle trafikanterne overholdt reglerne og viste mere hensyn.

Mange af de alvorlige cykeluheld skyldes således manglende regelefterlevelse, ikke alene blandt cyklisterne, men også blandt øvrige trafikanter. Jeg mener, at vi skal søge at vende denne udvikling ved dels kontrol, dels information.

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har jeg derfor indhentet udtalelser fra Rigspoliti-

chefen, Politidirektøren i København og Rådet for Større Færdselssikkerhed.

I den anledning har Rigspoliti chefen oplyst, at der i landets politikredse afsættes betydelige ressourcer på færdselslovmrådet, herunder på det område, som behandles i det stillede spørgsmål.

Rigspolitiets færdselspoliti assisterer tillige løbende politikredsene i deres lokale cyklistkampagner i byerne dels med cyklistkontrol, dels med hastighedsmålinger i forbindelse med målrettede indsatser omkring kombinationen cyklister/motorkøretøjer.

På baggrund af den seneste udvikling i uheldstallene for de svage trafikanter, herunder cyklister, og for at øge opmærksomheden på cyklister har Rigspolitiets færdselspoliti fastsat en »Målrettet indsats mod cyklister« som en af de planlagte aktiviteter for 1996.

Københavns Politis har oplyst, at færdselspolitafdelingen i København igennem flere år har gennemført mange såkaldte cyklistkampagner, hvorunder der er optaget mange tusinde rapporter vedrørende cyklisters overtrædelser af færdselsloven. Herudover er cyklisters adfærd i trafikken selysagt også i det daglige et af målene for Københavns Politis patruljering, ligesom målrettede kampagner også fremover vil blive iværksat med passende mellemrum.

Rådet for Større Færdselssikkerhed har den 23. oktober 1995 kørt en kampagne rettet mod lastbilchauffører og cyklister for at reducere nogle af de mange højresvingsskud mellem lastbiler og cyklister/knallerter.

I foråret 1996 gennemfører Rådet for Større Færdselssikkerhed i samarbejde med de lokale færdselssikkerhedsudvalg i Danmark en kampagne, der fokuserer på de mange uheld med cyklister i vejkryds.

Blandt andet i erkendelse af, at vi har behov for en bedre trafikkultur i Danmark, har Trafikministeriet sammen med Dansk Cyklist Forbund i april 1995 udgivet »Cyklisternes Færdselshåndbog«. Da der naturligt nok ikke er noget krav om, at man skal have kørekort til cykel, har der ikke tidligere været en samlet oversigt over de regler, der specielt har betydning for cyklister. Det er ministeriets og Cyklistforbundets overbevisning, at man gennem oplysning om regler og farlige situationer kan bidrage til en mere sikker og hensynsfuld adfærd og dermed til færre ulykker med cyklister.

Endelig finder jeg anledning til at bemærke, at det som nævnt desværre ikke kun er cyklister, der overtræder færdselsreglerne. Det gør de øvrige trafikantgrupper også. Uden at sige noget om, hvilken gruppe der er »værst«, handler som alt andet også dette spørgsmål i den sidste ende om prioritering af ressourcer, hvor målet er, at alle trafikanter optræder mere hensynsfuldt, således at det bliver mere sikkert at færdes i trafikken.

- at det er en udtrykkelig forudsætning, at alene kvalificerede kvinder kan komme i betragtning,
- at der er en relativ lille andel kvinder i de videnskabelige stillinger, og
- at Undervisningsministeriet i den konkrete sag ikke har udtalt sig imod, at dispensation blev imødekommet for en korttete periode, f.eks. 4 år.

På den baggrund har jeg ingen indvendinger imod Ligestillingsrådets afgørelse.

Jeg har herved lagt vægt på, at det, jf. ovenfor, forudsættes, at de pågældende kvinder opfylder kvalifikationskravene, og at disse kvinder ved eventuel senere ansættelse i en videnskabelig stilling skal konkurrere på lige fod med de øvrige ansatte.

For så vidt angår spørgsmålet om at sikre, at afgørelsen er i overensstemmelse med EF's ligestillingsdirektiv fra 1976, kan jeg oplyse, at teksten i ligebehandlingslovens dispensationsbestemmelse, § 13, stk. 2, er næsten identisk med EF-direktivets artikel 2, stk. 4.

EF-direktivets artikel 2, stk. 4:

»Dette direktiv er ikke til hinder for foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder, særlig ved at afhjælpe de faktiske uligheder, som påvirker kvindernes muligheder på de i artikel 1, stk. 1, anførte områder« (dvs. beskæftigelse, fremmelse, erhvervsuddannelse og arbejdsvilkår).

Ligebehandlingslovens § 13, stk. 2:

»Ligestillingsrådets kan efter indhentet udtalelse fra den minister, hvorunder spørgsmålet hører, tillade foranstaltninger, der fraviger §§ 2-6 (om ligebehandling) med henblik på de faktiske uligheder, som påvirker adgangen til beskæftigelse, erhvervsuddannelse m.v.«

Ligestillingsrådets afgørelse er således i overensstemmelse med EF's ligestillingsdirektiv.

Spm. nr. S 235

Til statsministeren (25/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil statsministeren redegøre for, hvorvidt statsministeren er enig i Ligestillingsrådets afgørelse om at give dispensation for ligebehandlingsloven for at kunne opslå et antal ph.d.-stillinger forbeholdt kvinder på det teknisk-naturvidenskabelige fakultet på Aalborg Universitet og i bekræftende fald redegøre for, hvad statsministeren agter at gøre for at sikre, at kvaliteten af det videnskabelige personale ikke falder som følge af ulige behandling af ansøgningerne samt sikre, at afgørelsen er i overensstemmelse med EU's ligestillingsdirektiv fra 1976?«

Begrundelse

I henhold til netop afsagt dom ved EF-Domstolen er det ikke i overensstemmelse med gældende EU-direktiver at lave særlige kvoter for det ene køn.

Svar (1/11 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

I overensstemmelse med ligebehandlingsloven har Ligestillingsrådet meddelt Aalborg Universitet dispensation fra loven, således at universitetet kan reservere 6 ph.d.-stipendier ved det teknisk-naturvidenskabelige fakultet til kvalificerede kvinder. Ligestillingsrådet har over for mig oplyst, at det er lagt til grund, – at området er traditionelt mandsdomineret, – at universitet havde fået tilført flere stipendier,

Spm. nr. S 301

Til erhvervsministeren (31/10 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt det er i overensstemmelse med EU-reglerne for tildelelse af mål 2-midler, at Erhvervsfremmestyrelsen som statslig bevillingsmyndighed giver

afslag på mål 2-ansøgninger med den begrundelse, at ansøgerevirksomheden har for sund økonomi, og vil ministeren endvidere redegøre for, hvad ministeren vil foretage sig for at sikre, at sunde og bæredygtige mål 2-projekter modtager støtte på lige vilkår med de øvrige ansøgere?»

Begrundelse

I henhold til skrivelse af 18. august 1995 afviser Erhvervsfremmestyrelsen at tildele virksomheden Dansk Stålprofil mål 2-midler med den begrundelse, at økonomien er for god.

Svar (7/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

De offentlige midler – både statslige midler og EU-midler – til regional erhvervsudvikling er begrænsede. Det er derfor nødvendigt, at styrelsen anlægger en konsekvent administrativ praksis.

I ansøgninger, hvor Erhvervsministeriet matcher regionalfondens midler, træffer bevillingsudvalget beslutning om den statslige medfinansiering. Bevillingsudvalget tilstræber at anvende de statslige regionale midler til aktiviteter, hvor midlernes effekt for regionaludviklingen skønnes at blive størst, det vil sige til økonomisk sunde projekter, hvor tilskud vil være af afgørende betydning for projekternes gennemførelse.

Der forekommer tilfælde, hvor ansøgerne har så gode økonomiske forhold, at de bevilgende myndigheder skønner, at tilskud vil være uden betydning for, om projekterne realiseres. I sådanne tilfælde afslås ansøgningen med begrundelsen, at projekterne kan finansieres uden stats- og regionalfondstilskud. Dette strider ikke mod EU-reglerne.

Spm. nr. S 74

Til justitsministeren (11/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Er det korrekt, at det er Civilretsdirektoratet, der træffer en principiel afgørelse om, at forældres samværsret nu ikke længere skal afhænge

af, om samværsforældrene tidligere har levet sammen med deres barn, og hvordan harmonerer den praksis med lov nr. 387 af 14. juni 1995 om forældremyndighed og samvær?»

Svar (24/10 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge myndighedslovens § 23 skal barnets forbindelse med begge forældre søges bevaret ved, at den, der ikke har del i forældremyndigheden, har ret til samvær. Kan forældrene ikke blive enige, træffer statsamtet efter anmodning afgørelse om omfanget af samværet, jf. myndighedslovens § 24, stk. 1. Statsamtet kan ifølge § 24, stk. 2, afslå at fastsætte samvær og kan ændre eller ophæve en afgørelse eller aftale om samvær, hvis hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler derfor. Ved denne afgørelse skal der navnlig tages hensyn til den pågældendes hidtidige forbindelse med barnet.

Ved vurderingen af, om der var grundlag for at fastsætte samvær, var udgangspunktet i praksis i 1986, da loven trådte i kraft, at samvær ikke burde afslås, hvis barnet og den pågældende af forældrene havde boet sammen i op mod 1 år.

Siden 1986 er udviklingen i praksis gået i retning af, at kravet til samlivets varighed er blevet stadig mindre. I en periode var ca. 6 måneders samliv i almindelighed tilstrækkeligt, men der er eksempler på, at et kortere samliv ikke har udelukket, at der blev fastsat samvær.

Myndighedslovens § 24 afløses den 1. januar 1996 af § 17 i lov om forældremyndighed og samvær. Ifølge denne bestemmelse træffer statsamtet fortsat efter anmodning afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværet. Statsamtet kan ifølge § 17, stk. 3, afslå at fastsætte samvær eller ophæve en aftale eller afgørelse herom, hvis det er påkrævet af hensyn til barnet. Bestemmelsen om, at der ved afgørelsen navnlig skal tages hensyn til den pågældendes hidtidige forbindelse med barnet, er ikke gentaget i § 17.

Det fremgår af forarbejderne til § 17, herunder af fremsættelsestalen til lovforslaget, at statsamtet ved afgørelsen om samvær må tage hensyn til barnets interesse i at have kontakt til begge forældre. Også selv om forældrene ikke tidligere har levet sammen eller kun har levet sammen i kort tid, må der i videre omfang end hidtil lægges vægt på, at der i takt med, at barnets alder og udvikling taler for det, etableres en

kontakt til den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden. Et kortvarigt eller manglende samliv vil således ikke længere tale afgørende mod fastsættelse af samvær. Afgørelsen om samvær skal dog fortsat træffes efter en konkret vurdering af, hvad der er bedst for barnet. Der blev ikke under Folketingets behandling af lovforslaget fremsat forslag til ændring af § 17 på dette punkt.

Både ifølge myndighedsloven og lov om forældremyndighed og samvær træffes afgørelser om samvær af statsamterne. Statsamternes afgørelser kan påklages til Civilretsdirektoratet.

Civilretsdirektoratet har den 2. oktober 1995 udsendt en cirkulæreskrivelse til samtlige statsamter samt Københavns Overpræsidium om behandlingen af samværsager i perioden indtil den 1. januar 1996, hvor lov om forældremyndighed og samvær træder i kraft.

På baggrund af udviklingen i praksis siden 1986, vedtagelsen af lov om forældremyndighed og samvær, samt det overordnede hensyn, at afgørelser om samvær både efter den hidtidige og den kommende lov skal træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet, bør der efter Civilretsdirektoratets opfattelse ske en yderligere justering af praksis.

Ansøgninger om fastsættelse af samvær bør således ifølge cirkulæreskrivelsen i almindelighed allerede nu imødekommes, hvis det forekommer åbenbart, at der skal fastsættes samvær efter ikrafttrædelsen af lov om forældremyndighed og samvær.

En kopi af Civilretsdirektoratets cirkulæreskrivelse vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 199

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Harve ministeren kendskab til resultaterne af en undersøgelse foretaget af Københavns Kommune i oktober 1994 af metadonordinationer hos praktiserende læger, og i bekræftende fald hvorledes er disse positive resultater så fremgået af ministerens lovforslag?«

Begrundelse

Undersøgelsen viste, at mange stofmisbrugere i årevis havde haft en stabil tilknytning til deres praktiserende læge, og at de få stofmisbrugere under 25 år kun havde korte forløb og sandsynligvis stod i venteposition til behandling i et distriktscenter.

Svar (1/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget følgende oplysninger:

»I december 1994 udsendte Stadslæggen spørgeskema til 169 praktiserende læger i København vedrørende deres praksis med hensyn til ordination af metadon.

Resultaterne forelå i sammenskrevet form i marts 1995, og er, foruden at være tilsendt de 155 medvirkende læger, offentliggjort i tidskriftet »Lægen« i oktober 1995.«

Sundhedsstyrelsen har endvidere oplyst, at styrelsen ikke har været inddraget i gennemførelsen af undersøgelsen hos Stadslæggen, men har været bekendt med resultaterne siden ultimo maj 1995.

Lovforslaget, som blev fremsat i Folketinget i januar 1995, blev vedtaget den 19. maj 1995.

Det fremgår af Stadslægens undersøgelse, at det kun er ganske få helt unge (under 25 år), der behandles med metadon hos praktiserende læge. Dette tolkes af Stadslæggen som et udtryk for, at de helt unge ikke får lov til at gå i metadonbehandling i længere tid hos de praktiserende læger, men henvises til andre behandlingsinstitutioner eller aftrappes i praksis. Det er typisk de ældre stofmisbrugere, der behandles ved praktiserende læge.

Efter 1. januar 1996 er amterne, i henhold til den vedtagne lov, forpligtet til at have behandlingstilbud til stofmisbrugere.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der i forhold til hver enkelt stofmisbruger i denne forbindelse skal tages stilling til en individuel behandlingsplan med mulighed for fleksible løsninger.

Det er ikke hensigten, at nye stofmisbrugere skal behandles med metadon hos de praktiserende læger, men visiteres til behandlinger, der sigter mod stoffrihed. Loven levner derimod mulighed for, at amtet i konkrete tilfælde kan

delegere behandlingen af stabile stofmisbrugere til en praktiserende læge.«

Det er min opfattelse, at der er harmoni mellem metadonloven og undersøgelsens resultater, idet de amtslige læger efter loven vil kunne overlade behandlingen til narkomanens egen læge, hvis det skønnes at være mest hensigtsmæssigt, og hvis narkomanen ønsker det. Har eksempelvis den amtslige læge konstateret, at en narkoman har vist sig i stand til at fungere i et stabilt behandlingsforløb og ønsker at fortsætte dette hos egen læge, kan hensynet til narkomanen tale for en sådan ordning, hvis egen læge er villig til at varetage den.

Spm. nr. S 200

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvorledes stiller ministeren sig til forslag fra overlæge Karin Garde, Sct. Hans Hospital, i Lægen, oktober 1995, gående ud på at renovere Fjordhuset for 45 mio. kr., således at der vil blive behandlingsmuligheder for 96 patienter med enestuer i stedet for at nedlægge bygningen og flytte behandlingen til blandt andet Sundholm?«

Svar (1/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Hovedstadens Sygehusfællesskab har i anledning af de stillede spørgsmål oplyst, at forslaget om at flytte psykiatriske sengepladser fra Sct. Hans Hospital til HS-hospitalerne i byen bl.a. er baseret på et princip om, at de psykiatriske sygehusopgaver, bortset fra de specialiserede funktioner bør placeres så tæt på borgernes bopæl som muligt.

Sygehusfællesskabet har endvidere oplyst, at der med det foreliggende forslag til sygehusplan ikke er taget endelig stilling til forslaget om en eventuel renovering af Fjordhuset på Sct. Hans Hospital, men at dette vil ske i forbindelse med vedtagelsen af planen i december 1995.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig målsætningen om, at de psykiatriske sygehusopgaver bør løses så tæt på borgernes bopæl som muligt.

Endvidere skal jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 202.

Spm. nr. S 202

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvad er ministerens holdning til den af Hovedstadens Sygehusfællesskab foreslåede besparelse på Sct. Hans Hospital, hvor man ved flytningen af afdeling K har planlagt en besparelse på 50 mio. kr. på driften af Sct. Hans Hospital trods et budget på cirka 35 mio. kr., og vil det ikke betyde, at der reelt sker en forringelse af behandlingen på Sct. Hans Hospital i stedet for det løft, som både ministeren og Hovedstadens Sygehusfællesskab's bestyrelse har lovet?«

Svar (1/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt Hovedstadens Sygehusfællesskab, der bl.a. har oplyst:

»For så vidt angår de konkrete spørgsmål om besparelse på Sct. Hans Hospital og en eventuel renovering af Fjordhuset på Sct. Hans Hospital, skal opmærksomheden henledes på, at overlæge Karin Gardes artikel i Lægen – jf. spørgsmål nr. S 200 – refererer til »Grovskitse til Sygehusplan for Hovedstadens Sygehusfællesskab« af 15. juni 1995 og henviser til skitsens forslag om at flytte 100 psykiatriske sengepladser (afd. K) fra Sct. Hans Hospital til hospitalerne i København og på Frederiksberg.

De samlede økonomiske konsekvenser for Sct. Hans Hospital ved flytningen af de 100 senge blev vurderet til at være en reduceret driftsudgift på ca. 40 mio. kr. (og ikke 50 mio. kr.), da der samtidig skulle ske en generel forøgelse af normeringerne på de øvrige afdelinger på Sct. Hans Hospital. Opmærksomheden skal henledes på, at det ikke er rigtigt alene at sammenholde den samlede besparelse for hele hospitalet på 40 mio. kr. med afd. K's budget på 35 mio. kr., da der i den samlede besparelse på hospitalet også indgår de besparelser på de tværgående funktioner, som er afledt af afd. K's flytning.

Samlet indebar grovskitsen, at antallet af psykiatriske senge øgedes med ca. 50.

I det netop fremlagte »Forslag til Sygehusplan H:S 2000« af 1. oktober 1995 er der foretaget visse ændringer i forhold til grovskitsen.

For psykiatriens vedkommende er der fastholdt en samlet udvidelse af sengetallet på ca. 50. Men den tidligere foreslåede fordeling af sengepladserne mellem Sct. Hans Hospital og hospitalerne i København og på Frederiksberg er ændret, således at der ifølge forslaget flyttes færre senge til byen (ca. 40). Men den endelige fordeling af sengene vil bl.a. afhænge af mulighederne for at tilvejebringe den forudsatte kapacitet på Sct. Hans Hospital. Dette vil blive vurderet i forbindelse med den endelige vedtagelse af sygehusplanen i midten af december 1995.

De samlede økonomiske konsekvenser for Sct. Hans Hospital er i planforslaget anslået til en reduktion af driftsudgifterne på 27 mio. kr.

Samlet er det HS-direktionens opfattelse, at der med »Forslag til Sygehusplan H:S 2000« ikke er tale om en forringelse af den psykiatriske sygehusbehandling i hovedstadsområdet.«

Jeg kan henholde mig til sygehusfællesskabets oplysninger og lægger især vægt på, at antallet af psykiatriske sengepladser foreslås forøget med 50, at der planlægges en række forbedringer af de fysiske rammer, samt at udbygningen af distriktpsykiatrien forventes tilendebragt i 1996.

Spm. nr. S 205

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for medicinalfirmaers betaling til praktiserende læger for at få patienter til at deltage i biomedicinske forsøg/medicinalprøvning, både for så vidt angår de generelle aspekter, og for så vidt angår den netop i medierne omtalte sag, hvor et medicinalfirma skulle have tilbudt praktiserende læger 3.000 kr. pr. patient, som lægerne motiverede til at deltage i afprøvning af en blodtrykssænkende medicin?«

Svar (2/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Praktiserende Lægers Organisation (PLO) har i forbindelse med den konkrete sag oplyst, at PLO og Dansk Selskab for Almen Medicin (DSAM) har nedsat et *multipraksisundersøgelsesudvalg*, som skal vurdere undersøgelser, som medicinalfirmaer ønsker foretaget hos praktiserende læger som klinisk afprøvning af lægemidler. Der er typisk tale om de såkaldte fase-3 forsøg, som foretages, før ansøgning om markedsføringsstilladelse for det pågældende lægemiddel indsendes. Udvalget får forelagt 40-50 projekter om året.

Udvalgets opgave er at vurdere projekternes forskningsmæssige lødighed og nødvendigheden af projekterne med henblik på at anbefale de praktiserende læger at deltage eller ej. Udvalget vurderer samtidig tidsforbruget i forbindelse med en undersøgelse, herunder om der foreligger en rimelig betaling til lægen for det udførte arbejde.

I nogle forsøgsprojekter er der tale om konsultationer, der ellers ville være udført som led i den almindelige sygdomsbehandling, og her dækker amterne forsøgene via den almindelige overenskomst. I andre projekter er arbejdsforbruget så ringe, at lægen ikke modtager honorering, mens arbejdsmængden i atter andre projekter er så stor, at udgiften til lægens arbejde må søges finansieret andre steder, f.eks. via medicinalindustrien.

I 1988 er der etableret 3 forskningsenheder på de 3 universiteter med medicinske fakulteter. Disse drives af Sygesikringen og PLO i fællesskab. I tilknytning til disse er oprettet en forskningsfond, hvor overskuddet af de midler, som indkommer ved f.eks. lægemiddelafprøvninger, indgår og kan bruges til andre forskningsprojekter.

Jeg finder, at denne model medvirker til at sikre uafhængigheden mellem de praktiserende læger og medicinalindustrien og kan medvirke til at styrke den sundhedsvidenskabelige forskning i praksissektoren.

For så vidt angår den i medierne omtalte sag, kan det oplyses, at lægens honorar på 3.000 kr. pr. patient er betaling for en række konsultationer, der i det aktuelle tilfælde strækker sig over de næste 4 år og ikke dækkes af den offentlige sygesikring, men i stedet dækkes af det pågældende medicinalfirma. Jeg har tiltro til, at multi-

praksisundersøgelsesudvalget også i denne sag har foretaget en nøje vurdering af det omtalte projekt og af den fastsatte honorering til lægen.

Spm. nr. S 206

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvor stor en del af sundhedsvæsenets forskningsmidler kommer fra medicinalvirksomheder, f.eks. betaling til afdelinger for at få patienter til at deltage i biomedicinske forsøg/medicinalprøvning?«

Svar (2/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Forskningsministeriet har i anledning af spørgsmålet oplyst, at det af Forskningsministeriets »Forskningsstatistik for forskning- og udviklingsarbejde i den offentlige sektor 1993« fremgår, at sundhedsvæsenet i 1993 fik tilført forskningsmidler fra private danske virksomheder på 40 mio. kr. Hertil kommer forskningsmidler fra udenlandske virksomheder, som ifølge Forskningsministeriet udgjorde ca. 15 mio. kr. i 1993. Forskningsministeriet oplyser endvidere, at disse beløb altovervejende kommer fra medicinalindustrien.

MEDIF/MEFA har i publikationen »Patienten i lægemiddelforskningen« oplyst, at medicinalindustrien i 1993 anvendte et beløb på 300-400 mio. kr. til sponsorering af kliniske afprøvnin-
ger af lægemidler. MEDIF har over for Sundhedsministeriet oplyst, at beløbet omfatter honorarer til læger, lønudgifter til virksomhedernes egne folk i forbindelse med de pågældende projekter, udgifter til udstyr, laboratorieprøver samt andre udgifter i tilknytning til projekterne. Der foreligger ikke oplysninger om, hvor stor en del af det ovennævnte beløb der anvendes som vederlag til de involverede læger.

Spm. nr. S 207

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Er ministeren enig i, at alle økonomiske forhold i forbindelse med biomedicinske forsøg skal oplyses i forsøgsprotokollen, herunder betaling til forsøgspersonen, forskere, afdelinger, praktiserende læger osv.?«

Svar (2/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Den Centrale Videnskabsetiske Komité har i rekommandation nr. 13 fastsat retningslinier, der foreskriver, at der i forbindelse med ansøgning om godkendelse af et projekt i en regional komité skal foreligge oplysninger om, hvorvidt eventuel ekstern *ad hoc* økonomisk støtte indgår som en fast sum eller f.eks. som et vederlag pr. patient, der indgår i forsøget. Det skal samtidig oplyses, om det pågældende beløb udbetales til forskeren, forskerens arbejdsplads eller indgår i en lokal videnskabelig fond med regnskabsafleggelse, revision, m.v. Det skal endelig oplyses, om forskeren opnår andre goder end udbetalte vederlag, da dette også kan påvirke forskerens uafhængighed.

Af komitélovens § 8, stk. 5, fremgår, at såfremt forsøgspersoner modtager vederlag eller anden ydelse for at deltage i et forsøg, skal komiteen godkende dette og påse, at det ikke er egnet til at påvirke samtykkeafgivelsen på utilbørlig vis.

Forskningsministeren og jeg er derfor enig med spørgeren i, at økonomiske oplysninger om betaling til forsøgspersoner, forskere, afdelinger, praktiserende læger m.v. allerede i dag skal oplyses til komiteerne til brug for bedømmelsen af de pågældende projekter.

I forlængelse af den forestående lovrevision vil regeringen overveje, om der eventuelt bør ske ændringer i den ovennævnte rekommandation, og om reglerne på området bør have status af bekendtgørelse eller cirkulære.

Spm. nr. S 203

Til trafikministeren (24/10 95) af:

Steen Gade (SF):

»Vil ministeren oplyse den anslåede separate pris på kompensationsudgravninger til Øresundsforbindelsens stadie 2, samt oplyse, hvor stort det anslåede samlede omfang af gravearbejdet i stadie 2 skal være i kubikmeter for at sikre en matematisk nulløsning af anlæggets blokerende effekt?«

Begrundelse

I Øresundskonsortiets statusorientering pr. 15. juni 1995 oplyses det: »I tillæg hertil gives der, som en option, separat pris på kompensationsudbygning i stadie 2« (side 2). Det oplyses samtidig, »at det samlede omfang af gravearbejder skal begrænses til ca. 7 mio. m³, hvoraf afgravningerne til anlæg og kompensationsudbygninger på dansk side ikke bør overstige 5 mio. m³« (side 6), men der oplyses ikke om omfanget af kompensationsafgravningerne i fase 2 eller prisen på disse.

Svar (7/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Øresundskonsortiet, der har oplyst, at omfanget af de kompenserende uddybninger, der skal udføres i stadie 2 med henblik på at reducere anlæggets blokerings effekt ned til nul procent, først planlægges endeligt efter anlægsarbejdets afslutning på basis af de endelige beregninger af anlæggets blokerende virkning.

Omfanget af disse gravearbejder vurderer Øresundskonsortiet på baggrund af den nu fastlagte anlægsudformning med en ændret udformning til én sammenhængende ø på 3.800 m² til ca. 300.000 m³.

Øresundskonsortiet har endvidere oplyst, at i betragtning af, at muligheden for at udføre gravearbejderne i stadie 2 kun indgår som en option i Øresundskonsortiets kontrakt af 17. juli 1995 med entreprenøren for uddybnings- og indvindingsarbejder, samt at der ikke skal træffes beslutning om at udnytte denne option før efter anlægsarbejdernes afslutning, finder konsortiet, at det vil være i strid med selskabets forretningsmæssige interesser at oplyse prisen for

denne option, idet det kan forringe muligheden for et eventuelt senere separat udbud på dette arbejde.

Spm. nr. S 204

Til trafikministeren (24/10 95) af:

Steen Gade (SF):

»Vil ministeren oplyse den samlede totale anlægspris (i dagens priser) for de indgåede kontrakter for henholdsvis sænketunnel og uddybnings- og indvindingsarbejder inkl. reserver samt oplyse om og i bekræftende fald, hvor meget priserne overstiger den prisfastsættelse af enkeltentrepriserne, der ligger til grund for Øresundskonsortiets »Budget 2000 – godkendt projekt?«

Begrundelse

Da der er skrevet kontrakter, går spørgeren ud fra, at Øresundskonsortiet har totalt overblik over de samlede budgetkonsekvenser.

Svar (7/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Øresundskonsortiet har oplyst, at selskabets kontrakt af 17. juli 1995 for udførelsen af sænketunnel under Drogden lyder på 3.766 mio. DKK ekskl. moms, mens kontrakten af samme dato for udførelse af uddybnings- og indvindingsarbejderne lyder på 1.389 mio. DKK ekskl. moms. Begge kontrakter er ekskl. reserver og opgjort i prisniveau juli 1995.

Øresundskonsortiets anlægsbudget af 13. december 1994, benævnt »Budget 2000 – Godkendt projekt« udgør 13.045 mio. DKK (prisniveau juli 1990), hvoraf de direkte anlægsomkostninger er opgjort til 10.155 DKK.

Som anført i Øresundskonsortiets statusorientering af 15. juni 1995 kan summen af de laveste tilbudspriser på tunnel, uddybnings- og indvindingsarbejder, højbroen og tilslutningsbroer opgøres til i alt 9.589 mio. DKK (prisniveau juli 1990), hvilket svarer til ca. 5 pct. over Øresundskonsortiets budget for disse arbejder.

Øresundskonsortiet har oplyst, at det laveste tilbud på tunnelentreprisen, hvorom der er ind-

gået kontrakt, ligger ca. 15 pct. over budgetforudsætningerne, medens det laveste tilbud på uddybnings- og indvindingsarbejderne, som der ligeledes er indgået kontrakt om, ligger nogenlunde på niveau med budgetforudsætningerne.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 17. marts 1995 af Trafikudvalgets spørgsmål nr. 152 vedrørende licitationerne på sænketunnelen og uddybnings- og indvindingsarbejderne, hvor konsortiets pressemeddelelser af 1. og 6. marts 1995 indeholdende oplysninger om de indkomne tilbud på de to afholdte licitationer er vedlagt.

Det kan oplyses, at Øresundskonsortiet er ved at foretage en revision af anlægsbudgettet, som vil foreligge i løbet af kortere tid, idet der heri vil blive indarbejdet justeringer som følge af resultatet af udbuddet af entrepriserne.

Spm. nr. S 254

Til miljø- og energiministeren (26/10 95) af:
Steen Gade (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at fjernvarmeselskaber ikke kan tvinge kunderne til at fjerne solfangere eller forbyde opstilling af solvarmeanlæg?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at der er usikkerhed omkring dette spørgsmål hos kunderne, og at fjernvarmeselskaberne visse steder ikke gør nok for at fjerne denne usikkerhed. Da solvarmeanlæg søges fremmet med statsstøtte, bør der ikke herske tvivl om, at solvarmeanlæg er fuldt forenelige med regeringens energipolitik, og at regeringen ønsker solvarme udbredt mest muligt.

Ministeren bedes derfor forklare lovreglerne på området. Hvis der er tilfælde, hvor solvarme af miljømæssige eller andre årsager må vige for fjernvarme, bør disse undtagelsestilfælde klart og begrundet fremgå af ministerens svar.

Svar (2/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Parcelhuse og mindre ejendomme kan hverken tvinges til at fjerne solfangere eller forbydes at opstille solvarmeanlæg. Dette gælder også, hvis ejendommen er pålagt tilslutningspligt, idet der ikke eksisterer en aftagepligt i forhold til fjernvarmeværket.

Det følger af Gas- og Varmeprisudvalgets praksis, at fjernvarmeværket ikke kan fravige dette ved i fjernvarmekontrakten at anføre forbud mod bestemte energiformer og/eller opvarmningsformer, herunder bestemmelser om, at al energi til opvarmning og forsyning med varmt vand skal aftages fra fjernvarmeværket. Det forudsættes, at der herved teknisk set ikke påføres varmforsyningsvirksomheden gener. Udvalgets afgørelser herom er flere gange indbragt for Monopolankenævnet (nu Konkurrenceankenævnet), der har stadfæstet afgørelserne.

Større beboelsesejendomme, dvs. ejendomme hvor fyringsanlægget har en kapacitet på over 0,25 mW (svarende til 3.000 m² opvarmet areal), defineres som kollektive forsyningsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan pålægge disse ejendomme en aftageforpligtelse i forhold til fjernvarmeværket, jf. varmforsyningslovens § 7 og bekendtgørelse nr. 196 af 22. marts 1991 om tilslutning m.v. til kollektive varmforsyningsanlæg, § 17. Fjernvarmeværket kan kun tvinge større beboelsesejendomme til at fjerne solfangere eller forbyde opstilling af solvarmeanlæg, hvis kommunalbestyrelsen har givet et pålæg om, at ejendommen skal aftage al energi til opvarmning og forsyning med varmt vand fra fjernvarmeværket.

Det skal i øvrigt bemærkes, at adgangen til at opstille solvarmeanlæg kan være begrænset dels ved lokalplaner, dels ved andre hensyn, eksempelvis bygningsmæssige eller fredningsmæssige hensyn.

Spm. nr. S 236

Til justitsministeren (25/10 95) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med registerloven, at en borger ved opgivelse af en adens personnummer på bibliotekerne kan

skaffe sig oplysninger om, hvilke bøger medborgere har lånt, og vil ministeren i bekræftende fald fremsætte lovforslag, der hindrer, at sådanne oplysninger videregives til uvedkommende?»

Begrundelse

Det synes helt uforståeligt, at uvedkommende kan skaffe sig oplysninger om andres læsevaner, som oplyst i Næstved Tidende den 23. oktober 1995 og Regionalen, Næstved, samme dag.

Foreløbigt svar (3/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Registertilsynet har oplyst, at tilsynet har iværksat en undersøgelse af spørgsmålet om biblioteksbrugeres adgang til oplysninger om udlån.

Når resultatet af Registertilsynets undersøgelse foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage med en endelig besvarelse af det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 244

Til landbrugs- og fiskeriministeren (26/10 95) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om etableringen af en overvågningszone med en radius på 10 km i forbindelse med konstatering af Newcastle disease i fjerkræbesætninger i Thorning ved Kjellerup og de deraf følgende konsekvenser, herunder økonomiske, for andre fjerkræavlere inden for overvågningszonen, der som følge af zonen etablering ikke må fjerne levende fjerkræ, medmindre det føres direkte til slagtning?»

Begrundelse

Spørgeren er blevet opmærksom på, at der i forbindelse med konstatering af fjerkræsygdommen Newcastle disease i 2 små besætninger i Thorning ved Kjellerup er etableret en overvågningszone med en radius på 10 km. Imidlertid er der inden for den etablerede overvågningszone en anden fjerkræproducent, som to dage

efter etablering af zonen skulle have påbegyndt levering af 60.000 kyllinger til et slagteri i Tyskland, men på grund af zonen etablering kan producenten nu ikke eksportere kyllingerne ud af zonen.

De to fjerkræbesætninger, der er ramt af sygdommen Newcastle disease, slås i henhold til gældende lov ned, og der udbetales erstatning til de ramte besætningsejere. Myndighederne kategoriserer sygdommen som meget alvorlig og anser sygdommen for at være af væsentlig samfundsmæssig betydning, hvorfor det offentlige udbetaler erstatning, hvis besætningen kræves nedslået.

Derimod står den anden fjerkræproducent tilbage med en økonomisk bet i kraft af, at han rammes af overvågningszonen etablering og de deraf følgende forbud mod levering af kyllinger ud af zonen. Imidlertid findes der ikke i den eksisterende lovgivning muligheder for at hjælpe denne producent med erstatning.

Svar (2/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Newcastle disease er en smitsom virusinfektion, der rammer fjerkræ.

Sygdommen har væsentlig samfundsøkonomisk betydning og placeres derfor i henseende til bekæmpelse i samme kategori som f.eks. mund- og klovesyge og svinepest.

Bekæmpelse af Newcastle disease sker i henhold til reglerne i lov om husdyrsygdomme og bekendtgørelse nr. 921 af 10. november 1994 om særlig smitsomme sygdomme hos fjerkræ og andre fugle i fangenskab, der gennemfører bestemmelserne i direktiv 92/66/EØF om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af Newcastle disease.

Ifølge direktivet er vi således forpligtet til at etablere en overvågningszone med en radius på mindst 10 km omkring den smitteramte ejendom. Endvidere skal der etableres en beskyttelseszone med en radius på mindst 3 km.

I begge zoner gælder en række restriktioner for ejere af fjerkræbesætninger f.eks. med hensyn til, hvorledes fjernelse af fjerkræ fra de enkelte ejendomme må ske.

Restriktionerne rammer naturligvis først og fremmest ejere af fjerkræbesætninger, men også andre kan blive berørt.

I forbindelse med udbruddet af mund- og klovesyge i 1982 var der således ud over besætningsejere bl.a. også en række vognmænd, slagtere og restauratører, der blev berørt af de pålagte restriktioner med nedgang i deres indtjening til følge.

Disse såkaldte afledte tab, der kan være både mange og forskelligartede, har vi ingen mulighed for at dække, da udgifterne hertil i givet fald hurtigt kunne blive endog meget betydelige.

Lov om husdyrsygdomme giver derfor kun mulighed for at yde erstatning til den direkte skaderamte, nemlig ejeren, hvis besætning er påbudt nedslået, hvorimod de afledte tab er en driftsrisiko, som den enkelte selv må bære.

Spm. nr. S 245

Til landbrugs- og fiskeriministeren (26/10 95) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 244 oplyse, hvori begrundelsen for ikke at yde hjælp og erstatning til andre inden for zonen ramte producenter findes samt oplyse, hvad ministeren konkret agter at foretage sig i anledning af den aktuelle og alvorlige situation og herunder oplyse, om ministeren overvejer lovinitiativer på området?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at Newcastle disease er en alvorlig sygdom, som med alle midler må bekæmpes. Når myndighederne under hensyntagen til sygdommens bekæmpelse kræver besætningen slået ned, er det fair og rimeligt, at der samtidig udbetales erstatning.

Imidlertid viser den konkrete sag fra Thorning ved Kjellerup, at også andre producenter kan rammes hårdt økonomisk som følge af de foranstaltninger, der iværksættes i forbindelse med bekæmpelse af sygdommen.

I disse tilfælde giver den eksisterende lovgivning imidlertid ikke mulighed for at yde hjælp eller erstatning, hvilket efter spørgerens opfattelse forekommer forkert.

Der henvises i øvrigt til begrundelsen for spørgsmål nr. S 244.

Svar (3/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Hvad angår den første del af spørgsmålet, hvor der efterlyses en begrundelse for ikke at yde hjælp og erstatning til andre ramte producenter inden for zonen, kan jeg oplyse, at lov om husdyrsygdomme kun giver mulighed for at yde erstatning til den direkte skaderamte, nemlig ejeren, hvis besætning er påbudt nedslået. Der ydes derimod ikke erstatning til den besætningsejer, der har raske dyr, og som måtte blive berørt af de restriktioner, der pålægges af sikkerhedsmæssige grunde. Disse afledte tab er en driftsrisiko, som den enkelte selv må bære.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at de heller ikke var omfattede af den tidligere lovgivning på området, og begrundelsen herfor var dels, at afgrænsningen er overordentlig vanskelig, dels at udgifterne hertil i givet fald hurtigt kunne blive endog meget betydelige.

Jeg har naturligvis stor forståelse for de mennesker, der er ramt økonomisk som følge af de foranstaltninger, der iværksættes i forbindelse med bekæmpelse af en smitsom husdyrsygdom.

Jeg mener imidlertid ikke, at staten har mulighed for at dække alle disse afledte tab. Denne opgave bør efter min opfattelse løses af erhvervet selv, f.eks. via en forsikringsordning. Det bør her tages i betragtning, at landbruget generelt nyder godt af den høje veterinære standard, vi har opnået i Danmark, både i form af lavere, daglige driftsomkostninger og i form af forbedret adgang på en række meget vigtige eksportmarkeder.

For så vidt angår den konkrete sag i Kjellerup, hvor en fjerkræproducent skulle have leveret slagtekyllinger til et slagteri i Tyskland, har vedkommende fået en dispensation fra kravet om varmebehandling, der forhåbentlig nu gør det muligt at få kyllingerne slagtet på et dansk slagteri for derefter eventuelt at blive eksporteret. Jeg er endvidere indstillet på at drøfte de økonomiske tab, som fjerkræproducenten måtte have haft som følge af, at dispensationen kom så sent, som den gjorde.

Spm. nr. S 243

Til undervisningsministeren (26/10 95) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvor længe vil ministeren undlade at udbetale censorformændene den aflønning, de har optjent, og som de blev stillet i udsigt ved censorbekendtgørelsens ikrafttræden for mere end halvandet år siden?«

Begrundelse

Den 1. februar 1994 trådte censorbekendtgørelsen i kraft. Siden da har censorformændene og næstformændene arbejdet gratis, fordi Finansministeriet og Akademikernes Centralorganisation ikke har afsluttet forhandlingerne.

Jeg forlanger ikke, at regeringen skal bøje sig for Akademikernes Centralorganisations krav. Men så kunne der i det mindste udbetales et acontobeløb svarende til, hvad regeringen under alle omstændigheder vil tilbyde, hvorefter der efterfølgende kan ske efterbetaling af eventuelle manglende beløb.

Svar (6/11 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Langt de fleste censorkorps for de videregående uddannelser er beskikket fra den 1. april 1994. Formandskaberne for disse censorkorps trådte for størstedelens vedkommende i funktion i efteråret 1994. Institutionerne har været bemyndiget til at udbetale acontovederlag ud fra et skøn over omfanget af et forventet tidsforbrug for censorformænd/næstformænd.

Det forventes i øvrigt, at forhandlingerne mellem Finansministeriet og AC om vederlag til censorformænd/næstformænd, som for tiden beror på svar fra AC, vil kunne afsluttes snarest.

Spm. nr. S 234

Til trafikministeren (25/10 95) af:

Erik Jacobsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, i hvilket omfang der påføres DSB ekstraudgifter i forbindelse med diverse forsinkelser i togdriften og ved

overholdelse af personalets hviletidsbestemmelser?«

Begrundelse

I tilfælde af forsinkelser i togdriften er det set, at der stilles hyrevogne til rådighed for passagerer, der ikke på anden måde kan opnå forbindelse med f.eks. internationale tog eller fly. Lignende tilfælde ses i forbindelse med togpersonalets hviletidsbestemmelser og den deraf følgende mangel på personale til viderebefordring af passagererne.

Svar (3/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB oplyser, at i forbindelse med forsinkelser eller andre uregelmæssigheder i driften f.eks. som følge af sporarbejder, udgjorde de ekstraordinære udgifter til transport af passagerer med taxa eller bus i første halvår af 1995 ca. 3,2 mio. kr.

I samme tidsrum var der udgifter på ca. 0,5 mio. kr. til transport af personalet. Udgiften her til forekommer typisk i forbindelse med forsinkelser, hvor det bliver nødvendigt at omdisponere personalet, således at afløsning sker på et andet mødested end det sædvanlige.

Spm. nr. S 237

Til statsministeren (25/10 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil statsministeren i anledning af svarene på spørgsmål nr. S 2381 og 2382 af 25. august 1995 oplyse om og i givet fald hvad regeringen konkret har foretaget i forbindelse med et eventuelt senere erstatningssøgsmål mod Kammeradvokaturen i anledning af rådgivningen i forbindelse med det ulovlige skattefradrag til Sparekassen Nordjylland, og såfremt regeringen endnu ikke har foretaget sig noget konkret oplyse, hvilken rolle forældelsesregler og passivitet senere vil kunne spille i sagen og redegøre for, hvornår forældelse/passivitet indtræder i denne sag?«

Begrundelse

Af advokat Tvede-Møllers redegørelse fremgår det, at regeringen har et ansvar at gøre gældende over for Kammeradvokaturen. Da statsministeren tidligere har oplyst, at regeringen vil vente med at tage endelig stilling til eventuelle søgsmål, indtil tjenestemandssagerne er afsluttet i Spar Nord-sagen, er det vigtigt at få fastlagt, om regeringen har taget højde for reglerne om forældelse og passivitet.

Det vil være helt uacceptabelt, såfremt forældelse eller passivitet måtte blive årsag til, at sagen ikke kan rejses.

Svar (2/11 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det er fortsat regeringens opfattelse, således som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 2381 af 17. august 1995, at den endelige beslutning om, hvorvidt der skal indledes erstatnings-sag mod Kammeradvokaten bør afvente udfaldet af tjenestemandssagerne i Spar Nord-sagen. Et eventuelt krav mod Kammeradvokaten er undergivet en 5-årig forældelsesfrist efter 1908-loven.

Bortfald af et krav på grund af passivitet er ikke nærmere lovreguleret. Det er derfor meget vanskeligt præcist at angive, om og i givet fald på hvilket tidspunkt og under hvilke omstændigheder der inden forældelsesfristens udløb indtræder passivitet, jf. bl.a. Gomard, Obligationsret, 3. del (1993), side 227 f.

Det er regeringens opfattelse, at der i den foreliggende sag ikke på nuværende tidspunkt er indtrådt passivitet.

Regeringen er i øvrigt løbende opmærksom på det forhold, at regler om forældelse og passivitet ikke må føre til, at en eventuel erstatnings-sag ikke kan gennemføres.

Spm. nr. S 238

Til skatteministeren (25/10 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes regeringen har tænkt sig at håndtere situationen om de ulovlige skattefradrag i relation til de berørte kommuner, der af denne grund har haft et min-

dre skattegrundlag, samt hvor store beløb der er tale om for de berørte kommuner, og vil ministeren, såfremt regeringen ikke har tænkt sig at gøre noget, give en begrundelse herfor?«

Begrundelse

Efter de ulovlige tilsagn om skattefradrag, der blev givet i forbindelse med Spar Nord-sagen, besluttede regeringen at kompensere de berørte kommuner på grund af det mindre skattegrundlag. Det vil ikke være acceptabelt at behandle andre kommuner anderledes, da forholdet set fra kommunernes side er nøjagtig det samme som i Spar Nord-sagen.

Svar (3/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Regeringen har allerede den 23. oktober 1995 orienteret Folketingets Finansudvalg om, at regeringen i overensstemmelse med sædvanlig praksis ikke vil stille forslag om kompensation til de berørte kommuner. Jeg mener ikke, at man kan tale om forskelsbehandling, blot fordi der blev ydet kompensation i Spar Nord-sagen. Her gjorde særlige forhold sig gældende.

På tidspunktet for beslutningen om kompensation af de kommuner, der som følge af Spar Nord's fradrag vil få mindre skatteindtægter, måtte regeringen ligesom undersøgelsesretten vedrørende Spar Nord's skatteindsigt lægge til grund, at der var tale om et eller muligvis to enkeltstående tilfælde. Der var på daværende tidspunkt alene kendskab til, at Spar Nord - og muligvis Bikuben i forbindelse med overtagelsen af Bornholmerbanken - havde fået et ulovhjemlet fradrag. Det fulgte endvidere af undersøgelsesrettens konklusion, at Sparekassen Nordjylland havde krav på et *tidsbestemt* fradrag, hvilket ligger uden for skattelovgivningens almindelige regler.

Siden er der konstateret ulovhjemlede fradrag ved et større antal bankovertagelser. Der eksisterer ingen praksis for, at der ved fejl og for-sømmelser ved ligningen skal ske en særlig afregning mellem staten og kommunerne. Dette gælder, uanset om de måtte være begået af de kommunale eller de statslige ligningsmyndigheder. Efter min opfattelse vil en sådan praksis ej heller være ønskværdig. Jeg vil tro, at man fra kommunernes side deler denne opfattelse. Det er ikke nogen farbar vej at slå ind på.

Der skal afslutningsvis henvises til mit svar på spm. nr. S 239, hvoraf det fremgår, at det ikke er muligt at opgøre, hvor store tab af skatteindtægter de berørte kommuner har lidt.

Spm. nr. S 239

Til skatteministeren (25/10 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke kommuner der er berørt af de ulovlige skattefradrag, samt hvor stort provenutab de pågældende kommuner har haft?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 238.

Svar (3/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Som det fremgår af mit svar på spm. nr. S 238, har regeringen besluttet i overensstemmelse med de almindelige regler ikke at kompensere de kommuner, der måtte være berørt af de ulovhjemlede fradrag.

Det endelige provenutab som følge af bankovertagelserne kan ikke opgøres. I de tilfælde, hvor pengeinstitutter lovligt kunne være overtaget som datterselskaber, kan der ikke siges at være lidt noget provenutab. Ser man bort herfra, vil tabets størrelse afhænge af de fortsættende pengeinstitutters mulighed for at udnytte fradragene. Endvidere er ikke alle tilbageførsler af hensættelser ulovhjemlede. Ekstraordinære hensættelser, som alene har været begrundet i pengeinstitutternes likvidationstruede situationer, er tilbageført på lovlig vis. Afgørelsen af, om tilbageførslen af hensættelser i de enkelte tilfælde har været uretmæssig eller ej, beror på en konkret vurdering og værdiansættelse af udlånsmassen på daværende tidspunkt. Sådanne konkrete vurderinger lader sig ikke gøre i dag mange år senere, allerede fordi pengeinstitutterne ikke er forpligtede til at opbevare regnskabsmateriale mere end 5 år.

I relation til kommunerne beror provenutabets fordeling på fordelingen af selskabsskatten. Selskabsskatten er som

udgangspunkt en statskat, men kommunerne modtager en andel på 12 pct. af selskabsskatteprovenuet. I første omgang er det hjemstedskommunen, der modtager andelen, hvorefter den deles med de kommuner, hvori selskabet har aktiviteter. For pengeinstitutters vedkommende sker fordelingen almindeligvis efter lønsommen.

Der hersker således stor usikkerhed omkring provenutabets størrelse og fordelingen heraf, men i princippet *kan* alle kommuner, der er hjemkommune for eller har filialer af de pågældende overtagende pengeinstitutter, være berørt af de ulovhjemlede fradrag.

Spm. nr. S 240

Til skatteministeren (25/10 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke konkrete ændringer i Skatteministeriets organisation har ministeren iværksat for at sikre, at vidtrækkende, ulovlige beslutninger ikke længere kan træffes på kontorchefniveau?«

Begrundelse

Det er utroligt, at der i den offentlige administration har hersket tilstande, hvor højt gagerede chefer tilsyneladende slet ikke har haft ansvar for de beslutninger, der er truffet af underordnede embedsmænd. Det betyder i virkeligheden, at de pågældende chefer har været totalt overflødige.

Svar (2/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I både Skatteministeriets egen rapport fra april måned 1995 og i advokat Lars Svenning Andersens redegørelse, som netop er afgivet, er der påpeget en række uhensigtsmæssigheder ved den administrative behandling af banksagerne.

Jeg har i den forbindelse gennemført en række initiativer, som skal forebygge en tilsvarende situation. Disse initiativer er ikke alene af organisatorisk art, men dækker et bredt spektrum af de elementer, som påvirker behandlingen af denne type sager. Samtidig har initiativerne også et generelt sigte om at styrke sagsbehandlingen.

Beretningen fra retspræsident Frank Poulsen om visse forhold i forbindelse med Sparekassen Nordjyllands overtagelse af engagementer fra Himmerlandsbanken viste efter min opfattelse, at der både hos skattemyndighederne og hos advokater og revisorer herskede en vis usikkerhed og til tider uenighed om forståelsen af de skatteretlige regelsæt, som indgår i de forskellige overtagelsesformer, som er anvendt ved bankredninger m.v.

Disse forhold førte til, at Skatteministeriet udsendte cirkulære nr. 35 den 16. marts 1995 om den skattemæssige behandling af udvalgte forhold i forbindelse med overdragelse af pengeinstitutvirksomhed.

Dette cirkulære vil fremover blive lagt til grund for behandlingen af de centrale skattemæssige problemstillinger i forbindelse med bl.a. overdragelser af pengeinstitutter. Cirkulæret giver således retningslinjer og støtte til de embedsmænd, som skal behandle banksager fremover.

Strukturelt og ledelsesmæssigt har jeg ligeledes gennemført en række initiativer allerede i april måned 1995, som også vil få virkning for tilrettelæggelsen af sagsbehandlingen. Dette arbejde er ikke afsluttet, da det skal ske i samarbejde med den nye øverste ledelse i Told- og Skattestyrelsen, som endnu ikke er udpeget. Men med en række tilkendegivelser fra bl.a. mig selv er der ingen tvivl om, at alle er opmærksomme på det uønskede i de u hensigtsmæssige undersøgelser.

De strukturelle og ledelsesmæssige initiativer er også udtryk for ønsket om at opprioritere de fagligt prægede område i Skatteministeriet. Bl.a. er der iværksat forskellige uddannelsesforløb, og yderligere initiativer følger.

Endelig skal jeg nævne, at jeg med virkning fra 1. november 1995 har udnævnt professor Ole Bjørn til formand for Ligningsrådet.

Med denne udnævnelse opnås en klar adskillelse mellem Ligningsrådet og embedsmænd i Skatteministeriet. Jeg vil i den forbindelse være lydhør over for forslag, der styrker Ligningsrådets muligheder for indsigt i og tilsyn med skattemyndigheders forvaltning af skattelovgivning.

Spm. nr. S 218

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Vil ministeren oplyse, om ikkeakutte hjertepatienter, der er indstillet til operation i Århus Amt, nedprioriteres til fordel for hjertepatienter fra Nordjyllands Amt, der har et mere akut behov for operation?«

Begrundelse

Århus Amt har sagt ja til at operere 30 hjertepatienter fra Nordjyllands Amt.

Svar (2/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Århus Amt oplyser, at antallet af patienter på venteliste til bypass-operation på Skejby Sygehus er faldet væsentligt i løbet af de sidste år. Således var 150 patienter på venteliste i oktober 1992, 134 i oktober 1993, 85 i oktober 1994 og 49 i oktober 1995.

Set over en længere periode er ventelistereduktionen endnu større, idet man blandt andet har udvidet antallet af operationer set i forhold til optageområdet med ca. 85 pct. i forhold til 1992.

Disse forhold har skabt kapacitet til, at 30 patienter fra Nordjyllands Amt kan opereres på Skejby Sygehus i efteråret 1995, uden at ventetiden for de øvrige patienter, som er indstillet til operation, berøres nævneværdigt.

Det bemærkes, at de 30 hjertepatienter fra Nordjyllands Amt er patienter, som har været eller ville blive sat på venteliste ved Aalborg Sygehus. Det drejer sig altså ikke om akutte patienter. Akutte patienter vil i samme udstrækning som tidligere blive opereret i Aalborg.

De 30 patienter fra Nordjyllands Amt bliver opereret jævnt fordelt over månederne oktober-december sammen med de øvrige i alt 265 hjertepatienter, som forventes opereret på Skejby Sygehus i denne periode. Fastlæggelse af operationstidspunktet sker for alle patienter alene under hensyntagen til faglige kriterier. I operationsplanlægningen er der for hver af årets uger afsat operationspladser til det erfaringsmæssige antal patienter.

Skejby Sygehus har således i efteråret 1995 den fornødne kapacitet til at operere 30 hjertepatienter fra Nordjyllands Amt, uden at andre patienter nedprioriteres.

Jeg kan henholde mig til det af amtet oplyste.

Spm. nr. S 219

Til sundhedsministeren (24/10 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Vil man i Århus Amt operere i weekender og uden for den normale arbejdstid, således at hjertepatienter fra Århus Amt ikke nedprioriteres i forhold til patienter fra Nordjyllands Amt, der har et akut behov for operation?«

Begrundelse

Hvis hjertepatienter er indstillet til operation, er det, fordi de er syge og skal opereres. De patienter, der imidlertid ikke har et akut behov for operation, bør efter spørgerens mening ikke vente længere end højst nødvendigt, da denne ventetid forringer patienternes livskvalitet i en grad, der er uacceptabel. Vil amtet tjene penge på at operere folk fra andre amter, bør det gøres ved en ekstra indsats og ikke ved at nedprioritere amtets egne patienter.

Svar (2/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Idet der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 218, kan det oplyses, at det er Århus Amts opfattelse, at der er tilstrækkelig kapacitet på Skejby Sygehus til, at 30 patienter fra Nordjyllands Amt kan opereres, uden at andre patienter nedprioriteres.

Som følge heraf anser amtet det for unødvendigt at operere uden for normal arbejdstid.

Spm. nr. S 232

Til justitsministeren (25/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at nedbringe ventetiden ved Østre Landsret?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 23. oktober 1995 tager det 9 måneder, fra en sag er klar til domsforhandling i Østre Landsret, indtil Landsretten har tid til at behandle den.

Spørgeren finder, at det både for ofre og forbydere er alt for lang tid at vente, før deres skæbne kan blive afgjort.

Svar (2/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Østre Landsret har over for Justitsministeriet oplyst, at landsrettens berammelsestid (som er den tid, der går, fra sagen er klar til domsforhandling, til landsretten kan beramme domsforhandlingen i sagen) pr. 1. september 1995 er 9,6 måneder i civile sager og 5,7 måneder i straffesager. I januar 1995 var berammelsestiden i civile sager 8,2 måneder og i straffesager 4,9 måneder.

Præsidenten for Østre Landsret har over for Justitsministeriet oplyst, at stigningen i berammelsestiderne antagelig skyldes en væsentlig stigning gennem de senere år i antallet af længevarende civile 1. instanssager og kriminelle sager. Denne vurdering er dog behæftet med en vis usikkerhed, idet opgørelsen af antallet af længevarende sager i væsentlig grad beror på en manuel sags gennemgang.

Berammelsestiderne har svinget en del gennem de senere år, men er utvivlsomt stigende i øjeblikket til et ikke acceptabelt niveau.

Der er allerede taget en række initiativer med henblik på at forenkle og effektivisere sagsbehandlingen i Østre Landsret.

Som eksempel kan bl.a. nævnes, at samtlige afdelinger i landsretten i løbet af 1995 er gået over til at forberede civile sager skriftligt, hvilket forventes at indebære en forenklet og hurtigere sagsbehandling.

Herudover indgår en styrkelse af bl.a. Østre Landsret i de politiske forhandlinger om finansloven for 1996.

Det bemærkes i øvrigt, at landsretten i oktober 1995 har gennemgået en organisatorisk forandring med opdeling i sektioner i overensstemmelse med et forslag fra konsulentfirmaet Lisberg Management, der i perioden 1991-1993 gennemførte en konsulentundersøgelse ved de to landsretter og en række udvalgte byretsembeder.

Spm. nr. S 242

Til justitsministeren (25/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at nedbringe ventetiden ved Østre Landsret?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 23. oktober 1995 tager det 9 måneder, fra en sag er klar til domsforhandling i Østre Landsret, og indtil landsretten har tid til at behandle den.

Spørgeren finder, at det både for ofre og forbrydere er alt for lang tid at vente, før deres skæbne kan blive afgjort.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 232).

Spm. nr. S 285

Til justitsministeren (30/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre lovgivningen, så fanger, der henholdsvis er undveget eller udeblevet fra fængslet, automatisk bliver nægtet prøveløsladelse?«

Begrundelse

Der er urimeligt, at undvegne eller udeblevne fanger, som det er i dag, ikke på nogen måde påføres sanktioner for deres forehavende, der i den almindelige retsbevidstheds øjne må siges at være negativt og angribeligt.

Man kan ikke vise fanger, der er undveget eller udeblevet, den tillid at prøveløslade dem, når tilliden ikke bliver gengældt.

Undvigelsen og udeblivelsen viser, at fangerne ikke er modne til at blive »resocialiseret« og derfor bør afsone deres fulde straf, før gensynet med det frie samfund bliver en realitet.

Svar (8/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge bestemmelsen i straffelovens § 38, stk. 1, afgøres det, om den dømte skal løslades på prøve, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst to måneder, er udstået. Endvidere følger det af § 38, stk. 5, at løsladelse på prøve bl.a. forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig.

I forbindelse med afgørelsen om prøveløsladelse foretages der derfor en konkret vurdering af, om prøveløsladelse er utilrådelig.

Det indebærer i praksis, at der ikke må foreligge en væsentlig risiko for, at den pågældende begår ny kriminalitet, der ikke er bagatelagtig, og som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn og eventuelle særvilkår.

I vurderingen indgår bl.a. antallet af tidligere løsladelser og betingede domme, den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder og den dømtes forhold ved løsladelsen.

Hvis den dømte under afsoningen er undveget eller udeblevet og herunder begår ny kriminalitet, vil dette have indflydelse på vurderingen. Hvis der verserer en straffesag på tidspunktet for prøveløsladelse, vil der således normalt blive givet afslag på prøveløsladelse.

Også hvis den dømte søger tilbage til det kriminelle miljø, således at det tyder på fortsat kriminel aktivitet, indgår dette i vurderingen.

Nogle undvigelses og udeblivelser kan skyldes vanskelige hjemlige forhold og har derfor ikke indflydelse på spørgsmålet om prøveløsladelse. Det samme gælder normalt, hvis undvigelsen eller udeblivelsen ligger flere år tilbage.

Udeblivelse og navnlig undvigelse kan således indgå ved afgørelsen af, om der skal træffes afgørelse om prøveløsladelse.

Hertil kommer, at der ved undvigelses fra åben anstalt som hovedregel reageres med overførsel til lukket anstalt. Undvigelse fra en lukket anstalt straffes med disciplinærstraf, typisk 7 evt. 14 dages strafcelle og inddragelse af en eventuel udgangstilladelse for en periode (karantæne).

Også ved udeblivelse fra udgang reageres med disciplinærstraf, typisk i form af strafcelle i

indtil 7 dage, ligesom en eventuel udgangstilladelse kan inddrages for en periode.

Jeg finder på den baggrund ikke grundlag for at foreslå en ændring af de gældende regler i straffeloven om prøveløsladelse.

Spm. nr. S 287

Til udenrigsministeren (30/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil regeringen undersøge muligheden for snarest at erhverve egnede lokaler i Jerusalem med henblik på at flytte den danske repræsentation i Israel fra Tel Aviv?«

Begrundelse

Den amerikanske kongresbeslutning om senest i maj 1999 at flytte USA's ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem bør følges op af en lignende beslutning fra dansk side.

Flytningen bør ske i anerkendelse af, at Jerusalem er Israels hovedstad med samme ret, som Paris, Berlin og København er hovedstæder i de respektive lande. Det tilkommer ikke andre lande eller organisationer at afgøre sådanne ting.

Med det historisk varme forhold mellem Danmark og Israel i tankerne er det et uanstændigt pres at pålægge Israel fortsat at nægte landet retten til Jerusalem som landets hovedstad.

Svar (6/11 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen har ingen planer om at flytte den danske repræsentation i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem.

En sådan flytning ville stride imod FN's resolutioner om Jerusalems status, som Danmark har tilsluttet sig.

Da Jerusalem regnes for en hellig by af både muslimer og jøder (såvel som kristne), er byens status et af den mellemøstlige fredssproces' mest komplicerede og følelsesladede spørgsmål. En flytning af Danmarks repræsentation ville af den palæstinensiske side i konflikten blive opfattet som en provokation.

Spm. nr. S 255

Til sundhedsministeren (26/10 95) af:

Ester Larsen (V):

»Vil ministeren som opfølgning på besvarelsen af spørgsmål nr. S 60 oplyse, om svaret skal opfattes således, at et offentligt sygehus lovligt kan udføre ikkemedicinsk begrundede behandlinger såsom fedtsugning, decideret kosmetiske operationer, insemination af lesbiske og andre ikke almindelige sygehusopgaver på patienter, der ikke bor i amtet, med betalingsforpligtelse for disses hjemamt?«

Svar (1/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan bekræfte, at besvarelsen af spørgsmål nr. S 60 skal opfattes således, at en amtskommune som følge af reglerne om frit sygehusvalg er forpligtet til at betale for behandlinger, der modtages på et sygehus i en anden amtskommune, såfremt afdelingen ikke er en lands- eller landsdelsafdeling.

Jeg har tillid til, at amterne og deres sygehusvæsen ikke bruger personale og udstyr på behandlinger, der ikke er velbegrundede. Bortset fra enkeltstående tilfælde har Sundhedsministeriet således ikke kendskab til offentlige sygehuse, der udfører insemination af lesbiske. Operationer, der umiddelbart kan betragtes som kosmetiske, kan i nogle tilfælde være særdeles velbegrundede af psykiske årsager eller som opfølgning på egentlig sygdomsbehandling, f.eks. brystrekonstruktion efter cancerkirurgi.

I øvrigt stod det allerede, da man i 1992 indførte reglerne om det frie sygehusvalg, klart, at det ville medføre en vis indskrænkning af det enkelte amts mulighed for i detaljer at styre sit sygehusforbrug. Man valgte imidlertid dengang at lægge større vægt på patienternes ret til det frie sygehusvalg frem for det enkelte amts mulighed for detaljeret styring. En prioritering, som jeg er helt enig i.

Spm. nr. S 154

Til indenrigsministeren (18/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for reglerne for familiesammenføring i de forskellige EU-lande og vurdere, om aspekter af deres lovgivning kan overføres på dansk lovgivning eller administrativ praksis?«

Svar (2/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for denne besvarelse indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, der har oplyst, at der på et møde i København den 1. juni 1993 mellem EU-medlemsstaternes ministre med ansvar for indvandring blev vedtaget en resolution om harmonisering af medlemsstaternes familiesammenføringspolitik, som er bindende for medlemsstaterne.

På mødet vedtog ministrene, at medlemsstaternes nationale familiesammenføringspolitik for indvandrere med bopæl på deres områder skal være undergivet resolutionens principper. Således vedtog ministrene at tage hensyn til disse principper i eventuelle forslag til revision af national lovgivning.

Ministrene vedtog desuden at bestræbe sig på at sikre, at deres nationale lovgivning pr.

1. januar 1995 er i overensstemmelse med resolutionen.

Udlændingestyrelsen har endvidere bemærket, at der efter resolutionen – under visse betingelser – normalt meddeles indrejsetilladelse og ophold i en medlemsstat til:

- den bosiddendes ægtefælle,
- den bosiddendes og hans eller hendes ægtefælles fælles børn, bortset fra adoptivbørn,
- børn, der er adopteret af både den bosiddende og hans eller hendes ægtefælle, medens de var bosiddende sammen i et tredje land.

Idet resolutionens principper er et udtryk for minimumsregler for medlemsstaternes familiesammenføringspolitik, vil der i visse andre tilfælde kunne meddeles indrejsetilladelse og ophold i et medlemsland.

Udlændingestyrelsen har endelig oplyst, at dansk lovgivning er i overensstemmelse med resolutionens principper, og at man i øvrigt løbende påser, at der overvejes en harmonise-

ring af medlemsstaternes regler vedrørende familiesammenføring.

Spm. nr. S 155

Til indenrigsministeren (18/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvor mange af de personer, som modtager asyl i Danmark, der er analfabeter eller mindre uddannede, og hvilke foranstaltninger regeringen i lyset af disse tal finder anledning til at foretage?«

Svar (31/10 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indledningsvis må det bemærkes, at der ikke umiddelbart findes et statistisk materiale, der giver et samlet overblik over, hvor mange af de personer, som har modtaget asyl i Danmark, der er analfabeter eller mindre uddannede.

Dansk Flygtningehjælp skønner med en vis forsigtighed, at analfabeter blandt flygtninge under et integrationsprogram på landsplan udgør ca. 8-10 pct.

Dette stemmer overens med Amsrådsforeningens oplysninger, der dog alene omfatter, hvor mange af sprogskolernes deltagere, dvs. både flygtninge og indvandrere, der er analfabeter. Det fremgår således af Amsrådsforeningens statistik for 1994, at ca. 10 pct. af eleverne er analfabeter.

Hvis man definerer mindre uddannede som personer, der ikke har modtaget et fuldt grundskoleforløb i hjemlandet og således heller ikke har en efterfølgende uddannelse, skønner Dansk Flygtningehjælp, igen med nogen forsigtighed, at den aktuelle gruppe af analfabeter og mindre uddannede udgør ca. 25 pct.

De flygtninge, der er analfabeter, modtager – ligesom andre flygtninge og indvandrere – undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold. En del af undervisningen er særligt tilrettelagt for analfabeter. Denne del af undervisningen forstås af indvandrerlærere, som har gennemgået et alfabetiseringslærerkursus.

Der er på sprogskolerne, primært Dansk Flygtningehjælps skoler, foregået et stort udviklingsarbejde med læseplaner og lærervejledning-

gen for undervisningen af voksne analfabeter. Hermed forstås såvel personer, der ikke har gået i skole eller er alfabetiseret på noget sprog, og såkaldte »latinske analfabeter« (dvs. personer, der ikke har lært det latinske alfabet) samt såkaldte »funktionelle analfabeter« (dvs. personer, der er dårlige læsere på det pågældende sprog).

Det bemærkes, at analfabeter ikke behøver at være dårlige eller svage indlærere af dansk sprog.

I forbindelse med den seneste ændring af lov om undervisning af voksne indvandrere (lov nr. 455 af 1. juni 1994) blev der afsat ekstra forsøgsmidler i en to-årig periode til bl.a. forsøg og evaluering af skolekompenserende fag, dvs. undervisning og daghøjskolelignende aktiviteter. Tilbudene er især rettet mod indvandrere og flygtninge med ingen eller kun kort skolegang.

Spm. nr. S 158

Til justitsministeren (18/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at politiets patruljering igen bliver normal på Christiania?«

Svar (31/10 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg har drøftet spørgsmålet om patruljering på Christiania med Politidirektøren.

Politidirektøren har siden oplyst, at man nu har genoptaget den almindelige, mere regelmæssige uniformerede patruljering på Christiania.

Spm. nr. S 176

Til indenrigsministeren (19/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvor lang tid tager det i gennemsnit for en ansøger at opnå opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, såfremt vedkommende har indgået ægteskab eller ladet sig registrere i et partnerskab med en dansk statsborger, og kan denne

forskel i øvrigt begrunde forskellig varighed af behandlingstid?«

Svar (3/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til ægtefæller, personer, der har indgået registreret partnerskab, og personer, der samlever i fast samlivsforhold, for tiden udgør lidt under 3½ måned, når den herboende reference er dansk eller nordisk statsborger.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at styrelsen ikke er i besiddelse af statistiske oplysninger, der belyser sagsbehandlingstiden fordelt på ovennævnte tre tilfældegrupper (ægtefæller, personer, der har indgået registreret partnerskab, og personer, der samlever i fast samlivsforhold). Udlændingestyrelsen har oplyst, at det imidlertid er styrelsens opfattelse, at der ikke forefindes nævneværdige forskelle i sagsbehandlingstiden mellem de tre grupper.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til styrelsens svar.

Spm. nr. S 209

Til indenrigsministeren (24/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang gifter indvandrere og flygtninge fra den tredje verden sig med danskere, og hvad siger dette omfang efter ministerens opfattelse om integrationsprocessen?«

Begrundelse

Ægteskaber på tværs af etniske skillelinjer er et af de bedste eksempler på, at der finder en positiv integrationsproces sted. Det er derfor af betydning, at udviklingen i ægteskaber mellem på den ene side danskere og på den anden side flygtninge og indvandrere fra den tredje verden følges. Det må give anledning til bekymring om det danske samfunds evne til at integrere det

stadig større befolkningselement fra den tredje verden, hvis ægteskaber mellem herværende personer fra den tredje verden og almindelige danskere ikke finder sted i nævneværdigt omfang.

Svar (3/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Danmarks Statistik har til brug for Indenrigsministeriets publikation om Danmarks Udlændinge 1995, som forventes offentliggjort i den nærmeste fremtid, udarbejdet en opgørelse, der belyser, i hvilket omfang indvandrere og flygtninge fra den tredje verden lever sammen med danskere. Af denne opgørelse fremgår antallet af parforhold mellem danske statsborgere og udenlandske statsborgere i Danmark pr. 1. januar 1995. I alt 42.000 danskere lever sammen med en udenlandsk statsborger – 19.000 danske kvinder og 23.000 danske mænd, svarende til 3,3 pct. af samtlige parforhold. På dette tidspunkt udgjorde antallet af udenlandske statsborgere 3,8 pct. af befolkningen i Danmark.

I opgørelsen af parforhold mellem danskere og udenlandske statsborgere indgår ægtepar med 78 pct., mens øvrige parforhold udgør 22 pct. I opgørelsen nedenfor ses der på samtlige parforhold under ét.

Spørgsmålet om, hvilke nationaliteter blandt de udenlandske statsborgere som danskere lever sammen med, er i det foreliggende statistiske materiale belyst ud fra synsvinklen: Hvad er nationaliteten for de kvinder med udenlandsk statsborgerskab, som danner parforhold med danske mænd? Antallet af disse parforhold er i alt 23.000, se ovenfor.

Opgørelsen viser, at af de 23.000 parforhold udgør parforhold mellem mænd med dansk statsborgerskab og kvinder med statsborgerskab fra de øvrige nordiske lande, EU og Nordamerika 54 pct., mens parforhold med kvinder fra flygtningelandene udgør 13 pct. og med kvinder fra øvrige tredjelande 33 pct. (Ved flygtningelande forstås her de 12 flygtningelande, hvor det største antal flygtninge i de seneste antal år er kommet fra. De 12 lande er Vietnam, Iran, Irak, Sri Lanka, Libanon, Etiopien, Afghanistan, Somalia, Rumænien, statsløse, Chile samt Polen. Øvrige tredjelande udgør herefter samtlige øvrige lande ekskl. de nordiske lande, EU og Nordamerika.)

Heroverfor står, at statsborgere fra de øvrige nordiske lande, EU og Nordamerika udgør 33 pct. af samtlige udenlandske statsborgere i Danmark, hvorimod flygtningelandene og øvrige tredjelande tegner sig for henholdsvis 27 og 40 pct. af de udenlandske statsborgere i Danmark.

Set i forhold til befolkningssammensætningen synes parforhold med personer fra EU, Nordamerika og – ikke mindst – de nordiske lande at optræde relativt hyppigere end parforhold med personer fra tredjelandene.

Indenrigsministeriet har endvidere til brug for besvarelsen indhentet en opgørelse fra Danmarks Statistik over vielser i Danmark i 1989 og 1994 mellem mænd med dansk nationalitet og kvinder med udenlandsk statsborgerskab. Af denne undersøgelse fremgår, at andelen af indgåede ægteskaber mellem danske mænd og kvinder fra tredjelande udgjorde 53 pct. i 1994 mod 34 pct. i 1989. Imidlertid indeholder opgørelsen en stor gruppe af ikkenationalitetsopgjorte vielser, hvorfor tallene må tages med forbehold.

Med hensyn til hvad ovenstående siger om integrationsprocessen for indvandrere og flygtninge fra den tredje verden, mener jeg ikke, at der kan drages nogen klare konklusioner. Antallet af blandede parforhold mellem danskere og personer fra tredjelande er nu ud fra de statistiske opgørelser ikke svarende til befolkningssammensætningen, men der er dog på den anden side tale om et ikke ubetydeligt antal af disse parforhold. I øvrigt må det tages i betragtning, at især flygtningene er kommet til landet inden for de sidste 10 år. En stor del er kommet hertil som enlige, men også mange som par. Det kan derfor selvsagt ikke forventes, at antallet af parforhold mellem flygtninge og danskere svarer til flygtningenes andel af den samlede befolkning.

Herudover kan jeg oplyse, at jeg er enig med spørgeren i, at omfanget af ægteskaber på tværs af etniske tilhørsforhold er et godt eksempel på integration mellem de forskellige befolkningsgrupper. På den anden side mener jeg selvsagt ikke, at blandede parforhold udgør nogen forudsætning for integration.

Efter min opfattelse er der en lang række faktorer, der langt bedre indikerer, i hvilken retning integrationsprocessen forløber. Her tænker jeg på flygtningenes og indvandrernes deltagelse i de forskellige uddannelser, deres inddragelse på arbejdsmarkedet, deres deltagelse i de

lokale foreninger, skolebestyrelser og meget andet.

Jeg har dog ingen planer om at fjerne adgangen til afskrivning for butikshandel.

Spm. nr. S 283

Til skatteministeren (27/10 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvad vil efter ministerens opfattelse være konsekvensen for butikshandelen, hvis den skattemæssige afskrivning af bygninger til butikshandel fjernes, det vil sige, hvis bygninger til butikshandel vil blive omfattet af § 18, stk. 3, i afskrivningsloven, herunder for kommende store butikker som lavprisvarehuse og storcentre?«

Svar (6/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I anledning af spørgsmål S 283, indleveret den 30. oktober 1995 af Flemming Oppfeldt, skal jeg meddele følgende:

Bygninger, der anvendes til butikshandel, er omfattet af § 18, stk. 1, litra a. Afskrivningen sker derfor med de høje bygningssatser. Der kan således afskrives med op til 6 pct. årligt, indtil 60 pct. af anskaffelsessummen er afskrevet, og herefter med indtil 2 pct. årligt. Bygninger, der anvendes til kontorer og beboelse, er undtaget fra afskrivning efter § 18, stk. 3. Dog kan kontorlokaler og -bygninger, der er beliggende i eller i umiddelbar tilknytning til afskrivningsberettigede bygninger, afskrives som accessoriske, når disse tjener driften af den afskrivningsberettigede virksomhed.

Hvis en bygning anvendes til både afskrivningsberettiget og ikke-afskrivningsberettiget formål, f.eks. butikshandel og beboelse, kan afskrivning kun foretages på den del af den samlede anskaffelsessum, der forholdsmæssigt svarer til butiksområdet etageareal, jf. § 20. Udgør butiksområdet under 30 pct. af bygningens samlede etageareal, kan afskrivning kun ske, når butiksområdet etageareal udgør mindst 300 m². Store lavprisvarehuse og storcentre vil dog typisk have et etageareal på mindst 300 m², og der vil således kunne afskrives.

Konsekvensen af at lade butikshandel være omfattet af afskrivningslovens § 18, stk. 3, vil være, at der ikke kan afskrives på butikkerne.

Spm. nr. S 284

Til skatteministeren (27/10 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvad vil efter ministerens opfattelse være konsekvensen for butikshandelen, hvis rammerne for den skattemæssige afskrivning af bygninger til butikshandel ændres fra de nuværende 30 år til 70 år, det vil sige hvis bygninger til butikshandel vil blive omfattet af § 18, stk. 1, litra b, i afskrivningsloven, herunder for store butikker som lavprisvarehuse og storcentre?«

Svar (6/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Butikshandel er omfattet af afskrivningslovens § 18, stk. 1, litra a, og afskrives derfor med op til 6 pct. årligt, indtil 60 pct. af anskaffelsessummen er afskrevet, og herefter med indtil 2 pct. årligt. Konsekvensen af at lade butikshandel være omfattet af § 18, stk. 1, litra b, vil være, at butikker afskrives langsommere, nemlig med op til 4 pct. årligt, indtil 40 pct. er afskrevet, og herefter med indtil 1 pct. årligt. Idet jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål S 283, skal jeg meddele, at jeg ikke har planer om at lade butikker være omfattet af den langsommere bygningsafskrivning.

Spm. nr. S 289

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvilke følger vil det efter ministerens mening få for kommende store butikker som lavprisvarehuse og storcentre, hvis den skattemæssige afskrivning for bygninger til butikshandel bliver helt afskaffet?«

Svar (7/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Konsekvensen vil være, at de årlige afskrivninger vil falde. Det vil øge det skattemæssige overskud i virksomheden og dermed skattebetalingen. På den baggrund vil det blive vanskeligere at drive butikkerne rentabelt.

Regeringen har imidlertid ingen planer om at fjerne retten til at afskrive på bygninger, der anvendes til detailhandel.

Spm. nr. S 290

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvilke følger vil det efter ministerens mening få for store butikker såsom lavprisvarehuse og storcentre, hvis rammerne for den skattemæssige afskrivning for bygninger til brug for butiks-handel bliver ændret fra de nuværende 30 år til 70 år?«

Svar (7/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Konsekvensen vil være, at de årlige afskrivninger vil falde. Det vil øge det skattemæssige overskud i virksomheden og dermed skattebetalingerne. På den baggrund vil det blive vanskeligere at drive butikkerne rentabelt.

Påvirkningen af rentabiliteten afhænger af den måde, hvorpå spørgeren forestiller sig afskrivningsperioden forlænget.

Regeringen har imidlertid ingen planer om at lade butikker blive omfattet af en langsommere bygningsafskrivning.

Spm. nr. S 256

Til erhvervsministeren (26/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Hvad er den juridiske baggrund for, at Vækstfonden dropper både politianmeldelse og erstatningssag mod ledelsen i Statens Konfektion, og er ministeren enig med Vækstfonden i,

at der hverken er grundlag for politianmeldelse eller for anlæggelse af erstatningssag?«

Svar (3/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Vækstfonden har bedt en advokat undersøge fondens retsstilling i forbindelse med betalingsstandsningen. Jeg har givet Finansudvalget fortrolige informationer om det nærmere indhold i advokatens undersøgelse. Advokatens konklusion er, at der ikke er sandsynlighed for, at bestyrelsen, direktøren eller økonomichefen i Statens Konfektion A/S kan pålægges et erstatnings- eller strafansvar. Advokaten finder det heller ikke sandsynligt, at der vil fremkomme nye oplysninger, som kan ændre denne vurdering.

Bestyrelsen i Vækstfonden har på denne baggrund besluttet, at der ikke foretages videre fra Vækstfondens side vedrørende erstatnings-/strafansvar, medmindre Vækstfonden modtager nye oplysninger, der er så væsentlige, at forudsætningerne for beslutningen ændrer sig.

Jeg er enig i den beslutning, bestyrelsen for Vækstfonden har truffet. Jeg mener heller ikke, at der er grundlag for at gå videre med sagen på det foreliggende grundlag.

Spm. nr. S 257

Til erhvervsministeren (26/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren bekræfte, at man fra Statens Konfektion adskillige gange rykkede for at få udbetalt pengene fra Vækstfonden, vel vidende at man var ved at standse betalingerne?«

Svar (3/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Bestyrelsen for Vækstfonden bevilgede den 21. juni 1995 Statens Konfektion A/S et lån til markedsudvikling. 1. rate blev udbetalt den 3. juli 1995. Det var på forhånd aftalt, at der forud for udbetalingen af 2. rate skulle afholdes et møde med virksomheden. Dette møde fandt sted den 25. august 1995. Den 29. august 1995 rykkede økonomichefen i Statens Konfektion telefonisk

for udbetalingen af 2. rate. Vækstfonden udbetalte herefter 2. rate den 29. august 1995.

Det fremgår af Rigsrevisionens notat af 2. oktober 1995 om Statens Konfektion, at virksomheden havde alvorlige økonomiske problemer. Der er ikke i Rigsrevisionens notat taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt virksomhedens ledelse, da der blev rykket for udbetalingen af 2. rate, var vidende om, at betalingsstandsningen var umiddelbart forestående.

Det fremgår af den advokatundersøgelse, som Vækstfonden har fået udarbejdet om fondens retsstilling i forbindelse med betalingsstandsningen, at virksomhedens ledelse, da der blev rykket for betalingen af 2. rate, var klar over, at virksomheden var i alvorlige økonomiske vanskeligheder. Det fremgår også af denne advokatundersøgelse, at det ikke kan konkluderes, at virksomhedens ledelse på dette tidspunkt var vidende om, at betalingsstandsningen var umiddelbart forestående.

På grundlag af ovenstående kan jeg derfor ikke bekræfte, at man fra Statens Konfektion adskillige gange rykkede for at få udbetalt pengene fra Vækstfonden, vel vidende at man var ved at standse betalingerne.

Spm. nr. S 270

Til ministeren for udviklingsbistand (27/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Hvad har ministeren konkret gjort for at opnå en tilfredsstillende løsning vedrørende beregningen af de danske rådgiverfirmaers overhead i forbindelse med længerevarende rådgivningsopgaver for Danida?«

Svar (2/11 95)

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Der har været løbende kontakt mellem Udenrigsministeriet og rådgiverbranchen om en løsning på sagen, og kontakten fortsætter.

Spm. nr. S 316

Til kulturministeren (1/11 95) af:

Helge Sander (V):

»Kan ministeren bekræfte, at en terroristisk (jordbaseret) digitalisering af tv-signaler i modsætning til satellitdigitalisering endnu ikke er færdigudviklet?«

Begrundelse

Da ministeren på et pressemøde onsdag den 18. oktober 1995 skabte usikkerhed om de tekniske/økonomiske muligheder for udviklingen af den tredje kanal, er spørgeren interesseret i at få fastslået ministerens vurdering af mulighederne.

Svar (7/11 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Telestyrelsen, der er fremkommet med følgende udtalelse:

»Udviklingen af et fælleseuropæisk system for digital-tv beregnet for satellit-, kabel- og jordbaserede udsendelser varetages af en privat organisation benævnt DVB-projektet.

Initiativet til projektet blev taget i september 1993 af det tyske Bundesministerium für Post und Telekommunikation. Projektet har i dag ca. 180 virksomheder og institutioner som deltager. Fra dansk side deltager Danmarks Radio, Tele Danmark og Telestyrelsen.

Projektet afvikles efter en meget stram tidsplan:

I foråret 1994 var specifikationerne for satellit- og kabel-tv færdige. Efter gennemløb af standardiseringsprocessen i det europæiske tele-standardiseringsorgan ETSI blev specifikationerne fastsat som europæisk standard i efteråret 1994.

Andre elementer i systemet som f.eks. kryptering, adgangsstyring og menu-system er siden blevet færdiggjort, og projektet står umiddelbart over for at tage stilling til, hvilket blandt flere europæiske systemer til jordbaseret udsendelse af digital-tv der efter fornøden afprøvning vil blive indstillet til standardisering i ETSI.

Det kan på nuværende tidspunkt ikke udelukkes, at man på dette højteknologiske vækstområde når frem til, at det foretrukne system skal sammensættes af delelementer fra de for-

skellige foreliggende systemforslag, men det vurderes i givet fald højest at forsinke processen et halvt års tid.

Målsætningen er, at systemet skal være standardiseret og klar til brug i 1997-98, idet der fra engelsk side opereres med planer om etablering af et landsdækkende/regionalt sendernet på dette tidspunkt. Det er Telestyrelsens vurdering, at denne tidsplan ikke er urealistisk, når man tager projektets øvrige fremdrift i betragtning.

Konklusion:

I relation til det stillede spørgsmål kan Telestyrelsen konkludere, at fastlæggelsen af et europæisk digitalt jordbaseret tv-system er vidt fremskreden, og at DVB-projektet ikke på nuværende tidspunkt har planer om at udvikle en ny teknologi til dette formål.

DVB-projektet forventes at udpege den foretrukne løsning blandt flere foreliggende systemer i den nærmeste fremtid. Der kan i den forbindelse eventuelt blive tale om at kombinere de bedste elementer fra flere systemer, hvis en sådan løsning indebærer klare fordele.

DVB-projektet har som mål, at systemet skal være klar til brug i 1997-98, og Telestyrelsen finder på nuværende tidspunkt ikke, at der er grund til at betvivle, at denne tidsplan kan overholdes.«

Jeg kan henholde mig til det af Telestyrelsen anførte.

Spm. nr. S 265

Til finansministeren (27/10 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Kan ministeren bekræfte, at udbud og udlicitering i staten i perioden 1990-95 har betydet rationaliseringer, hvor man har reduceret personalet i de udbudte opgaver med ca. 39 pct., jf. oplysningerne side 5 i Finansministeriets rapport fra august 1995 om »Erfaringer med udbud og udlicitering«?»

Svar (7/11 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I august måned i år udgav Indenrigsministeriet og Finansministeriet en statusrapport over de hidtidige erfaringer med udbud og udlicitering.

Finansministeriet indhentede – til brug for rapporten – i maj 1995 tal fra ministerierne vedrørende antallet af medarbejdere, der har været direkte berørt af udbud og udlicitering af statslige opgaver i perioden 1990-95.

På baggrund af ministeriernes oplysninger blev det samlede tal for medarbejdere, som er blevet direkte berørt af udbud og udlicitering, opgjort til 1.340, heraf er de 816 blevet overført til en ny entreprenør.

De resterende 524 medarbejdere, der udgør ca. 39 pct. af det samlede antal medarbejdere, er blevet omplaceret, førtidspensioneret, har valgt at fratrage i henhold til aftale om frivillig fratreden eller er fratrudd af andre årsager.

Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at personalet i tilknytning til de pågældende opgaver er reduceret med 39 pct., idet de nye entreprenører efterfølgende kan have ansat supplerende personale til at udføre opgaverne.

Spm. nr. S 168

Til skatteministeren (18/10 95) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren redegøre for konsekvenserne for en boligejer af en forhøjelse af ejendomsværdien på 20 pct. og 40 pct., dels som direkte skatter over ejendomsskattebilletten som følge af øget grundværdi og dels som øget lejeværdi i kroner for ejendomme med ejendomsværdi i 1995 på henholdsvis 600.000 kr., 850.000 kr., 1.500.000 kr. og 2.000.000 kr. i årene 1996, 1997, 1998 og 1999?«

Svar (27/10 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

De ønskede tal er vist nedenfor i tabel 1 og 2 og i bilag.

Ud over de angivne forudsætninger er benyttet følgende:

- Skatteprocenter og ejendomsskatteprocenter svarende til landsgennemsnittet.
- Kommuneskatten stiber 0,5 procentpoint i 1996 og falder igen i 1997.
- Grundværdierne stiger parallelt med ejendomsværdien.
- Gældende lejeværdiregler og begrænsningsregler for lejeværdiens årlige stigning for eje-

re under 67 år, der ikke er førtidspensionister eller efterlønsmodtagere. For disse personer kan lejeværdien højst stige 3.500 kr. fra år til år, dog altid 20 pct. Procentbegrænsningen er

kun aktuel for ejendomsværdier over 875.000 kr.

– Ejendomsværdi og progressionsgrænse forbliver på 1996-niveau i årene 1997-1999.

Tabel 1. Ejendomsskat og skat af overskud¹⁾ for 4 ejerboliger i 1995-1999. Ejeren er under 67 år

År	Ejendomsværdi 1. januar 1995							
	600.000 kr. Stigning:		850.000 kr. Stigning:		1,5 mio. kr. Stigning:		2 mio. kr. Stigning:	
	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
1995	8.765	8.765	14.181	14.181	31.182	31.182	56.099	56.099
1996	9.867	10.397	15.738	15.787	33.943	33.943	61.591	61.591
1997	10.370	12.178	16.840	19.802	40.254	43.698	70.855	78.293
1998	10.122	11.882	16.472	19.366	40.789	46.752	69.243	84.336
1999	10.122	11.882	16.472	19.366	40.789	51.413	69.243	85.457

¹⁾ Lejeværdi ÷ standardfradrag

De årlige ændringer i den samlede skattebetaling er vist i tabel 2.

For de to mindste huse kan lejeværdien på grund af begrænsningsreglerne maksimalt stige 3.500 kr. fra år til år. Lejeværdien bliver dog kun begrænset fra 1996 til 1997 ved stigningen i ejendomsværdi på 40 pct. Den samlede skattebetaling falder fra 1997 til 1998 som følge af de

lavere skatteprocenter, der følger af skattereformen.

I de to dyre huse kan lejeværdien maksimalt stige 20 pct. fra år til år. For huset vurderet til 1,5 mio. kr. og med stigning i ejendomsværdi på 40 pct. bliver lejeværdistigningen begrænset i alle årene. Først i år 2000 betales der skat af den fulde lejeværdi af den nye ejendomsværdi.

Tabel 2. Årlig ændring i skattebetaling for 4 ejerboliger. Ejeren er under 67 år

År	Ejendomsværdi 1. januar 1995							
	600.000 kr. Stigning:		850.000 kr. Stigning:		1,5 mio. kr. Stigning:		2 mio. kr. Stigning:	
	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.	20 pct.	40 pct.
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
1996	1.102	1.632	1.557	1.606	2.761	2.761	5.492	5.492
1997	503	1.781	1.102	4.015	6.311	9.756	9.264	16.702
1998	-248	-296	-368	-436	535	3.054	-1.612	6.043
1999	0	0	0	0	0	4.661	0	1.121

Anm.: '-' betyder fald i skattebetaling

Ejendomsskatten stiger først i 1997, fordi ejendomsskatten beregnes af grundværdien året for.

Det skal bemærkes, at de forudsatte ejendomsværdistigninger på 20 og 40 pct. ikke er typiske. På nuværende tidspunkt forventes for enfamiliehuse en landsgennemsnitlig stigning

på 11 pct., dog med regionale variationer. Eksempelvis forventes i Københavns Amt en gennemsnitlig stigning på 18 pct. og i Frederiksborg Amt en gennemsnitlig stigning på mellem 11 og 15 pct.

De to dyreste ejendomme er heller ikke almindeligt forekommende. Kun ca. 1 pct. eller

ca. 10.000 af landets enfamilieshuse har en ejendomsværdi på over 1,5 mio. kr. pr. 1. januar 1995.

Med i billedet hører også, at højere vurderinger gør ejerne rigere. Eksempelvis forøges formuen med 800.000 kr. for det dyreste hus, der stiger 40 pct.

Bilag

Eksempel 1. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 600.000 kr., stigende med 20 pct. til 720.000 kr. i 1996. Grundværdien er i 1995 på 170.000 kr. og i 1996 på 200.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	600.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 20 pct.)	720.000
Lejeværdi 1995	12.000
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	4.860
Ejendomsskat (22,97 promille)	3.905
I alt	8.765
Lejeværdi 1996	14.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	5.964
Ejendomsskat (22,96 promille)	3.903
I alt	9.867
Lejeværdi 1997	14.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct.)	5.778
Ejendomsskat (22,96 promille)	4.592
I alt	10.370
Lejeværdi 1998	14.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	5.530
Ejendomsskat (22,96 promille)	4.592
I alt	10.122
Lejeværdi 1999	14.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	5.530
Ejendomsskat (22,96 promille)	4.592
I alt	10.122

Eksempel 2. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 600.000 kr., stigende med 40 pct. til 840.000 kr. i 1996. Grundværdien er i 1995 på 170.000 kr. og i 1996 på 230.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	600.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 40 pct.)	840.000
Lejeværdi 1995	12.000
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	4.860
Ejendomsskat (22,97 promille)	3.905
I alt	8.765
Fuld lejeværdi 1996	16.800
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 3.500 kr.)	15.500
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	6.494
Ejendomsskat (22,96 promille)	3.903
I alt	10.397
Lejeværdi 1997	16.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct)	6.897
Ejendomsskat (22,96 promille)	5.281
I alt	12.178
Lejeværdi 1998	16.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	6.601
Ejendomsskat (22,96 promille)	5.281
I alt	11.882
Lejeværdi 1999	16.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	6.601
Ejendomsskat (22,96 promille)	5.281
I alt	11.882

Eksempel 3. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 850.000 kr., stigende med 20 pct. til 1.020.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 300.000 kr. og i 1996 på 360.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	850.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 20 pct.)	1.020.000
Lejeværdi 1995	17.000
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	7.290
Ejendomsskat (22,97 promille)	6.891
I alt	14.181
Lejeværdi 1996	20.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	8.850
Ejendomsskat (22,96 promille)	6.888
I alt	15.738
Lejeværdi 1997	20.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct)	8.574
Ejendomsskat (22,96 promille)	8.266
I alt	16.840
Lejeværdi 1998	20.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	8.206
Ejendomsskat (22,96 promille)	8.266
I alt	16.472
Lejeværdi 1999	20.400
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	8.206
Ejendomsskat (22,96 promille)	8.266
I alt	16.472

Eksempel 4. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 850.000 kr., stigende med 40 pct. til 1.190.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 300.000 kr. og i 1996 på 420.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	850.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 40 pct.)	1.190.000
Lejeværdi 1995	17.000
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	7.290
Ejendomsskat (22,97 promille)	6.891
I alt	14.181
Fuld lejeværdi 1996	23.800
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 3.500 kr.)	20.500
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	8.899
Ejendomsskat (22,96 promille)	6.888
I alt	15.787
Lejeværdi 1997	23.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct.)	10.159
Ejendomsskat (22,96 promille)	9.643
I alt	19.802
Lejeværdi 1998	23.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	9.723
Ejendomsskat (22,96 promille)	9.643
I alt	19.366
Lejeværdi 1999	23.800
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	9.723
Ejendomsskat (22,96 promille)	9.643
I alt	19.366

Eksempel 5. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 1.500.000 kr., stigende med 20 pct. til 1.800.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 760.000 kr. og i 1996 på 910.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	1.500.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 20 pct.)	1.800.000
Lejeværdi 1995	30.240
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	13.725
Ejendomsskat (22,97 promille)	17.457
I alt	31.182
Fuld lejeværdi 1996	46.608
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 20 pct.)	36.288
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	16.493
Ejendomsskat (22,96 promille)	17.450
I alt	33.943
Reguleret lejeværdi 1997 (1996 + 20 pct)	43.546
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct)	19.360
Ejendomsskat (22,96 promille)	20.894
I alt	40.254
Lejeværdi 1998	46.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	19.895
Ejendomsskat (22,96 promille)	20.894
I alt	40.789
Lejeværdi 1999	46.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	19.895
Ejendomsskat (22,96 promille)	20.894
I alt	40.789

Eksempel 6. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 1.500.000 kr., stigende med 40 pct. til 2.100.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 760.000 kr. og i 1996 på 1.060.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	1.500.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 40 pct.)	2.100.000
Lejeværdi 1995	30.240
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	13.725
Ejendomsskat (22,97 promille)	17.457
I alt	31.182
Fuld lejeværdi 1996	64.608
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 20 pct)	36.288
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	16.493
Ejendomsskat (22,96 promille)	17.450
I alt	33.943
Reguleret lejeværdi 1997 (1996 + 20 pct.)	43.546
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct)	19.360
Ejendomsskat (22,96 promille)	24.338
I alt	43.698
Reguleret lejeværdi 1998 (1997 + 20 pct.)	52.255
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	22.414
Ejendomsskat (22,96 promille)	24.338
I alt	46.752
Reguleret lejeværdi 1999 (1998 + 20 pct.)	62.706
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	27.075
Ejendomsskat (22,96 promille)	24.338
I alt	51.413

Eksempel 7. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 2.000.000 kr., stigende med 20 pct. til 2.400.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 1.210.000 kr. og i 1996 på 1.450.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	2.000.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 20 pct.)	2.400.000
Lejeværdi 1995	60.240
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	28.305
Ejendomsskat (22,97 promille)	27.794
I alt	56.099
Fuld lejeværdi 1996	82.608
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 20 pct.)	72.288
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	33.809
Ejendomsskat (22,96 promille)	27.782
I alt	61.591
Lejeværdi 1997	82.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct.)	37.563
Ejendomsskat (22,96 promille)	32.292
I alt	70.855
Lejeværdi 1998	82.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	35.951
Ejendomsskat (22,96 promille)	33.292
I alt	69.243
Lejeværdi 1999	82.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	35.951
Ejendomsskat (22,96 promille)	33.292
I alt	69.243

Eksempel 8. Ejendomsskat og skat af overskud af ejerbolig for person under 67 år i parcelhus med ejendomsværdi i 1995 på 2.000.000 kr., stigende med 40 pct. til 2.800.000 kr. i 1996.

Grundværdien er i 1995 på 1.210.000 kr. og i 1996 på 1.690.000 kr.

	Kr.
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1995	2.000.000
Ejendomsværdi pr. 1. januar 1996, 1997, 1998 og 1999 (1995 + 40 pct.)	2.800.000
Lejeværdi 1995	60.240
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1995 (48,6 pct.)	28.305
Ejendomsskat (22,97 promille)	27.794
I alt	56.099
Fuld lejeværdi 1996	106.608
Reguleret lejeværdi 1996 (1995 + 20 pct.)	72.288
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1996 (48,1 pct.)	33.809
Ejendomsskat (22,96 promille)	27.782
I alt	61.591
Reguleret lejeværdi 1997 (1996 + 20 pct.)	86.746
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1997 (46,6 pct)	39.491
Ejendomsskat (22,96 promille)	38.802
I alt	78.293
Reguleret lejeværdi 1998 (1997 + 20 pct.)	104.095
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1998 (44,6 pct.)	45.534
Ejendomsskat (22,96 promille)	38.802
I alt	84.336
Lejeværdi 1999	106.608
Skat af lejeværdi ÷ standardfradrag 1999 (44,6 pct.)	46.655
Ejendomsskat (22,96 promille)	38.802
I alt	85.457

Spm. nr. S 258

Til miljø- og energiministeren (27/10 95) af:

Hanne Severinsen (V):

»Vil ministeren give en udtømmende besvarelse af, præcis hvornår og på hvilken måde ministeren er blevet bekendt med de bestemmelser i fredningsplanen for Østerlien, som blandt andet siger, at Østerliens område skal sikres mod tilplantning og yderligere opdyrkning, jf. Nordjyllands Amts brev af 25. august 1989, journalnr. 8-52-54-3-89?«

Svar (3/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Skov- og Naturstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I løbet af sommeren 1989 var styrelsens driftsplanlægning for Hanherred Statsskovdistrikt nået så langt, at der blev fremsendt et udkast til driftsplanens del vedrørende arealbenyttelsen til Nordjyllands Amt med anmodning om eventuelle kommentarer.

Amtets bemærkninger fremgår af brevet af 25. august samme år. Som en sammenfattende og foreløbig kommentar vedrørende området ved Østerlien blev anført, at skovplantning ikke ville være i overensstemmelse med amtets planlægning, jf. amtets fredningsplan.

Ved en besigtigelse i 1990 tilkendegav amtet, at Østerlien arealerne forventedes at blive placeret i kategorien »øvrige område«, hvilket vil sige, at skovtilplantning ville være tilladt.

Ved amtets endelige vedtagelse i august 1991 af regionplantillæg nr. 20 om skovtilplantning, hvor amtet gjorde op med bl.a. forholdet mellem fredningsplanen og de øvrige planlægningsmæssige overvejelser for området, blev området ved Østerlien udlagt som »øvrige område«.

I en henvendelse fra Martin Olesen Løkken i marts 1991 til den daværende minister Per Stig Møller er brevet vedlagt som et af flere bilag. Ved forelæggelsen af et svarudkast udarbejdet af Skov- og Naturstyrelsen blev ovennævnte skrivelse med bilag vedlagt til ministeren sammen med et notat om sagen. I notatet omtales amtets brev, men da det ikke længere var udtryk for amtets holdning i sagen, blev det ikke af styrelsen tillagt nogen særlig vægt.

Da amtets brev af 25. august ikke længere afspejlede amtets holdning, blev den daværende

miljøminister ikke orienteret om amtets brev af 25. august 1989 i forbindelse med godkendelsen af regionplantillægget i oktober 1991.«

I en skrivelse af 6. marts 1993 fra Martin Olesen Løkken til mig omtales amtets brev, men selve brevet har ikke været forelagt mig før i forbindelse med min besvarelse af et lignende spørgsmål nr. S 29 af 4. oktober 1995 stillet af Niels J. Langkilde, besvaret den 11. oktober 1995.

Spm. nr. S 126

Til forsvarsministeren (17/10 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren fremlægge en årsbaseret oversigt over, i hvor mange tilfælde hjemmeværnsvåben er blevet konstateret anvendt i forbindelse med kriminelle handlinger såsom f.eks. drab, røveri og lemlæstelse inden for de seneste 25 år?«

Svar (31/10 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

På grundlag af oplysninger fra Hjemmeværnskommandoen kan jeg give følgende oversigt over konstaterede drab, røverier og legemsbeskadigelser i forbindelse med misbrug af hjemmeværnsvåben inden for de seneste 25 år:

	Drab	Røveri	Legemsbeskad.	Anden kriminalitet
1970	1	0	0	0
1971	0	0	0	0
1972	0	0	0	0
1973	0	0	0	0
1974	1	0	0	0
1975	0	0	0	5
1976	0	0	0	3
1977	0	0	0	2
1978	0	0	0	1
1979	12	0	0	2
1980	0	0	0	2
1981	2	1	0	4
1982	0	0	0	2

1983	1	1	0	4
1984	2	0	0	13
1985	0	0	0	9
1986	0	0	0	8
1987	0	0	0	8
1988	12	0	0	9
1989	2	1	0	6
1990	0	0	0	5
1991	0	0	0	0
1992	0	1	0	0
1993	0	0	0	3
1994	0	0	0	4
1995	0	0	0	1

1 Drabsforsøg, trusler og skræmmeskud.

2 Vådeskud.

Oversigten omfatter såvel misbrug fra hjemmевærnspersonels side som civiles misbrug af stjalne våben.

Der indførtes i 1990 skærpede bestemmelser for udlevering og opbevaring af våben, ligesom tilsyn og kontrol med de udleverede våben blev skærpet. Fra det nævnte år er antallet af våbenmisbrug faldet betragteligt.

Spm. nr. S 223

Til økonomiministeren (24/10 95) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren forklare, hvordan regeringen reducerer lønudgifterne for virksomhederne?«

Begrundelse

I tidsskriftet *Finans & Samfund* af 10. oktober 1995, side 18, udtaler ministeren i et interview under overskriften »Arbejdsmarkedet er velfærdens akilleshæl«, at regeringen vil reducere virksomhedernes lønudgifter på anden måde for at kompensere for grønne afgifter.

Svar (3/11 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til et interview i tidsskriftet *Finans & Samfund* af 10. oktober 1995, hvortil jeg omtaler indførelsen af grønne afgifter på erhvervene.

Energipakken, der blev vedtaget af Folketinget i foråret 1995, skønnes at reducere CO₂-udledningen med 4-5 pct., uden at det medfører en nedgang i den samlede beskæftigelse og uden nævneværdig påvirkning af den samlede omkostningssituation.

Erhvervene pålægges afgifter på udledningen af CO₂ og SO₂. Afgifterne indføres i 1996 og optrappes derefter gradvis. Der er forskellige CO₂-afgifter afhængig af anvendelsen af energien. Der indføres en relativ høj afgift på erhvervenes energiforbrug til rumopvarmning og en mindre afgift på energiforbruget i produktionsprocessen. Effekten på virksomhedernes omkostninger og konkurrenceevne er stort set neutral, fordi der ydes fuld tilbageføring til erhvervslivet af provenuet af erhvervenes afgiftsbetaling, jf. tabel 1. Virkningen af rumopvarmningsafgiften neutraliseres i vid udstrækning af en mindsket betaling af ATP- og arbejdsmarkedsbidrag, hvilket reducerer lønomkostningerne. Afgiften på procesenergi vil hovedsagelig blive kompenseret gennem investeringstilskud i de første år. På lidt længere sigt vil hovedparten af provenuet fra afgifterne blive tilbageført gennem mindskede lønomkostninger i form af lavere ATP- og arbejdsmarkedsbidrag.

Energipakken er i tråd med anbefalingerne i hvidbogen fra Europakommissionen. Heri blev der peget på, at omlægning af beskatningen fra skat på arbejdskraft til skat på knappe ressourcer og forurening vil gavne både beskæftigelse og miljø. Den danske energipakke blev i juli 1995 godkendt af Europa-Kommissionen.

Spm. nr. S 186

Til undervisningsministeren (23/10 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at ændre den forskelsbehandling, som handicappede studerende i øjeblikket udsættes for?«

Begrundelse

Under den seneste tids debat om handicappedes rettigheder har der været rettet specielt fokus på handicappede studerendes forhold.

Det er blandt andet blevet påpeget, at handicappede studerende for at opnå støtte skal kun-

ne sandsynliggøre senere jobmuligheder, hvilket ikke er et krav for at modtage SU. SU vil efter den nye SU-reform blive tildelt studerende i seks år, hvorimod handicappede studerende modtager støtte i fem år. Endelig er der ikke mulighed for et ekstra støtteår i forbindelse med studenterpolitisk arbejde i lighed med, hvad der gælder for SU-modtagere.

Svar (1/11 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er klar over, at handicappede studerende ikke på alle punkter behandles på lige fod med ikkehandicappede studerende. Det skal der findes en løsning på, og jeg agter at tage kontakt til socialministeren herom. Men det er ikke så lige til, og vi skal passe på ikke at lave ændringer, som senere viser sig at stille handicappede studerende dårligere, end de er i dag.

Reglerne for at modtage SU er ens for alle.

Spm. nr. S 187

Til erhvervsministeren (23/10 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren give en redegørelse for gældende konkurrenceregler for institutter og faglige selskaber, der er tilknyttet Akademiet for de tekniske Videnskaber (ATV)?«

Begrundelse

I forbindelse med kendelse af 22. september 1995 fra fogedretten i Hørsholm, hvor den statsstøttede virksomhed Delta Dansk Elektronik, Lys & Akustik forsøgte at få et privatejet konkurrerende firma lukket, ønsker spørgeren en redegørelse for gældende konkurrenceregler for de institutter, der er tilknyttet ATV.

Svar (1/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Delta Dansk Elektronik, Lys & Akustik er en GTS-virksomhed (Godkendt Teknologisk Serviceinstitut), der modtager basistilskud i medfør af § 10, stk. 2 i bekendtgørelse om Erhvervsud-

viklingsrådets virke. Virksomheden er samtidig tilknyttet Akademiet for de tekniske Videnskaber, der er en rent privat medlemsorganisation.

Erhvervsvirksomhed, der udføres af institutter og faglige selskaber, der samtidig er tilknyttet Akademiet for de tekniske Videnskaber (ATV), er som udgangspunkt omfattet af konkurrencelovens § 2, nr. 1, 1. pkt.

Hvis den pågældende erhvervsvirksomhed imidlertid er undergivet offentlig regulering, vil denne del af erhvervsvirksomheden være omfattet af konkurrencelovens § 2, nr. 1, 2. pkt. Dette vil eksempelvis være tilfældet for den del af virksomhedens aktiviteter, der baserer sig på basistilskud i medfør af erhvervsfremmelovgivningen.

Dette indebærer, at erhvervsvirksomhed udført af institutter og faglige selskaber tilknyttet Akademiet for de tekniske Videnskaber (ATV), er undergivet alle konkurrencelovens bestemmelser, herunder indgrebsbeføjelserne i lovens §§ 11-14, bortset fra de tilfælde, hvor den pågældende erhvervsvirksomhed er offentligt reguleret, idet indgrebsbeføjelserne da ikke gælder. I dette tilfælde vil Konkurrencerådet alene kunne påpege mulige skadelige virkninger for konkurrencen over for den pågældende offentlige myndighed, når der foreligger en konkurrencebegrænsning, der udøver eller vil kunne udøve skadelige virkninger for konkurrencen.

Jeg er naturligvis af den opfattelse, at GTS-institutterne ikke må påføre private erhvervsvirksomheder ubillig konkurrence. Det basistilskud, der ydes til institutterne, anvendes til opbygning af ny viden via forsknings- og udviklingsaktiviteter, udvikling af nye serviceudbud, deltagelse i norm- og standardiseringsarbejde og generelle formidlingsaktiviteter. Der føres nøje regnskab med basistilskuddenes anvendelse, og et af de væsentlige elementer i Erhvervsfremme Styrelsens tilsyn med institutterne er at påse, at tildeling af basistilskud ikke leder til ubillig konkurrence.

Derved sikres, at GTS-institutterne ikke i forbindelse med modtagelse af basistilskud påfører konkurrerende virksomheder ubillig konkurrence. Relationen mellem ATV og de tilsluttede institutter er i øvrigt alene af civilretlig karakter.

Jeg kan desuden oplyse, at Erhvervsudviklingsrådet har nedsat et udvalg med det særlige formål at modvirke forvriddninger af konkurrencen mellem GTS-institutterne og øvrige udbydere af teknisk rådgivning, SAMTEK. Dette udvalg består af repræsentanter fra arkitekt/

ingeniørområdet, Foreningen af Managementkonsulenter, Dansk Industri, Håndværksrådet, ATV/Institutrådet og Dansk Teknologisk Institut. Udvalget er nedsat med henblik på at behandle eventuelle klager fra private virksomheder over ubillig konkurrence. Hvis sager af denne type ikke kan løses i SAMTEK-regi, vil Erhvervsudviklingsrådet kunne tage stilling til sagen.

Den pågældende virksomhed har derfor mulighed for at rette henvendelse til både Konkurrencerådet og til SAMTEK, hvis virksomheden finder, at der forekommer ubillig konkurrence.

Jeg finder ikke anledning til nærmere at kommentere den konkrete sag, der efter det overfor mig oplyste endnu ikke er endeligt afgjort ved domstolene.

Spm. nr. S 188

Til erhvervsministeren (23/10 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Finder ministeren, at det er i fuld overensstemmelse med vedtægterne for Akademiet for de tekniske Videnskaber, at halvoffentlige virksomheder udøver ubillig konkurrence i forhold til privatejede erhvervsvirksomheder?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 187.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 187).

Spm. nr. S 189

Til erhvervsministeren (23/10 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Finder ministeren, at der er tale om ubillig konkurrence i henhold til § 5.1, stk. 5, i vedtægterne for Akademiet for de tekniske Videnskaber (ATV), når et institut tilknyttet ATV gennem fogedretten forsøger at lukke en privat virksomhed inden for samme branche?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 187.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 187).

Spm. nr. S 216

Til justitsministeren (24/10 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren give en redegørelse for, hvor mange indsatte der under ophold i danske fængsler er blevet smittet med HIV?«

Begrundelse

I svar fra sundhedsministeren på spørgsmål nr. S 90 af 12. oktober 1995 nævner sundhedsministeren, at »på grund af den meget korte svarfrist har det ikke været muligt for Direktoratet for Kriminalforsorgen at foranstalte nærmere undersøgelser m.v. vedrørende de omhandlede spørgsmål«. Umiddelbart finder direktoratet imidlertid, at der mangler tilstrækkelig dokumentation for Sundhedsstyrelsens meget bastante konklusion, at der »... utvivlsomt finder HIV-smitte sted i danske fængsler...«.

Direktoratet har tillige gjort opmærksom på, at »ledelsen af Københavns Fængsler har oplyst, at man savner dokumentation for det udsagn, fængslet tages til indtægt for«.

Svar (7/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der kan ikke laves noget system, der gør det muligt med sikkerhed at belyse, hvor mange indsatte der under ophold i danske fængsler er blevet smittet med HIV. Noget sådant ville bl.a. forudsætte, at de indsatte var blevet HIV-testet såvel før som under indsættelsen eller kort tid efter løsladelsen. Hertil kommer, at en person kan være smittet med HIV 14 dage til 3 måneder, før smitten overhovedet kan påvises ved en laboratorieprøve.

Kriminalforsorgen har således ikke mulighed for at foretage en opgørelse på grundlag af allerede foreliggende oplysninger.

Kriminalforsorgen har heller ikke mulighed for at gennemføre tvungen HIV-testning af enkelte eller flere indsatte. Dette gælder også, selv om resultaterne gengives i anonymiseret form. Dette er i overensstemmelse med internationale anbefalinger, som Danmark har tilsluttet sig.

Efter etableringen af det generelle HIV-meldesystem til Statens Seruminstitut, Epidemiologisk Afdeling, pålagde Direktoratet for Kriminalforsorgen i november 1992 fængsels- og arresthuslægerne at indsende fotokopi til Kriminalforsorgens konsulent i almenlægelige og hygiejniske spørgsmål af det skema, der anvendes ved den lovpligtige indberetning af HIV-antistofpositive personer. Antallet af indberetninger var forsvindende lille.

For at få et indtryk af, hvor mange indsatte der under opholdet benyttede sig af muligheden for at blive HIV-testet, lod direktoratet foretage en optælling af, hvor mange gange der i 6-måneders-perioden fra 1. november 1994 til 1. maj 1995 blev foretaget HIV-test. Ifølge denne opgørelse blev der i perioden foretaget ca. 270 HIV-test af indsatte i fængsler. Der foreligger ikke oplysning om resultatet af disse HIV-test.

Det kan selvfølgelig ikke afvises, at der er indsatte, der smittes. Der findes imidlertid nu meget sjældent – og sjældnere end tidligere – sprøjter under visitationerne. Dette tages af personalet som et udtryk for, at der på grund af et ændret forbrugsmønster blandt de indsatte faktisk er færre sprøjter og dermed en formindsket smitterisiko.

Ad spm. nr. S 2248

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Frank Aaen (EL) i folketingssamlingen 1994-95 stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingsstidende 1994-95, forhandlingerne side 6992, var sålydende:

Til justitsministeren (28/7 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Har ministeriet inden for de sidste 15 år meddelt nogen dansk virksomhed tilladelse til produktion af antipersonellandminer eller dele her-til eller til produktion af hele antitankminer, og har flere virksomheder end Nea-Lindberg haft tilladelse til at producere dele til antitankminer?«

Supplerende svar (31/10 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

1. Justitsministeriet har – som det fremgår af ministeriets foreløbige besvarelse af 4. august 1995 – foretaget en manuel gennemgang af ministeriets sager vedrørende våben- og krigsmaterielproduktion i den omhandlede periode.

Det bemærkes, at enkelte ældre sager ikke har kunnet lokaliseres.

På baggrund af disse oplysninger kan Justitsministeriet indledningsvis oplyse følgende om perioden fra 1980 til dags dato:

Der er ikke meddelt tilladelse til produktion af hele antipersonelminer.

Der er meddelt én tilladelse til produktion af dele til antipersonelminer, jf. nedenfor. Tilladelsen bortfaldt i 1983, og der er ikke siden meddelt tilladelser.

Der er ikke meddelt tilladelse til produktion af hele antitankminer.

Der er meddelt flere tilladelser og dispensationer i forbindelse med produktion, herunder overfladebehandling, varmebehandling og sprøjtetakering af dele til antitankminer, jf. nedenfor.

Justitsministeriet kan om de enkelte tilladelser/dispensationer oplyse følgende:

ALUTOP ApS

Ved skrivelse af 8. november 1990 har ALUTOP ApS fået tilladelse til at foretage hårdaluksering (overfladebehandling) af mekaniske dele til panserminetænder M/15.

Tilladelsen er bortfaldet i forbindelse med, at selskabet blev erklæret konkurs den 25. november 1992. Det er oplyst af kurator, at produktionen af krigsmateriel ophørte i forbindelse med konkursdekretets afsigelse.

Jørgen Høyer A/S

Ved skrivelse af 18. marts 1975 har selskabet bl.a. fået tilladelse til at fremstille:

Brandrør M606 (til antitankmine), håndgenerator M57 til M18-mine (CLAYMORE mine/horizontal antipersonelmine), electric cap og wire M4 til M18-mine (CLAYMORE mine/horizontal anti-personelmine).

Produktionstilladelsen er bortfaldet i 1983 i forbindelse med, at selskabet blev erklæret konkurs.

Nea-Lindberg

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 2102 af 20. juli 1995, har selskabet tilladelse til at producere dele til antitankminer.

Det kan nærmere om tilladelserne oplyses, at selskabet ved skrivelse af 13. januar 1989 har fået tilladelse til at fremstille:

Dele til en prototypeserie til panserminetænder (antitankmine fuze M/88) omfattende 150 prototyper.

Ved skrivelse af 24. maj 1989 har selskabet fået tilladelse til at fremstille:

21.160 stk. panserminetændere (antitankmine fuze M/88).

Selskabet har endvidere ved skrivelse af 28. februar 1991 bl.a. fået tilladelse til at fremstille:

Panserminetændere (antitankmine fuze M/88).

Samtidig med meddelelsen af denne tilladelse er tilladelsen af 24. maj 1989 tilbagekaldt.

Det bemærkes, at Nea-Lindberg i et vist omfang anvender underleverandører i forbindelse med selskabets produktion af dele til miner.

Justitsministeriet undersøger for tiden i samarbejde med Forsvarsministeriet, hvorvidt de pågældende underleverancere er omfattet af krigsmaterielloven og i givet fald, om der skal ansøges om tilladelse hertil, eller om virksomheden kan opnå dispensation.

Lindy's Maskinfabrik A/S (Lindy's Maskinfabrik af 1987 A/S)

Ved skrivelse af 4. oktober 1990 har selskabet fået tilladelse til at fremstille følgende type krigsmateriel:

Mekaniske og elektroniske dele til minetænder M/15 (panserminetænder).

Ved skrivelse af 14. december 1990 har selskabet fået tilladelse til at fremstille følgende type krigsmateriel:

Mekaniske og elektroniske dele til det danske forsvar.

Samtidig med meddelelsen af denne tilladelse er tilladelsen af 4. oktober 1990 blevet tilbagekaldt, og den originale tilladelse er returneret til Justitsministeriet.

Det bemærkes, at Lindy's Maskinfabrik A/S' produktionstilladelse af 4. oktober 1990 ikke var medtaget ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 2102 af 20. juli 1995, idet Justitsministeriet på daværende tidspunkt ikke fandt anledning til at gennemgå tidligere – men nu ophørte – produktionstilladelser. Af den pågældende – nu ophør-

te – produktionstilladelse af 4. oktober 1990 fremgik, at der var tale om mekaniske og elektroniske dele til minetænder M15 (panserminetænder).

2. Såfremt en virksomhed kun i ringe omfang fremstiller krigsmateriel, udelukkende fremstiller sprængstoffer eller krudt eller udelukkende beskæftiger sig med underordnede delprocesser i fremstillingen, kan justitsministeren efter krigsmateriellovens § 14 meddele dispensation fra bestemmelserne i lovens §§ 2-7. Disse bestemmelser indeholder navnlig krav om, at direktører, tegningsberettigede medarbejdere og mindst 80 pct. af bestyrelsesmedlemmerne i virksomhederne skal være danske statsborgere. Bestemmelserne stiller endvidere krav om, at mindst 60 pct. af selskabskapitalen skal være dansk ejet. Udlændinge må i øvrigt ikke gennem besiddelse af kapital eller på anden måde udøve bestemmende indflydelse på en virksomhed, der producerer krigsmateriel.

Virksomheder, der får dispensation, er undergivet tilsyn fra Statens Våbenkontrol. Tilsynet er dog mindre intensivt end den kontrol, der foretages af de virksomheder, der meddeles en almindelig tilladelse til produktion af krigsmateriel.

Følgende virksomheder er i den omhandlede periode meddelt dispensation fra krigsmateriellovens bestemmelser:

ApS HAI Aluksering

Ved skrivelse af 11. januar 1991 har Justitsministeriet meddelt selskabet dispensation til indtil den 1. oktober 1992 at foretage:

Overfladebehandling af dele af minetænder M/15 (panserminetænder).

Dispensationen er forlænget ved skrivelse af 8. september 1992 til den 1. oktober 1994.

Dispensationen af 8. september 1992 er returneret til Justitsministeriet den 2. marts 1995.

Korona Plast Aps

Ved skrivelse af 31. januar 1995 har Justitsministeriet meddelt selskabet dispensation til indtil den 1. februar 1997 at fremstille:

Smådele af plastmateriel til brug for Hærens Materielkommando.

Dispensationen omfatter sprøjtetøbte enddæksler til anvendelse i pansermine M/88 til brug for Hærens Materielkommando.

3. Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at ministeriet har meddelt flere virksomheder tilladelse til produktion af brandrør og dele til brandrør, der kan indgå i såvel morterer, artilleriammunition og i et vist omfang miner.

Herudover har Justitsministeriet til flere virksomheder meddelt en generel tilladelse eller dispensation til at foretage overfladebehandling, varmebehandling eller sprøjtelakering af dele til krigsmateriel.

4. Justitsministeriet kan til orientering oplyse, at Ammunitionsarsenalet som statslig virksomhed ikke er omfattet af lov nr. 400 af 13. juni 1990 om krigsmateriel m.v., hvilket i øvrigt fremgår af besvarelsen af spm. nr. S 2102.

Virksomheden skal således ikke have særskilt tilladelse til produktion af materiel omfattet af krigsmaterielloven, men udelukkende til eksport heraf efter våben- og eksplosivstofloven.

I fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2102 har Forsvarsministeriet overfor Justitsministeriet oplyst, at der ikke for nærværende produceres antipersonelminer, antitankminer eller dele dertil på Ammunitionsarsenalet.

5. Justitsministeriet skal beklage den sene besvarelse af spørgsmålet, der skyldes en omfattende gennemgang af produktionssagerne.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 3:

Forespørgsel til udenrigsministeren: »Hvad kan udenrigsministeren på baggrund af ministerens redegørelse af 29. juni 1995 oplyse om dansk atomvåbenpolitik i efterkrigstiden, ikke mindst i perioden efter 1968?«

Af Gert Petersen (SF) og Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 10/10 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/10 95).

Formanden:

Jeg kan allerede nu meddele, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener vil blive udsat til i morgen, torsdag den 16. november 1995.

Begrundelse

Gert Petersen (SF):

I sin redegørelse af 29. juni erklærede regeringen, at Grønland i årene 1957-68 regelmæssigt blev overfløjet af amerikanske fly, der var bevæbnet med atomvåben, og nogle dage senere blev det oplyst, at USA havde oplagret atomvåben på Thulebasen i 1959-65 – det hele i strid med den i 1957 erklærede danske atompolitik.

De historiske omstændigheder ved hele dette forløb skal DUPI's bestyrelse udrede, men de fremkomne oplysninger må give anledning til en mere generel debat om den danske atompolitik.

Siden 1957 har dens hovedpunkt været, at Danmark skulle være atomfrit i fredstid. I 1963 blev det understreget, at det også gjaldt de danske farvande og havne. Formålet var at holde Norden som et lavspændingsområde, men bag denne politik lå også et dybtfølt ønske om at begrænse brugen af atomvåbentruslen under den kolde krig. Denne holdning nød bred opbakning i befolkningen, ja, var presset frem af befolkningen, og uviljen mod atomvåbnene eksisterer stadig, jf. protesterne mod de franske atomvåbensprængninger.

Vi ved nu, at der bag kulisserne blev handlet i dyb modstrid med den officielle politik i årene 1957-68, for så vidt angår Grønland, men kan vi være sikre på, at det ikke også skete efter 1968, og at det ikke også er sket i andre dele af Rigsfællesskabet både før og efter 1968? Når man løj for danskerne i 1957-68, hvorfor så ikke senere?

Det er det, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten ønsker at få belyst gennem denne forespørgsel.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til indledning vil jeg gerne minde om baggrunden for sommerens debat om Thulesagen.

Under arbejdet med Thulearbejdernes sag dukkede H.C. Hansens dokument op, og vi stod her med et stykke Danmarkshistorie, som befolkningen måtte kende.

Spørgsmålet lyder i dag, hvad jeg på baggrund af redegørelsen af 29. juni kan oplyse om dansk atompolitik i efterkrigstiden og ikke mindst i perioden efter 1968.

Der er ikke meget at føje til redegørelsen af 29. juni. Den redegørelse havde to hovedformål.